BILLY GRAHAM
Aproape de casă
Viaţa, credinţa şi sfârşitul alergării

e 2011 William F. Graham, Jr.
Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson is a registered trademark of Thomas Nelson, Inc.
AH rights reserved. This licensed Work published under license. Licensee is responsible for translation.
Ediţia română, Editura Uniunii Bisericilor Creştine Baptiste din România.
Bucureşti, Str. Dâmboviţa 9 – 11, Sect. 6 Bucureşti, 060842
www.uniuneabaptista.ro
Versetele biblice folosite în prezenta lucrare sunt preluate din Biblia sau Sfânta Scriptură, Versiunea Dumitru Cornilescu.
Prezenta lucrare este publicată în urma acordului cu BGEA, Billy Graham Parkway, Charlotte, North Carolina 28201, USA.
Despre autor
Billy Graham este un autor cunoscut în plan mondial, predicator şi evanghelist care a transmis în mod direct mesajul Evangheliei oamenilor mai mult decât orice persoană din istorie şi a slujit pe toate continentele în peste 185 de ţări. Milioane de oameni au citit lucrările sale inspiraţionale precum *îngerii, Pacea cu Dumnezeu, Speranţă pentru inima tulburată, Călătoria* şi *Avertizarea furtunii.*
Aproape de casă
Viaţa, credinţa şi sfârşitul alergării
Billy Graham
Editura Uniunii Bisericilor Creştine Baptiste din România
Bucureşti 2013
Cuprins
1. Alergând spre casă…19
2. Nu te retrage din viaţă…39
3. Impactul Speranţei…59
4. Gândeşte-te la anii de aur…83
5. Slab în putere dar tare în caracter…109
6. Destinul morţii…137
7. Influenţarea celor impresionabili…161
8. O temelie care rezistă…183

9. Rădăcini întărite în timp…199
10. Atunci şi acum…225
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GRAHAM, BILLY

Aproape de casă / Billy Graham; trad.: Ruben Ologeanu.
Bucureşti: Editura Uniunii Bisericilor Creştine Baptiste din România.
ISBN 978 – 606 – 92273 – 7 – 4 I. Ologeanu, Ruben (trad.)
286.15

Mulţumiri

Sunt profund recunoscător tuturor celor care m-au încurajat să scriu această carte, în special fiului meu Franklin şi editorilor mei de la Thomas Nelson, David Moberg şi Matt Baugher. Asociatul meu pe termen lung, Dr. John N. Akers, a lucrat alături de mine pentru a extinde manuscrisul pentru publicare; fără ajutorul său, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Sunt de asemenea mulţumitor pentru contribuţie lui Dr. David Bruce, Stephanie Wills şi Patricia Lynn din echipa mea şi Donnei Lee Toney.

Introducere

Niciodată nu m-am gândit că voi trăi încât să ajung aşa de bătrân.

Toată viaţa am fost învăţat cum să mor ca şi creştin, dar nimeni nu m-a învăţat vreodată cum ar trebui să trăiesc anii de dinainte de a muri. Mi-aş fi dorit ca ei să o fi făcut deoarece sunt un om în vârstă acum şi, credeţi-mă, nu este deloc uşor.

Cel care a spus prima dată că bătrâneţea nu este pentru cei slabi a avut dreptate. Ia orice grup de oameni bătrâni adunaţi laolaltă şi aproape garantat subiectele lor preferate de discuţie vor fi cele mai recente dureri şi suferinţe.

În curând voi sărbători ce de-a nouăzeci şi treia aniversare şi ştiu că nu va mai fi mult până când Dumnezeu mă va chema acasă, în cer. Mai mult ca niciodată aştept acea zi – nu doar pentru lucrurile minunate pe care cerul le păstrează pentru mine şi pentru fiecare credincios, ci pentru că ştiu că în cele din urmă toate poverile şi întristările care mă apasă în această etapă a vieţii se vor sfârşi. În ultimul an, bolile inerente bătrâneţii şi-au luat din greu tributul de la mine. Aştept de asemenea acea zi pentru că voi fi împreună cu Ruth, iubita mea soţie şi cel mai bun prieten timp de aproape şaizeci şi patru

de ani, care a mers acasă în 2007 pentru a fi cu Domnul pe care

L-a iubit şi L-a slujit cu atâta credincioşie. Deşi mă bucur că luptele ei cu slăbiciunile şi cu durerea au ajuns la final, eu încă mă simt ca şi cum o parte din mine a fost ruptă şi îmi este dor de ea mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Nu, bătrâneţea nu este pentru cei slabi. Dar aceasta nu este întreaga poveste şi nici Dumnezeu n-a intenţionat să fie. Deşi Biblia nu trece cu vederea problemele cu care ne confruntăm pe măsură ce îmbătrânim, ea nici nu ilustrează bătrâneţea ca fiind un timp demn de dispreţ sau ca pe o povară pe care trebuie să o îndurăm scrâşnind din dinţi (dacă îi mai avem). Nici nu ne portretizează la bătrâneţe ca fiind inutili şi ineficienţi, condamnaţi să ne petrecem ultimele zile într-o plictiseală interminabilă sau într-o activitate lipsită de sens până când Dumnezeu ne va lua acasă.

În schimb, Biblia spune că Dumnezeu are un motiv pentru a ne ţine aici; dacă n-ar avea, ne-ar lua acasă mult mai devreme. Dar care este scopul Său pentru aceşti ani şi cum ne putem alinia vieţile conform acestui scop? Cum putem deveni mai puternici în interior în ciuda acestor dificultăţi şi nu doar să învăţăm să ne obişnuim cu temerile, luptele şi limitările din ce în ce mai mari? Cum putem înfrunta viitorul cu speranţă în loc de disperare? Acestea sunt câteva dintre întrebările cu care am fost nevoit să mă confrunt pe măsură ce am îmbătrânit; probabil că acelaşi lucru este valabil şi în Cazul tău.

Această carte nu este scrisă doar pentru oamenii în vârstă. Ea este scrisă pentru oamenii care se află în orice etapă a vieţii

— Chiar şi pentru aceia care nu s-au gândit niciodată prea mult la faptul că vor îmbătrâni. Motivul este unul simplu: cea mai bună modalitate de a aborda provocările bătrâneţii este de a te pregăti pentru ele de pe acum, *înainte* ca ele să apară. Te invit să explorezi alături de mine nu doar realităţile vieţii pe măsură ce îmbătrânim, ci şi speranţa şi împlinirea – şi chiar bucuria

— Care poate fi a noastră în momentul în care am învăţat să privim la această vârstă din punctul de vedere al lui Dumnezeu şi să descoperim puterea Lui de a ne susţine în fiecare zi.

Într-o zi, călătoria vieţii noastre se va sfârşi. Într-un sens, *toţi* ne apropiem de casă. Şi, pe măsură ce ne apropiem, mă rog ca tu şi cu mine nu doar să învăţăm ce înseamnă să îmbătrâneşti, ci şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, să învăţăm de asemenea să îmbătrânim cu har şi să găsim călăuzirea necesară pentru a termina cu bine.

BILLY GRAHAM

Cuvânt înainte

Este o mare bucurie ca Uniunea Baptistă din România să prezinte bisericilor din ţară ultima apariţie editorială apărută sub semnătura lui Billy Graham. Evanghelistul american nu are nevoie de prezentare. Întreaga sa viaţă petrecută în slujba Evangheliei este o mărturie a puterii Cuvântului lui Dumnezeu, dar şi a integrităţii în viaţa unui slujitor de excepţie al împărăţiei lui Dumnezeu.

Aşa cum ne-a obişnuit, Billy Graham se adresează cititorilor din inimă, cu modestia care l-a caracterizat întotdeauna. Diferenţa pe care o sesizează cititorul vine din perspectiva din care Billy Graham scrie. Perspectiva apropierii de casa cerească aruncă o lumină nouă asupra întregii sale vieţi şi dezvăluie cum un creştin care s-a încrezut toată viaţa în Dumnezeu vede sfârşitul vieţii pe pământ ca o întoarcere acasă în braţele Mântuitorului pe care l-a iubit, l-a urmat şi l-a slujit până la vârsta de 95 de ani.

Otniel Ioan Bunaciu
Preşedintele Uniunii Bisericilor Creştine
Baptiste din România
Bucureşti, martie 2013

Majoritatea oamenilor consideră bătrâneţea ca fiind cea mai chinuitoare perioadă a vieţii. Bătrâneţea înseamnă, în cele mai multe cazuri, singurătate, suferinţă, regrete şi amintiri. Cei mai mulţi vârstnici nu ştiu cum să-şi trăiască ultimii ani ai vieţii. Din cauza acestui fapt viaţa lor este caracterizată de amărăciune şi inutilitate. Există tendinţa de a-i considera pe cei bătrâni ca fiind un segment inactiv al vieţii sociale şi al implicării spirituale. Şi totuşi bătrânii pot fi utili. Lucrul acesta ni-l transmite Biblia şi ne învaţă chiar şi societatea.

Billy Graham, cel mai reprezentativ evanghelist al secolului XX, ne învaţă că ne putem valorifica timpul într-un mod înţelept şi putem gestiona situaţiile dificile ale bătrâneţii dacă ştim să ne pregătim corespunzător pentru această etapă a vieţii.

În cartea sa, renumitul predicator baptist, descrie modul frumos în care copiii lui Dumnezeu se pot pregăti pentru locaşul ceresc. Bogata sa experienţă de viaţă, împletită cu claritatea învăţăturilor biblice, l-au ajutat pe Billy Graham să aştearnă pe hârtie sfaturi

preţioase care pot fi folosite de multe generaţii în vederea pregătirii pentru ultima etapă a vieţii pământeşti, dar şi pentru mutarea în noua casă.

Excelenta mea colaborare cu Asociaţia „Billy Graham", pentru Festivalul Speranţei de la Timişoara (4 – 6 iulie 2008), m-a încurajat să-i cer lui Franklin să stea de vorbă cu tatăl său pentru a accepta traducerea şi tipărirea acestei cărţi în limba română. Răspunsul a fost pozitiv şi prompt şi a venit însoţit de un exemplar al cărţii, în limba engleză, împreună cu o dedicaţie specială.

Mulţumesc colegilor din Comitetul Executiv al Uniunii Baptiste pentru că au acceptat ca traducerea şi tipărirea acestei cărţi să fie o prioritate pentru noi, şi redactorului şef al revistei *Creştinul Azi,* pastorul Ruben Ologeanu, pentru pasiunea cu care a lucrat la traducerea şi editarea cărţii.

Sunt convins că mesajul cărţii va fi o sursă de inspiraţie pentru orice creştin, indiferent de vârstă, şi va fi de un real folos în pregătirea pentru ultimele clipe ale vieţii pământeşti, dar şi în pregătirea pentru eternitate.

Ionel Tuţac
Secretarul general al Uniunii Bisericilor Creştine Baptiste din România
Bucureşti, martie 2013

1. Alergând spre casă

Învaţă-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!

— Psalmul 90: 12

Aminteşte-ţi că în calitate de copil credincios al lui Dumnezeu, aştepţi promovarea.

— Vance Havner

Faptul că îmbătrânesc a fost cea mai mare surpriză a vieţii mele. Tinerii trăiesc pentru aici şi acum. A te gândi la viitor pare a fi doar sub forma visurilor care promit finaluri de poveste. Deşi am aproape nouăzeci şi trei de ani, nu-mi pare că a trecut aşa de mult timp de când eram unul dintre aceşti visători, animat de aşteptări măreţe, plănuind o viaţă care îmi va satisface fiecare dorinţă. Deoarece erau foarte puţine lucruri în viaţă care îmi plăceau mai mult decât baseball-ul,

m-am dedicat, tânăr fiind, sportului şi am sperat că pasiunea mea pentru joc mă va duce direct în ligile superioare. Ţelul meu era simplu: stai la bază, cu bâta în mână, absorbit de miza unui meci important. Mă şi imaginam adesea expediind o lovitură extraordinar de bună în tribună şi auzind mulţimea ovaţionându-mă puternic în timp ce alergam spre baze – *aproape de casă*.

N-aş fi anticipat niciodată ce mă aştepta. După ce mi-am predat inima Domnului Iisus Hristos – pocăindu-mă de păcatele mele şi punându-mi întreaga viaţă în mâinile Sale – am pus în cui visurile şi bâta de baseball şi am îmbrăţişat, prin credinţă, întru totul planul lui Dumnezeu, crezând că El mă va călăuzi de-a lungul drumului. Şi aşa a făcut, aşa face şi aşa va face.

Când mă uit în urmă văd cum mâna lui Dumnezeu m-a călăuzit. Simt că Duhul Său este cu mine astăzi, iar cel mai reconfortant lucru este să ştiu faptul că El nu mă va uita în timpul acestei ultime sforţări pe care o fac pentru a ajunge acasă. Dacă nici acest fapt nu-mi poate da un sentiment de speranţă, atunci nimic altceva nu o va face.

1 *N. tr.* limbajul sportiv folosit în capitolul de faţă şi în următoarele împrumută o parte din terminologia jocului de baseball, sport îndrăgit în ţara de origine a autorului, dar aproape necunoscut pentru cititorii noştri. *Nearing home* evocă momentul în care, după lovitura de grand slam, jucătorul aleargă spre bază pentru a puncta.

Jucător în liga întâi pentru Dumnezeu

Am rămas un fan al baseballului, nu neapărat al unei echipe în defavoarea alteia, ci a jocului în sine – a muncii în echipă, a strategiei şi a provocării de a-l învinge pe oponent. Dar baseball-ul nu a fost planul lui Dumnezeu pentru mine. În orice caz, El m-a învăţat cum să integrez aceste componente importante în slujba pentru El. Domnul m-a binecuvântat cu o echipă loială de bărbaţi şi femei ale căror inimi sunt unite cu a mea – aceea de a-i îndrepta pe alţii spre o casă eternă alături de Hristos. Strategia echipei noastre a fost să împlinim porunca Domnului de a merge în toată lumea şi de a-L predica pe Hristos cu scopul de a-l învinge pe oponent – Satan.

Când am început să predic, nu am avut niciodată intenţia de a predica pe un stadion de baseball sau pe altfel de stadion. Eram obişnuit să predic în biserici când eram păstor şi în săli de conferinţă când am călătorit cu Youth for Christ (YFC). La sfârşitul războiului, în 1945, câţiva dintre noi care făceam parte din echipa YFC am avut

privilegiul să predicăm pe stadionul Soldier Field din Chicago.

Detaliile îmi sunt vagi acum, dar îmi amintesc când am stat prima dată într-o arenă în aer liber pentru a predica

Evanghelia. Am fost invitat să ţin o întâlnire de evanghelizare pentru toată suflarea oraşului Shreveport, Louisiana. Când sala locală de conferinţe n-a mai putut cuprinde mulţimea, organizatorii n-au avut altă posibilitate decât să mute evenimentul în aer liber. Fiind nesigur de modul în care oamenii se vor simţi într-o campanie evanghelistică într-o mare arenă, am devenit foarte emoţionat. Apoi m-am gândit la visul meu din copilărie. În loc să ţin în mână o bâtă de baseball la bază, aveam ceea ce acum ştiu că este un privilegiu mult mai mare: acela de a sta în spatele unui amvon, cu Biblia în mână, absorbit de puterea Duhului Sfânt. Nu jucam în faţa tribunelor pline de fani, ci rosteam Cuvântul lui Dumnezeu pentru inimile pline de păcat care se aflau în căutarea adevărului. Viaţa e plină de surprize.

Acum, după toţi aceşti ani, încă mă mai delectez privind un meci de baseball, dar nimic nu mă încântă mai mult decât să-L văd pe Duhul Sfânt lucrând în inimi în timp ce Evanghelia este dusă pe stadioane, pe unde radio şi în lumea întreagă. O minge de baseball poate ajunge în cel mai ascuns ungher al celui mai mare stadion, dar Cuvântul lui Dumnezeu călătoreşte până la marginile pământului proclamând Vestea Bună a mântuirii. El încă mă stârneşte doar când mă gândesc la impactul Său.

Iisus Hristos a biruit moartea, iar prin înviere a fost biruitor. Înainte să plece de pe Pământ, le-a împărtăşit ucenicilor Săi cea mai mare strategie din toate timpurile: să meargă în lume şi să predice Evanghelia. După ce au ascultat cuvintele Sale şi-au privit Mântuitorul *apropiindu-se de casă.*

Stau şi mă întreb: Pentru ce fel de casă te pregăteşti tu? Unii oameni îşi irosesc viaţa construindu-şi case de vis astfel încât, la sfârşitul vieţii, să se poată bucura de ele. Alţii îşi schimbă conturile din bancă cu rezidenţa la un centru pentru pensionari. Alţii îşi petrec ultimele zile la azile. Pentru aceia dintre voi care nu îl cunoaşteţi, alegerea casei veşnice este cea mai importantă decizie pe care o veţi lua vreodată. Pentru cel credincios ultima sută de metri din drum este o mărturie a credincioşiei lui Dumnezeu, pentru că El a spus: „Mă duc să vă pregătesc un loc" (Ioan 14: 2).

Indiferent unde îţi pui capul noaptea, sper că gândurile tale sunt

cu privire la apropierea de casă şi aş vrea să explorez împreună cu tine aceste gânduri în paginile care vor urma.

Cineva a spus odată că „darul bătrâneţii este capacitatea de a ne reaminti". Deşi trebuie să scurtez mult din călătoria mea, viaţa însăşi mă ţine motivat pe măsură ce privesc mâna lui Dumnezeu la lucru, nu doar în viaţa mea, ci şi în viaţa celor din jurul meu şi din întreaga lume. Aceşti câţiva ani de la final mi-au adus darul observaţiei şi al reflecţiei. Chiar dacă poate părea cutremurătoare pentru unii, reflecţia este biblică:

Adu-ţi aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeul tău (Deuteronom 8: 2).

Adu-ţi aminte. (Apocalipsa 3: 3)

Să vă aduceţi astfel aminte de poruncile Mele. (Numeri 15: 40)

Aduceţi-vă aminte. (Iosua 1: 13)

Aduceţi-vă aminte de minunile pe care le-a făcut. (1 Cronici 16: 12)

Acestea sunt momente demne de a fi rememorate din când în când.

Aud adesea oameni mai tineri ca mine vorbind despre nopţile în care nu pot dormi. Sunt momente în care şi eu le experimentez. Dar apoi îmi amintesc acele lucrări minunate pe care El le-a făcut şi îmi amintesc ce a scris atât de poetic psalmistul:

Când mi-aduc aminte de Tine în aşternutul meu şi când mă gândesc la Tine în timpul privegherilor nopţii.

Căci Tu eşti ajutorul meu, şi sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale.

Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijină. (Psalmul 63: 6 – 8)

Este disponibil un sprijin măreţ, chiar şi pentru cei în vârstă, când ne aducem aminte de El.

Nu doar Domnul ne învaţă să ne aducem aminte, ci şi Biblia ne revelează ceea ce Domnul însuşi îşi aminteşte – şi ce alege să nu-şi amintească. „Îşi aduce aminte că suntem ţărână" (Psalmul 103: 14); iar celor care se pocăiesc, El le spune „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" (Ieremia 31: 34). Sunt aşa de bucuros că pot să-mi amintesc acea promisiune. Pentru că m-am pocăit de păcatul meu, Dumnezeu alege să îmi uite păcatul. Aceasta este o licărire a ceea ce este în inima Mântuitorului nostru.

Vechiul Testament este plin de astfel de aduceri aminte. Se spune chiar „aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune" (Isaia 46: 9). Societăţii de astăzi s-ar putea să nu îi placă cuvântul *străbun,* deşi tinerii plătesc o mică avere pentru o pereche de blugi care par vechi. Colecţionarii pun mare preţ pe antichităţi deoarece sunt… vechi! Alţii cumpără maşini vechi, le restaurează, apoi le conduc cu mândrie pe autostradă fălindu-se cu… lucrurile vechi.

Zilele când vârstnicii erau admiraţi, trataţi cu respect şi stimaţi s-au dus. Când creşteam eu am fost învăţat să îi admir pe bătrâni, dar erau doar câţiva cărora consideram că le sunt urmaş. Nu mi-am cunoscut bunicii (cu excepţia unei bunici care a murit când eram în şcoala primară), astfel că am avut puţine oportunităţi să respect rudele apropiate de-a lungul anilor. Probabil cea mai bătrână persoană din familia mea pe care îmi amintesc că o vedeam frecvent era un unchi care venea adesea la noi acasă la cina de duminică. Din câte îmi amintesc el era portar la tribunalul din zona Charlotte şi aşteptam totdeauna vizitele lui pentru că, de obicei, avea să ne spună unele povestiri interesante cu privire la politicile locale şi alte întâmplări de pe la tribunal. Pentru mine părea bătrân (deşi nu ar fi putut avea mai mult de şaizeci de ani din moment ce încă lucra) aşa că dacă cineva m-ar fi întrebat atunci dacă m-am gândit că voi fi vreodată tot atât de bătrân precum unchiul meu, probabil aş fi spus „Nici gând".

Din câte ştiu, puţini membri ai familiei mele extinse au trăit peste şaptezeci de ani; tatăl meu a trecut la cele veşnice la vârsta de şaptezeci şi patru de ani după ce a suferit o serie de dizabilităţi. După cruciada din 1957 din New York – un maraton epuizant de întâlniri care a durat şaisprezece săptămâni şi care m-a secătuit din punct de vedere fizic – le-am spus câtorva dintre asociaţii mei că din cauza ritmului intens şi a vitezei constante a lucrării noastre nu mă aştept să trăiesc peste cincizeci de ani (aveam treizeci şi opt de ani la acea vreme). Problemele fizice repetate din anii care au urmat – unele minore, altele mai serioase – m-au făcut de asemenea să mă îndoiesc că voi avea o durată de viaţă normală. Problemele suplimentare ale vârstei de mijloc păreau să-mi susţină teoria.

Şi cu toate acestea, Dumnezeu, în bunătatea Lui, avea alte planuri pentru mine.

Nu sunt sigur când s-a întâmplat, dar pe măsură ce anii treceau, am început să realizez gradual că îmbătrânesc. Vârsta a doua – trebuie

să admit –, rămânea în urmă, iar eu mă apropiam cu viteză de ceea ce politicos numim anii *maturităţii.* Uneori vârsta mă dădea de gol prin lucruri mărunte (amuzante chiar): situaţii stânjenitoare ocazionale în care uitam numele unui prieten bun, realitatea incomodă că majoritatea oamenilor pe care îi vedeam în avion sau care treceau pe stradă arătau mult mai tineri, experienţa pe care am avut-o într-un restaurant prin care mi s-a oferit o reducere pentru bătrâni mai înainte să fi fost întrebat dacă mă calific pentru respectiva reducere. Dar vârsta s-a arătat şi prin modalităţi mai numeroase şi mai serioase: un uşor, dar implacabil declin al puterilor, boli care puteau foarte uşor să se transforme în dizabilităţi sau chiar moarte, îmbătrânirea – şi chiar moartea – oamenilor pe care i-am cunoscut de-a lungul întregii vieţi, curajoasele dar dificilele lupte ale soţiei mele Ruth pe măsură ce anii treceau când ea devenea din ce în ce mai plăpândă.

Am început să mă identific cu istorisirile pe care le auzeam la alţii. „Majoritatea pacienţilor mei de vârsta a doua sunt faza de negare", a spus un doctor unuia dintre asociaţii mei. „Ei cred că vor fi totdeauna apţi să practice sporturi istovitoare, să călătorească oriunde doresc sau să continue să

E

lucreze douăsprezece ore pe zi. Ei presupun că dacă ceva nu merge bine, eu voi fi capabil să rezolv. Dar într-o zi se vor trezi şi vor descoperi că nu mai pot face tot ceea ce făceau odinioară, într-o zi vor fi bătrâni şi nu le va plăcea pentru că nu sunt pregătiţi din punct de vedere emoţional pentru acest lucru".

Nu pot spune cu adevărat că mi-a plăcut să îmbătrânesc. Uneori doresc să pot face tot ce făceam odinioară – dar nu mai pot. Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să înfrunt infirmităţile şi incertitudinile care par să fie parte integrantă a acestei părţi din viaţă – dar a trebuit. „Nu îmbătrâni!" le-am spus glumind mai multor persoane în ultimii ani. Dar desigur, aceasta nu este o opţiune; bătrâneţea este inevitabilă dacă trăim suficient de mult. Bătrâneţea are dezavantajele ei; ar fi necinstit să spun altfel.

Biblia nu ne ascunde latura negativă a bătrâneţii – şi nici noi nu ar trebui. Una dintre cele mai poetice (şi candide) descrieri din întreaga literatură a infirmităţilor bătrâneţii provine din condeiul scriitorului cărţii Eclesiast din Vechiul Testament. După ce a prezentat inutilitatea vieţii fără Dumnezeu, el îşi îndeamnă cititorii să îşi dedice

vieţile Lui cât sunt încă tineri. Motivul? Nu doar pentru că Dumnezeu le poate da sens şi bucurie vieţii lor imediat, dar şi pentru că dacă amână prea mult acest lucru, va fi prea târziu pentru a se putea delecta de darurile bune ale lui Dumnezeu. Îndreaptă-te spre Dumnezeu acum, ne îndeamnă el, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii când vei zice:

„Nu găsesc nicio plăcere în ei"; până nu se întunecă soarele şi lumina, luna şi stelele, şi până nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei şi să se încovoaie cele tari până nu se opresc cei ce macină căci s-au împuţinat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre…

când uruitul morii slăbeşte… te temi de orice înălţime şi te sperii pe drum; (Eclesiast 12: 1 – 5)

În spatele acestor expresii poetice stă realitatea birului bătrâneţii asupra minţii şi trupurilor noastre: scăderea puterii… înceţoşarea vederii… mâini tremurânde… articulaţii afectate de artrită… pierderi de memorie… pierderea auzului… singurătate… teama de creşterea slăbiciunii… lista pare aproape fără sfârşit. „Nimic nu mai funcţionează bine", mi-a spus suspinând un prieten nu de mult şi sunt de acord cu el.

Dar asta e tot atunci când vine vorba de bătrâneţe? Este bătrâneţea doar o povară crudă care devine tot mai grea pe măsură ce anii trec, ceva de la care nu aşteptăm nimic altceva decât moartea? Sau poate fi vorba de ceva mai mult?

CUM SĂ ÎMBĂTRÂNIM ELEGANT

Chiar dacă eşti familiarizat cu Biblia s-ar putea să nu îţi aminteşti de un om din Vechiul Testament numit Barzilai; singurele informaţii fragmentare despre el provin doar din câteva versete (2 Samuel 17: 27 – 29; 19: 31 – 39). El avea optzeci de ani şi nimeni nu l-ar fi învinuit dacă ar fi ales să îşi petreacă restul zilelor pe care le mai avea de trăit lăsând pe umerii altora responsabilităţile pe care el le-a purtat cândva. Dar n-a făcut-o.

Spre finalul domniei sale, David a fost obligat să îşi scape viaţa fugind din Ierusalim din cauza unei revolte conduse de rebelul şi arogantul său fiu, Absalom. Fuga sa disperată l-a dus în est, în regiunile deşertice de dincolo de râul Iordan. Epuizat şi fără mâncare, el şi grupul său de însoţitori credincioşi au ajuns într-un sat izolat numit Mahanaim. Aici Barzilai – cu mare sacrificiu şi asumându-şi un risc

mortal – a oferit hrană şi adăpost pentru regele David şi oamenii săi. Fără sprijinul lui Barzilai David şi oamenii săi ar fi putut pieri.

După ce Absalom a fost omorât şi revolta a încetat, David – ca semn al mulţumirii faţă de ospitalitatea lui Barzilai – l-a invitat pe acesta să se întoarcă cu regele şi cu armata sa la Ierusalim, promiţându-i că va avea grijă de el tot restul vieţii.

Gândiţi-vă: o invitaţie de a petrece restul zilelor pe care le mai avea de trăit în confortul palatului regal – şi pe deasupra şi ca prieten al regelui!

Dar Barzilai a refuzat. Motivul? A spus pur şi simplu că este prea bătrân pentru a face o schimbare atât de drastică: „Câţi ani voi mai trăi, ca să mă sui cu împăratul la Ierusalim? Eu sunt astăzi în vârstă de optzeci de ani. Pot eu să mai cunosc ce este bun şi ce este rău? Poate robul tău să mai aibă vreun gust pentru ce mănâncă şi bea? Pot eu să mai aud glasul cântăreţilor şi cântăreţelor?" (2 Samuel 19: 34 – 35). Bătrân, plăpând şi surd; chiar şi invitaţia de a se alătura regelui în Ierusalim – o oportunitate pe care, fără îndoială, ar fi îmbrăţişat-o cu zece ani în urmă sau mai devreme – nu mai reprezenta o atracţie pentru el. Bătrâneţea şi-a luat tributul.

De ce redă Biblia acest scurt incident din viaţa unui obscur om bătrân? Nu doar pentru a ne reaminti neajunsurile bătrâneţii sau scurtimea vieţii. Mai degrabă, Biblia relatează întâmplarea pentru a ne spune un lucru important: cel mai mare serviciu pe care îl face Barzilai lui Dumnezeu şi oamenilor Săi

— Singura faptă din întreaga sa viaţă care a fost demnă de a fi menţionată în Biblie – a avut loc când era bătrân.

Când regele David şi grupul său de fugari s-a apropiat, Barzilai şi-ar fi putut spune foarte uşor „Sunt prea bătrân pentru a mă implica în asta. Lasă-i bărbaţii mai tineri să ajute dacă vor

— Ei au toată energia necesară. Şi, oricum, aş fi nebun să iau tot ce am adunat pentru bătrâneţe şi risipesc ajutându-l pe regele David şi pe oamenii săi. Absalom ne-ar putea ataca şi ar putea jefui satul dacă îl sprijinim pe David. De ce să mă leg la cap? De ce să îmi asum riscul? Am destule griji la vârsta mea".

În schimb Barzilai a luat iniţiativa în ceea ce priveşte organizarea sprijinului pentru regele împresurat. Biblia spune că Barzilai şi prietenii săi „au adus paturi, lighene, vase de pământ, grâu, orz, făină, grâu prăjit, bob, linte, uscături, miere, unt, oi şi brânză de

vacă. Au adus aceste lucruri lui David şi poporului care era cu el ca să mănânce" (2 Samuel 17: 28 – 29). Gândiţi-vă la toată organizarea şi la tot sacrificiul prin care a trecut pentru aceasta! Barzilai a văzut o nevoie şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a împlini acea nevoie în ciuda vârstei şi a neputinţelor. Dacă ar fi eşuat sau ar fi refuzat să ofere ajutor, David şi oamenii săi ar fi putut pieri în neospitalierul deşert de dincolo de Marea Moartă – şi istoria ulterioară a poporului lui Dumnezeu ar fi fost total diferită. Dar el n-a eşuat, iar viaţa regelui David a fost cruţată.

Ideea este următoarea: fiind în vârstă, Barzilai n-a putut face tot ce făcea odată – dar a făcut ce a putut şi Dumnezeu i-a folosit eforturile. Acelaşi lucru poate fi adevărat şi despre noi când îmbătrânim.

Marele nor de martori

Barzilai nu este singura persoană din Biblie care şi-a adus marea sa contribuţie la sfârşitul vieţii. De fapt, Scriptura este plină de exemple de bărbaţi şi femei pe care Dumnezeu i-a folosit relativ târziu în viaţă, adesea cu mare impact.

În veacurile dinainte de Noe şi de potop, Biblia ne relatează că Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi o viaţă lungă. Adam a trăit 930 de ani; Matusalem – cea mai bătrână persoană din Biblie şi bunicul lui Noe – a murit la vârsta de 969 ani. Toată viaţa sa, tatăl lui Matusalem, Enoh, a fost un exemplu remarcabil pentru fiul său a ceea ce înseamnă să ai o relaţie strânsă cu Dumnezeu; Biblia spune „Toate zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu" (Geneza 5: 23 – 24).

Exemplul evlavios al lui Enoh nu l-a influenţat doar pe fiul său, ci şi pe urmaşii lui, mult după el. Doar câteva exemple ale unei credinţe mai mari decât a strănepotului lui Enoh, Noe, pot fi găsite în Biblie. În mijlocul unei generaţii care L-a nesocotit pe Dumnezeu şi s-a dedat la toate păcatele imaginabile, Biblia spune că „Noe era un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu" (Geneza 6: 9). Când Dumnezeu i-a poruncit să înceapă construcţia unei arce, Noe avea peste cinci sute de ani.

După potop (prin care Dumnezeu a judecat lumea rebelă şi a oferit mijloacele prin care viaţa a putut continua), Dumnezeu a ales un alt om bătrân, pe Avram (sau Avraam cum va fi cunoscut ulterior),

pentru a-şi duce la îndeplinire scopurile. Avram a fost chemat de Dumnezeu să fie întemeietorul naţiunii din care va veni Mesia, Mântuitorul rasei umane. El avea şaptezeci şi cinci de ani când l-a chemat Dumnezeu prima dată şi abia la o sută de ani i s-a născut fiul său, Isaac „la bătrâneţe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu" (Geneza 21: 2).

Biblia este presărată cu alte exemple de indivizi pe care Dumnezeu i-a folosit spre finalul vieţii – bărbaţi şi femei care au refuzat să folosească vârsta înaintată ca o scuză pentru a ignora ceea ce dorea Dumnezeu ca ei să facă. Moise avea optzeci de ani când Dumnezeu I-a chemat să părăsească deşertul Sinai, să se întoarcă în Egipt şi să îi scoată pe evrei din robie; el a rămas liderul lor până la moartea lui care a avut loc peste patruzeci de ani mai târziu. Iosua, succesorul său, avea în jur de optzeci de ani când Dumnezeu i-a oferit responsabilitatea de a conduce poporul în ţara promisă şi a continuat să slujească până la moartea sa care a avut loc la vârsta de 110 ani. Deşi Ieremia era un tânăr când Dumnezeu l-a chemat prima dată să fie profet, el a rămas credincios chemării până la moarte (probabil în jurul vârstei de nouăzeci de ani) în ciuda opoziţiei şi a războiului.

De asemenea, Noul Testament ne oferă numeroase exemple de bărbaţi şi femei care au fost folosiţi de Dumnezeu la bătrâneţe. Când Dumnezeu l-a anunţat pe Zaharia că soţia sa, Elizabeta, îi va da naştere lui Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul lui Mesia, el nu a crezut iniţial. Motivul, spunea el, era că", sunt bătrân, şi nevasta mea este înaintată în vârstă" (Luca 1: 18). Dar Dumnezeu i-a folosit pe ambii, în ciuda îndoielilor lui. Ana, care l-a recunoscut plină de bucurie pe copilaşul Iisus ca fiind Mesia cel promis când Maria şi Iosif l-au adus la Templu pentru a fi dedicat lui Dumnezeu, „era foarte înaintată în vârstă… de optzeci şi patru de ani" (Luca 2: 36 – 37). Apostolul Ioan a scris cartea Apocalipsa în timp ce era prizonier pentru credinţa sa pe insula Patmos; la acea vreme avea probabil nouăzeci de ani. Pavel, scriind din închisoare după mulţi ani de sacrificii misionare, se descrie pe sine însuşi ca fiind „bătrân" – dar el îşi exprimă de asemenea speranţa că va fi eliberat şi va continua astfel să iI predice pe Hristos (Filimon 9, 22). Numeroase alte exemple de oameni pe care Dumnezeu i-a folosit spre sfârşitul vieţii pot fi date şi nu doar din Biblie, ci şi din istorie.

Alături de martori

Probabil că îţi spui „Ei bine, acest lucru a fost adevărat pentru ei,

dar nu şi pentru mine. Într-o zi voi îmbătrâni şi când acest lucru se va întâmpla utilitatea mea va înceta. Şi, în plus, vreau să o las mai moale când ies la pensie". S-ar putea chiar să fii convins că zilele acelea au sosit deja pentru tine.

Aceşti bărbaţi şi aceste femei nu erau unice, nici nu erau neapărat genul acela de persoane extraordinare, indivizi supraumani care apar odată la mulţi ani. Cei mai mulţi dintre ei erau bărbaţi obişnuiţi şi femei obişnuite şi aşa cum sunt au lecţii să ne înveţe. Prima lecţie este aceasta: bătrâneţea poate că are limitările şi provocările ei, dar în ciuda lor, ultimii noştri ani de viaţă pot fi unii dintre cei mai valoroşi şi împlinitori. Aşa a fost pentru ei şi aşa poate fi şi pentru noi.

Ei erau pregătiţi – din punct de vedere mental, fizic, emoţional şi cel mai important, spiritual – pentru orice le-ar fi pus bătrâneţea în cale. Aceeaşi lucru a făcut diferenţa. Ei au fost gata să facă ceea ce au făcut întrucât cu mult înainte să îmbătrânească ei erau deja pregătiţi pentru provocările ei. Bătrâneţea nu i-a luat prin surprindere; ei ştiau că dacă Dumnezeu le-a dat o viaţă lungă, atunci El va fi cu ei şi tot El are un motiv să-i ţină aici. Pentru ei, bătrâneţea nu era ceva ce trebuia negat sau ceva de temut; ea trebuia luată ca parte a planului lui Dumnezeu pentru vieţile lor. Ei erau oameni obişnuiţi – dar erau bărbaţi şi femei cu o credinţă extraordinară.

Cum s-au pregătit pentru neaşteptatele întorsături şi cotituri ale bătrâneţii? Cum ne putem pregăti noi pentru aceşti ultimi ani, indiferent cât de tineri sau de bătrâni suntem azi?

Altfel spus, cum ne putem clădi vieţile pe o temelie solidă şi de nezdruncinat – una care ne va întări pentru restul zilelor pe care le mai avem de trăit? Dumnezeu ne-a dat răspunsurile de care avem nevoie, iar noi trebuie doar să le descoperim şi să le aplicăm la vieţile noastre.

Aproape de casă cu aşteptări triumfătoare în timp ce bătrâneţea a fost cea mai mare surpriză a vieţii mele, cel mai mare triumf urmează să vină: experimentarea victoriei asupra morţii care mă va introduce în prezenţa eternă a Mântuitorului, Domnul Iisus Hristos.

Deşi societatea nu crede că bătrâneţea este o fază respectabilă a vieţii, rugăciunea mea este ca cei care cred în Iisus Hristos să păşească pe ultima sută de metri a drumului într-un mod triumfător, aşa cum a făcut Moise când a murit la 120 de ani: „Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo… Domnul i-a arătat toată ţara… Moise,

robul Domnului, a murit acolo… în Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut faţă în faţă". (Deuteronom 34: 1, 5, 10).

Acesta este un pasaj remarcabil. Chiar dacă Moi se a fost împiedicat să intre în ţară datorită neascultării sale anterioare, Dumnezeu i-a permis să privească ţara promisă la bătrâneţe. Mă întreb adesea dacă Dumnezeu, în suveranitatea Lui, nu le permite cumva celor bătrâni să arunce o privire acolo aici şi acum, astfel încât să ne concentrăm atenţia spirituală asupra lucrurilor de dincolo.

Cuvântul lui Dumnezeu relatează că succesorul lui Moise, Iosua, „era plin de duhul înţelepciunii, căci Moise îşi pusese mâinile peste el… Copiii lui Israel au ascultat de el şi au făcut potrivit cu poruncile pe care le dăduse lui Moise, Domnul" (Deuteronom 34: 9). Chiar şi după moartea sa, impactul vieţii lui Moise a dăinuit în Iosua, marele comandant al poporului lui Dumnezeu.

Ce mărturie laşi celor care vin după tine? Faptul că îţi aminteşti ce a făcut Dumnezeu pentru tine te va învigora la bătrâneţe. Sunt oameni care privesc la acţiunile şi atitudinile tale. Nu diminua impactul pe care îl poţi face; continuă pe adevărurile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu astfel încât generaţiile tinere să fie ca Iosua „pline de duhul înţelepciunii".

2. NU TE RETRAGE DIN VIAŢA

„Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin".
— Marcu6: 31

Nu te resemna că îmbătrâneşti. Mulţi refuză privilegiul.
— Anonim

„Bucură-te de viaţă – expiră" era abţibildul lipit pe spatele unui vechi Ford Thunderbird roşu decapotabil parcat lângă un alt Ford Thunderbird negru strălucitor. Diferenţa de vârstă dintre cele două maşini? Aproape cincizeci de ani. Am zâmbit când am văzut că pe locul din spate al celei de-a treia generaţie a modelului din 1961 stătea un adolescent şi un copil, nepoţii şoferului. Proprietarul maşinii negre era fiul său – cele trei generaţii erau în vacanţă cu familia. Mi-am adus aminte de anii când copiii mei erau mici şi ne îngrămădeam toţi într-o singură maşină. Înţelegeam toţi ce înseamnă să „fii aproape". Pentru majoritatea familiilor din ziua de azi, acest lucru ţine de trecut. O prietenă mi-a relatat o scenă dintr-o parcare. În timp ce ea vorbea cu bunicii, alţii s-au adunat să admire o maşină Bullet Bird din 1961, aşa

cum era numită la vremea aceea. Mai era cunoscută şi ca American Dream Car. John F. Kennedy era un mare fan al acestor maşini şi a folosit cinciczeci de exemplare la parada inaugurală din 1961. Am fost uimit să văd că maşina veche era cea care atrăgea toată atenţia în timp ce noul model cu toată tehnologia de ultimă generaţie stătea cuminte la locul ei. Probabil că din cauză că nu era nimeni în interiorul noului model pentru a arăta ce poate. Eu cred mai degrabă cred că era vorba de contrastului dintre a vedea un bunic cu părul argintiu şi cu doi copii plini de viaţă curioşi să pornească la drum cu bunicii lor. Apoi faptul că că această maşină a fost în posesia omului timp de cincizeci de ani a făcut-o şi mai autentică.

Pentru o lume fascinată de viteză şi de satisfacţie imediată, fascinaţia faţă de relicve, antichităţi şi blugi învechiţi pare a nu avea nicio legătură. Când Coca-Cola şi-a schimbat în 1985 reţeta pe care a folosit-o timp de o sută de ani, a existat o reacţie a publicului şi cereri pentru varianta originală, astfel încât, în două luni, compania a fost nevoită să reintroducă băutura pe rafturile magazinelor sub numele Coca-Cola Clasic, restabilind nivelul de vânzări pentru compania producătoare de băuturi răcoritoare. Concluzia cercetătorilor de piaţă a fost că formula a trecut testul timpului. Reţeta secretă a surclasat noua reţetă, după cum au dovedit-o milioane de fani care nu au dorit „adevăratul gust" cu care au fost ademeniţi.

Care este legătura dintre aceste lucruri şi faptul de a îmbătrâni? Bătrâneţea este autentică. Bătrâneţea este veritabilă. Bătrâneţea este valoroasă. Unii spun că bătrâneţea este chiar frumoasă. Mi s-a spus despre o femeie în vârstă care ar fi spus „aş fi vrut să am suficient timp, bani şi curaj pentru o operaţie estetică… mi se lasă pielea feţei!" Iubitorul ei soţ i-a spus „Draga mea, cea mai ieftină şi durabilă operaţie estetică este zâmbetul; îţi ridică pielea şi îi atrage pe oameni la tine".

Ei bine, nu toţi oamenii în vârstă pot să se urce la volanul unei maşini de vis ori să îşi facă operaţii estetice, dar toţi avem şansa de a fi mulţumiţi cu ceea ce suntem în viaţă. La urma urmelor, alternativa nu este de a rămâne aici în veci. Putem spune odată cu apostolul Pavel „m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc" (Filipeni 4: 11)? Trebuie să recunosc faptul că îmi este dor de zilele în care conduceam maşina, dar sunt recunoscător pentru cei care mă duc acolo unde am nevoie. Durerile şi suferinţele mele îmi reamintesc că nu mai sunt la fel de tânăr pe cât mi-aş dori să fiu, dar sunt

recunoscător pentru că mă aflu aici pentru a vorbi despre ele şi că cineva este suficient de bun să mă asculte cu răbdare. Oglinda nu minte, dar eu pot zâmbi în ea întrucât vederea mea slabă îmi camuflează ridurile. Chiar şi la nouăzeci şi doi de ani, dorinţa mea e să învăţ să fiu recunoscător. Niciodată nu suntem prea bătrâni pentru a învăţa sau prea bătrâni pentru a zâmbi!

Un ofiţer de poliţie a tras pe dreapta o respectabilă doamnă – spune o istorisire – şi a întrebat-o de ce a depăşit limita de viteză. Bătrânul domn care stătea pe scaunul pasagerului a râs şi a zis „Ei bine, tinere, ne grăbeam să ajungem înainte de a uita unde vrem să mergem!" Să ajungem unde vrem să mergem este important. Dar la fel de importanţi sunt şi cei care ne urmează pentru că sunt în aceeaşi călătorie; doar că nu îşi dau seama încă. Generaţia în vârstă s-ar putea să aibă probleme când vine vorba să ţină pasul cu cea tânără, dar trebuie să ne amintim că atâta timp cât încă mai avem suflare de viaţă, noi suntem deschizătorii de drumuri. Generaţiile care vin după noi învaţă să îmbătrânească de la noi. Suntem exemple bune? Noi toţi am făcut greşeli şi am vrea să dăm ceasul înapoi pentru a corecta unele lucruri, dar ştim că lucrul acesta nu este posibil. Dar lecţiile pe care le-am învăţat din eşecurile şi din succesele noastre îi pot ajuta pe cei care vin din urmă. Impactul potenţial pe care îl putem avea asupra lor poate face diferenţa dintre a lăsa amintiri frumoase despre noi sau de a fi uitaţi, scoşi din memorie.

Fiica adolescentă a unui prieten al lucrării noastre a reflectat asupra modului în care bunicul ei a murit acasă. Ea a spus cu lacrimi în ochi „Nu voi uita niciodată îngrijirea plină de dragoste pe care bunicul a primit-o de la bunica. Acest fapt m-a învăţat să am grijă de cei bolnavi şi de muribunzi. Mai mult decât atât, m-a învăţat să trăiesc cu curaj în mijlocul dificultăţilor". Mai sunt multe alte lucruri pe care tinerii le pot învăţa de la cei care au parcurs drumul. De asemenea, cei bătrâni trebuie să fie înţelepţi pentru a lua în considerare contribuţia pe care cei tineri o au chiar şi în viaţa noastră. Ei vor vedea greşelile noastre, dar vor vedea şi triumfurile noastre. Vom recunoaşte, sper eu, luptele şi realizările lor şi îi vom încuraja în timp ce înfruntă viitorul necunoscut. Biblia spune „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui… căutarea îşi are vremea ei, şi pierderea îşi are vremea ei" (Eclesiast 3: 1, 6). În vremuri de pierdere sunt lecţii de însuşit. Îndemnul este de a nu rata planurile lui Dumnezeu nici chiar în

vremuri de întristare sau de dezamăgire pentru că Iii este întotdeauna alături de noi în călătorie.

Îmi amintesc de povestea unui cuplu care jinduia să iasă la pensie după mulţi ani istovitori de muncă. În fiecare an mergeau în vacanţă în acelaşi oraş izolat de la malul mării aflat în partea de nord-vest a Statelor Unite. Slujba lui de conducere într-o companie aeriană le permitea să călătorească mult, dar acesta era refugiul lor, singurul loc de pe faţa pământului unde simţeau că se pot relaxa cu adevărat. Nimic, descoperiseră ei, nu îi revigora mai mult decât o plimbare vioaie de-a lungul plajei sau decât o cină liniştită în timp ce priveau soarele apunând peste Pacific. Când a devenit disponibilă o căsuţă cu vedere spre ocean au cumpărat-o imediat convinşi că au găsit colţul de rai după ce se vor pensiona.

Ziua cea mare a sosit. Compania aeriană l-a onorat cum se cuvine pentru îndelungata carieră. Cuplul şi-a pus casa în vânzare şi a pornit în călătoria de aproape două mii de kilometri spre noua lor casă. Îşi trăiau visul: lungi plimbări pe lângă valurile care se spărgeau, traiul liniştit dintr-un orăşel, libertatea de a-şi face singuri programul şi de a face ce doreau. Totul era exact aşa cum şi-au imaginat. Asta da, viaţă!

În timpul celei de-a cincea săptămâni a început să apară neliniştea şi au realizat că au făcut o greşeală. Privitul la valurile care se spărgeau de stânci nu era suficient pentru a umple golul lăsat în urmă de fostul lor mod de viaţă lăsat în urmă cu două mii de kilometri. După cele câteva săptămâni de odihnă, frecventarea tuturor restaurantelor, a cafenelelor şi a magazinelor a început să-şi piardă farmecul. „Asta e tot ceea ce urmează să facem de acum încolo pentru următorii douăzeci sau treizeci de ani?" s-au întrebat ei. „Unde ne-a fost capul când ne-am părăsit copiii şi nepoţii?" Erau norocoşi întrucât casa în care au locuit timp de treizeci de ani nu se vânduse. Aşa că au împachetat totul şi s-au reîntors acasă. Directorul executiv al companiei aeriene şi-a luat o slujbă de consultant cu jumătate de normă la fosta companie şi a adăugat „M-am gândit că sunt gata să ies la pensie, dar nu m-am gândit suficient".

Tranziţia către pensionare

Mulţi oameni pot spune poveşti similare. Vechea zicală este adevărată: iarba este totdeauna mai verde dincolo. Pensionarea este diferită de o vacanţă de două săptămâni, iar schimbarea este o parte

inveitabilă a vieţii, indiferent cât de tineri sau bătrâni suntem.

Pe măsură ce anii se scurg noi trecem de la copilărie la adolescenţă, apoi la tinereţe şi la carieră, urmată probabil de căsătorie şi copii şi – eventual – de plecarea lor. Unele tranziţii ale vieţii sunt predictibile, iar altele ne pot lua prin surprindere.

Viaţa este plină de schimbări, dar una dintre cele mai mari vine odată cu pensionarea. Mulţi o aşteaptă; alţii se tem de ea. Mai devreme sau mai târziu aproape toţi cei care trăiesc suficient de mult vor avea parte de ea. „Abia aştept să ies la pensie", mi-a scris nu de mult un om aflat la vârsta de şaizeci de ani – lucru pe care l-am auzit de sute de ori de-a lungul anilor. Un altul mi-a spus „Soţia mea şi cu mine avem treizeci de ani şi cea mai mare ambiţie a noastră este să ne pensionăm când vom ajunge la cincizeci de ani". Din contră, cineva mi-a spus recent „Mă îngrozeşte ideea de a ieşi la pensie. Politica companiei susţine obligativitatea de a ieşi la pensie şi va trebui să mă dau la o parte în câţiva ani. Îmi place ceea ce fac şi nu îmi imaginez viaţa fără munca aceasta".

Reacţiile sunt diferite pentru că oamenii sunt diferiţi; în orice caz, pentru majoritatea oamenilor sfârşitul anilor de muncă este cu adevărat o eliberare – o piatră de hotar care marchează nu doar sfârşitul carierei, ci şi începutul ultimilor ani de viaţă. Pensionarea este doar una din schimbările cu care cei mai mulţi dintre noi se va confrunta pe măsură ce îmbătrânim, dar este una majoră. Chiar dacă soţiile noastre nu au lucrat în afara căminului, tranziţia poate fi pentru ele la fel de şocantă cum este pentru noi.

Ne-am putea imagina anii care urmează după pensionare ca un timp de odihnă şi relaxare şi până la un punct acest lucru este adevărat. Dar ei mai au şi o altă faţetă: la fel ca oricare altă etapă a vieţii, anii noştri finali vor fi plini de schimbări repetate şi de tranziţii. Decizia de a ne pensiona… adaptarea la o rutină zilnică diferită… declinul stării de sănătate pe măsură ce anii trec… pierderea unui partener… nevoia de a ne muta sau de a ne limita… creşterea dependenţei faţă de alţii – acestea dar şi alte evenimente din timpul anilor de pensie aduc cu ele propriile dificultăţi şi ajustări.

Şi cu toate acestea, mulţi oameni sunt slab pregătiţi pentru realităţile pensionării şi le privesc fie într-un mod nerealist prin ochelari roz, fie refuzând să se gândească la ele.

„Nu m-am gândit niciodată prea mult la pensionare sau la faptul

că voi îmbătrâni", mi s-a confesat odată un om de afaceri pensionar. „Dacă mi-aş fi condus afacerile plănuind atât de puţin în avans cum am făcut în cazul pensionării", a adăugat el, „aş fi fost falit". „Am crezut că eram pregătită pentru anii bătrâneţii", mi-a scris o femeie. „Ca femeie singură, am dat multă atenţie siguranţei financiare. Dar acum realizez că sunt total nepregătită pentru provocările emoţionale şi spirituale cu care mă confrunt. Am descoperit că siguranţa financiară nu este totul".

Pensionarea şi Biblia

Munca este parte a planului lui Dumnezeu pentru vieţile noastre. Munca nu este doar ceva ce facem pentru a pune hrană pe masă; ea este una din modalităţile principale pe care ni le-a dat Dumnezeu să îi aducem slavă Lui. Autorul cărţii Eclesiast declara „Nu este altă fericire pentru om decât să mănânce şi să bea, şi să-şi înveselească sufletul cu ce este bun din agoniseala lui! Dar am văzut că şi aceasta vine din mâna lui Dumnezeu" (Eclesiast 2: 24). Pavel a spus „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu. (1 Corinteni 10: 31).

Aproape toată viaţa Lui, Iisus a muncit cu mâinile Sale „Nu este acesta tâmplarul?" s-au întrebat sarcastic unii dintre duşmanii Săi, presupunând (eronat) că o slujbă obişnuită precum tâmplăria îl descalifică în mod cert pentru a fi Mesia (Marcu 6: 3). În mod similar, apostolul Pavel a lucrat cu mâinile sale, câştigându-şi adesea existenţa în timpul călătoriilor sale ca făcător de corturi (Fapte 18: 3). În ochii lui Dumnezeu orice muncă legitimă are demnitatea şi importanţa ei, lucru care înseamnă că ar trebui să ne facem slujba cu onoare, sârguinţă şi cu integritate.

Dar munca noastră n-a fost niciodată menită să devină centrul vieţii lor noastre. Acel loc aparţine doar lui Dumnezeu, iar când permitem muncii să ne domine şi să ne controleze, atunci ea devine un idol pentru noi – şi acest lucru este greşit. Cineva care se făleşte că lucrează şaptezeci sau optzeci de ore (sau mai mult) pe săptămână se gândeşte probabil că el este stăpânul muncii pe care o face – dar în realitate el a ajuns robul ei. În plus, datorită faptului că viaţa lui este atât de prinsă în muncă, identitatea sau sentimentul valorii de sine – adică capacitatea lui de a înţelege valoarea sau semnificaţia sa ca persoană – ajunge adesea să depindă de abilitatea de a munci. Din nefericire, societatea noastră materialistă impune această perspectivă. Dar Dumnezeu spune că tu eşti mai presus decât munca pe care o faci,

iar munca ta este doar o parte a planului Său pentru tine.

Înseamnă asta că este greşit în ochii **lui** Dumnezeu să te opreşti din muncă şi să te pensionezi?

Este adevărat faptul că termenul *pensionare* – în special aşa cum îl folosim noi astăzi – nu poate fi găsit în Biblie. Majoritatea oamenilor din lumea antică munceau atât cât erau capabili din punct de vedere fizic. Ei trebuiau să muncească pentru că nu exista niciun plan de asistenţă socială sau planuri de pensii să îi ajute spre sfârşitul vieţii. În plus, mulţi oameni lucrau pentru ei înşişi ca fermieri, pescari, artizani şi trebuiau să continue să lucreze cât mai mult timp posibil pentru a supravieţui (la fel cum încă se întâmplă şi azi în multe părţi ale lumii). Dacă nu mai puteau munci, erau dependenţi de grija familiilor lor. Uneori acest lucru nu era posibil şi acesta era motivul pentru care Biblia ne porunceşte să avem o preocupare specială pentru cei cărora le lipseşte sprijinul familiei – văduve, orfani şi persoane cu dizabilităţi. Psalmistul scria

Faceţi dreptate celui slab şi orfanului, daţi dreptate nenorocitului şi săracului, scăpaţi pe cel nevoiaş şi lipsit, izbăviţi-i din mâna celor răi. (Psalmul 82: 3 – 4)

Singura referinţă explicită la pensionare în Biblie îi priveşte pe membrii seminţiei lui Levi, cei cărora li s-a dat responsabilitatea de a îi ajuta pe preoţi la Cortul întâlnirii (sau ulterior, în Templu), centrul închinării poporului Israel faţă de

Dumnezeu. Aceasta includea întreţinerea clădirilor şi grija pentru obiectele sacre folosite în închinare. Responsabilitatea lor începea la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, dar Biblia ne spune că „De la vârsta de cincizeci de ani încolo, să iasă din slujbă şi să nu mai slujească (Numeri 8: 25). Nu ne este dat motivul, dar probabil el era menit să minimalizeze pericolul (datorat slăbiciunii fizice) de a scăpa şi strica în mod accidental ceva folosit la închinare sau de a-l face necurat din punct de vedere ceremonial. Se poate ca acest lucru să fie cerut pentru a da noii generaţii de leviţi oportunitatea de a-şi asuma responsabilităţile.

Astăzi trăim într-o lume total diferită, iar ideea de a ieşi la pensie şi de a ne bucura de ultimii ani de viaţă este, în mare măsură, parte a modului nostru de gândire. Bătrânii sunt adesea presaţi să se pensioneze pentru a putea oferi oportunităţi de angajare pentru cei tineri. Nu este nimic greşit cu pensionarea, iar anii aceia pot fi cei mai

buni ani din viaţa noastră dacă îi privim ca pe un dar de la Dumnezeu. Dumnezeu s-a odihnit a şaptea zi după ce a terminat lucrarea de creaţie a Universului, iar noi nu ar trebui să ne simţim vinovaţi dacă El ne dă oportunitatea de a ne odihni după ce munca noastră este finalizată.

Ieşirea mea la pensie

Decizia de a face pasul înapoi în ceea ce priveşte lucrarea de predicare nu a fost una uşoară. Ani de zile le-am spus oamenilor că mă voi pensiona când Dumnezeu va decide să mă scoată la pensie – dar ce am vrut exact să spun prin asta? încet, încet am început să realizez că nu eram sigur cum voi şti că Dumnezeu vrea să fac pasul înapoi, cu excepţia unei crize majore de sănătate. Am auzit undeva despre un predicator foarte cunoscut care a continuat în lucrarea sa mult timp după ce ar fi trebuit să iasă la pensie, până într-o zi când cineva a trebuit să îl ia de braţ şi, cu delicateţe, să îl dea jos de la amvon pentru că nu mai vorbea coerent. Cu siguranţă, nu doream să se întâmple la fel şi cu mine.

Dar, pe măsură ce anii treceau, am început să realizez că nu mai am vigoarea fizică necesară de a-mi urma programul pe care îl aveam odată. După multă rugăciune şi consultare cu oameni a căror înţelepciune o respectam, am început să scurtez lungimea (şi numărul) întâlnirilor de evanghelizare de la două săptămâni la zece zile, apoi la o săptămână şi în cele din urmă la trei zile. Am început de asemenea să limitez pe cât posibil numărul celorlalte angajamente pentru a-mi păstra puterea. În timp, am îndreptat responsabilităţile administrative de zi cu zi

5°

din organizaţia noastră spre fiul meu Franklin, a cărui dedicare pentru evanghelism şi experienţă vastă ca preşedinte al unei organizaţii creştine internaţionale de ajutorare şi evanghelizare îl calificau în mod evident să conducă lucrarea noastră. În 2001, bordul de directori l-au ales în mod unanim ca înlocuitor al meu în funcţia de preşedinte.

Deşi campaniile noastre de evanghelizare au continuat şi deşi am descoperit că şi o campanie de trei zile este epuizantă pe măsură ce anii trec, Dumnezeu a continuat să binecuvânteze predicarea Cuvântului Său. Cum aş putea face pasul înapoi în faţa acestor lucruri? La fel de mult cum mă temeam să nu continui prea mult, mă temeam să

nu mă retrag prea devreme.

Decizia de a mă retrage din campaniile de evanghelizare a fost graduală şi, pentru a fi onest, oarecum fără tragere de inimă. Dar pe măsură ce am continuat să mă rog şi să caut sfaturi, am simţit că Dumnezeu mă călăuzea în mod evident să pun capăt acelei părţi din lucrarea mea. Nimeni nu este indispensabil. Am ştiut că Dumnezeu îi va ridica pe alţii (inclusiv pe Franklin) să ducă mai departe proclamarea evangheliei. Drept urmare, după multă rugăciune am ajuns la concluzia că Greater New York Crusade din 2005 va fi ultima mea campanie de evanghelizare şi, pe măsură ce se apropia de final, aveam un sentiment clar de pace ştiind că am luat decizia corectă.

Asta nu înseamnă că nu voi mai predica niciodată; un an mai târziu am împărţit amvonul cu Franklin în ultima seară a festivalului său din Baltimore. Chiar şi acum când revizuiesc acest capitol, mă gândesc la oportunitatea de a predica un scurt mesaj prin intermediul Internetului (despre care unii spun că poate ajunge la cea mai largă audienţă din istoria lucrării noastre). Am de asemenea, mai mult timp acum de a face câteva lucruri pe care totdeauna am vrut să le fac, cum ar fi să mă întâlnesc cu tinerii evanghelişti pe care să îi încurajez în lucrarea lor. Din când în când pot vizita centrul nostru de pregătire biblică la Cove, în Asheville sau Biblioteca Billy Graham din Charlotte. Am fost de asemenea apt să continui alte părţi ale lucrării mele cum ar fi scrierea cărţilor şi a articolelor din când în când. Dar nimic nu mă impresionează mai mult decât să aud veşti de la alţii care sunt în liniile frontului. Este un lucru încurajator să vezi ceea ce Dumnezeu continuă să facă prin alţii.

Ca generaţie de vârstnici trebuie să fim atenţi cu privire la responsabilitatea noastră de a ne ruga pentru alţii. Pensionarea nu trebuie să ne scoată din uz. Trebuie să folosim acest timp din vieţile noastre pentru a ne odihni de munca depusă dar şi pentru a-i ridica pe alţii care poartă grele poveri.

Ieşirea ta la pensie întrebarea totuşi rămâne: Cum vei decide când să ieşi la pensie? Vei fi la fel ca acel cuplu care a ieşit la pensie prea devreme? Sau vei fi ca acel om care şi-a clădit o afacere mare şi de succes, dar care a refuzat să se gândească să iasă la pensie sau să angajeze un succesor – şi prin urmare să îşi lase compania în haos când a murit la vârsta de nouăzeci şi trei de ani? Cel mai important sfat pe care ţi-l dau este acesta: Caută voia lui Dumnezeu cu privire la

ieşirea ta la pensie. S-ar putea să fie una dintre cele mai importante decizii pe care le vei lua vreodată, prin urmare, de ce să nu te rogi şi să cauţi voia lui Dumnezeu cu privire la acest lucru încredinţând-o în mâinile Celui care cunoaşte ce este cel mai bine pentru tine şi pentru familia ta?

„Dar cum", s-ar putea să mă întrebi „pot descoperi voia lui Dumnezeu cu privire la ieşirea la pensie? Ce indicatoare să caut?" Nu am o formulă secretă, dar dă-mi voie să-ţi sugerez trei lucruri pe care Dumnezeu le poate folosi să te călăuzească.

Ia în calcul situaţia ta

Probabil că sănătatea fizică este în declin sau vei descoperi că nu mai ai vigoarea pe care o aveai cândva. Chiar dacă eşti foarte sănătos acum, probabil situaţia se va schimba cândva. Sunt lucruri pe care ai dorit dintotdeauna să le faci înainte ca vremea aceea să vină? Sau probabil că simţi că nu mai faci faţă provocărilor viitoare pe care le ai de înfruntat la slujbă, provocări precum schimbările tehnologice. Cum stai din punct de vedere financiar, şi includem aici economiile acumulate la pensie şi asigurarea de sănătate? S-a schimbat recent atitudinea ta faţă de muncă? De exemplu, obişnuiai să consideri munca ta interesantă sau plină de împliniri, dar acum ea a devenit o povară? Răspunsul la întrebări ca acestea pot indica faptul că este vremea să iei în calcul să ieşi la pensie.

Ia în calcul opinia partenerul tău

Nu lua această decizie singur; ieşirea ta la pensie îl va afecta pe partenerul tău la fel de mult cum te va afecta pe tine. Dacă partenerul tău încă mai munceşte, se va pensiona el sau ea odată cu tine? Dacă nu, ce vei face în timp ce partenerul tău încă lucrează? Dacă el sau ea nu lucrează, ce schimbări va aduce ieşirea la pensie în relaţia voastră? Dacă partenerul tău se opune deciziei de a te pensiona sau nu înţelege de ce iei în calcul acest lucru, este mai bine să îţi amâni planurile.

Ia în calcul capcanele

„De-a lungul carierei mele am fost înconjurat de oameni cu care mi-a făcut plăcere să lucrez", i-a spus un om unui prieten de-al meu, „şi totdeauna m-am simţit ca şi cum aş fi fost o parte importantă a echipei. Dar acum nimeni nu mai mă sună şi mă simt inutil. Am trecut pe la birou de câteva ori doar ca să văd ce mai face fiecare, dar de fiecare dată m-am sinmţit ca un intrus".

Singurătatea, lipsa unui scop, depresia, sentimentul de

inutilitate, anxietatea, teama de viitor – acestea şi o armată întreagă de alte emoţii similare sunt obişnuite printre pensionari. Din nefericire, unii sunt incapabili să facă faţă noilor situaţii şi în mod surprinzător, un mare număr de pensionari cedează în faţa bolii în primul an după ce se pensionează. „Certificatul de deces pe care l-am semnat spune că a murit de atac de cord, ceea ce din punct de vedere medical este corect", mi-a spus un doctor despre unul dintre pacienţii săi care au ieşit recent la pensie. „Dar cred că de fapt el a murit de inimă rea. S-a simţit inutil şi nu a mai vrut să trăiască".

Fii atent la aceste capcane când iei în calcul să ieşi la pensie şi fă tot ce poţi chiar acum pentru a te pregăti pentru schimbările inevitabile pe care le va aduce pensionarea. Dumnezeu nu vrea să sfârşeşti simţindu-te inutil şi deprimat; nici nu vrea să iei decizii neînţelepte cu privire la viitorul tău. Nu te pensiona fără a gândi în avans şi a plănui sau fără convingerea că Dumnezeu te călăuzeşte întrucât Biblia spune „omul chibzuit ia seama bine cum merge" (Proverbe 14: 15).

Pensionarea şi mulţumirea

Trebuie să ne reamintim că multe generaţii dinaintea noastră au fost unde suntem noi azi fără avantajele de care ne bucurăm noi. Aceste avantaje ne-au oferit mai mult timp pentru a-l folosi în alte activităţi de-a lungul zilelor. Majoritatea dintre noi nu mai trebuie să ne cultivăm hrana, să cărăm apă în fiecare dimineaţă sau să călătorim mulţi kilometri doar pentru a vorbi cu un prieten. În loc să fim frustraţi de tehnologie, ar trebui să fim mulţumitori pentru timpul pe care ea ni-l oferă să ne concentrăm pe binecuvântările Lui. Faptul că ne gândim la tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu ne poate umple timpul – şi aşa şi trebuie. „Încolo", le-a spus Pavel filipenilor, „tot ce este adevărat… vrednic de cinste… drept… curat… vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit… aceea să vă însufleţească" (Filipeni 4: 8).

Aproape de casă cu mulţumire

Apostolul Pavel a scris aceste cuvinte minunate de speranţă bisericii din Filipi în timp ce el se afla în închisoare. Condiţiile sale de trai erau dure, dar cu toate acestea, el a scris o epistolă iubiţilor săi fraţi în Hristos pentru a le da un imbold în ceea ce priveşte credinţa. Cei care îl ţineau pe Pavel închis se gândeau fără îndoială că *l-au scos la pensie* din lucrarea lui Dumnezeu, dar zelul lui Pavel pentru Mântuitorul său l-a îndemnat să scrie „fac un singur lucru: uitând ce

este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte" (Filipeni 3: 13). Deşi Pavel se apropia de sfârşitul vieţii sale, el nu a permis trecutului să îi obstrucţioneze viitorul – a continuat să meargă mai departe. În altă epistolă pe care Pavel o scrie din închisoare prietenului său Filimon, el se descrie astfel: „bătrânul Pavel" (Filimon v. 9). El nu a permis faptului că este întemniţat sau limitărilor fizice să îl oprească să îi încurajeze şi să îi provoace pe alţii să persevereze în a face ceea ce este drept.

Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să ne umple inimile de mulţumire că Dumnezeu nu i-a uitat pe cei bătrâni. Doreşti să fii folosit de Dumnezeu indiferent dacă eşti ţinut pe loc de incapacităţi fizice, constrângeri financiare sau singurătatea asociată bătrâneţii? Dincolo de nevoile sale, Pavel a împlinit nevoile altora. Gândeşte-te la constrângerile lui Pavel şi priveşte la impactul cuvintelor sale: „În adevăr, am avut o mare bucurie şi mângâiere… fiindcă… inimile sfinţilor au fost înviorate prin tine" (Filimon v 7). Tu ai capacitatea de a fi „un miros de bună mireasmă… plăcută lui Dumnezeu" (Filipeni 4: 18).

3, Impactul Speranţei

Ei aduc roade şi la bătrâneţe, sunt plini de suc şi verzi.

— Psalmul 92: 14

Măsura vieţii nu constă în durată, ci în dedicare

— Corrie Ten Boom

„La bătrâneţe… înfloresc la fel ca un cactus care înfloreşte noaptea". 1 Această afirmaţie a fost scrisă de un misionar în India, cunoscut ca Dr. E Stanley Jones, născut în Baltimore, Maryland. El a avut un impact profund asupra celor din jurul său datorită credinţei sale extraordinare şi slujirii semenilor. Spre sfârşitul vieţii sale, lucrarea sa a fost recunoscută de Franklin D. Roosevelt şi Mahatma Gandhi. În ciuda unui atac de cord care a avut loc la vârsta de optzeci şi şapte de ani care i-a produs o infirmitate şi care i-a deteriorat capacitatea de a vorbi, el a dictat ultima sa carte, The *Divine*

E. Stanley Jones, *Growing spiritually* (Nashville: Abingdon, 1953), 313

Yes2, şi a adresat un cuvânt Congresului din Ierusalim din scaunul cu rotile cu puţin timp înainte să moară în mult iubita sa Indie.

Cactusul care înfloreşte noaptea despre care vorbeşte el, oferă o frumuseţe aparte deşertului când se deschide noaptea. Unii ar spune

că aceste plante produc un fruct suficient de mare pentru a putea fi consumat de oameni. Dr. Jones ştia cu siguranţă ce înseamnă să înfloreşti în noaptea vieţii şi să produci roade din abundenţă; gândiţi-vă doar la cei pe care i-a ajutat de-a lungul vieţii. El este o mărturie valoroasă a modului în care se poate duce o viaţă plină de semnificaţie în timpul călătoriei spre viaţa eternă. Procedăm noi, generaţia în vârstă, la fel? Producem roade care să îi revigoreze pe alţii sau ne plângem de circumstanţe şi îi secătuim pe alţii care caută să trăiască vieţi împlinite? Prin atitudinile noastre îi determinăm pe cei tineri să zise teamă de inveitabil – de faptul că vor îmbătrâni? Mulţi oameni bătrâni, fără să realizeze, viciază planul pe care Dumnezeu le are pentru ei: acelea de a avea impact asupra tinerelor generaţii prin exemplificarea încrederii în El şi a speranţei în promisiunile Sale care nu se schimbă. Trebuie să fim recunoscători întrucât Iisus a zis „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13: 5).

2 E. Stanley Jones, *The Divine Yes* scrisă împreună cu Eunice Jones Matthews (Nashville: Abingdon, 1975)

ÎNŢELEPCIUNE PENTRU CEI BĂTRÂNI

Pe măsură ce îmbătrânim este uşor să gândim că nu mai este nimic de cucerit, aşa că unii se retrag pe terenul de golf sau în balansoar. Unii spun „am văzut tot ce era de văzut". Alţii se făles „Am fost acolo şi am făcut cutare lucru!" Adevărul este că noi dobândim noi experienţe până când murim. Vă pot asigura că soţia mea, Ruth, a experimentat multe lucruri chiar în ultimele ei clipe pe pământ. A experimentat pacea lui Dumnezeu pe care El a promis-o. Pot fi experienţe comune pe care le împărtăşesc cei care îmbătrânesc, dar fiecare individ are parte de circumstanţe unice. Unii rămân văduvi; alţii au copii dezinteresaţi de ei. Unii au grijă de un partener invalid; alţii îmbătrânesc împreună. Cineva a zis „Dacă aş fi ştiut că urma să trăiesc aşa mult aş fi avut mai multă grijă de mine!" Singurul lucru care vine peste noi fără niciun efort este bătrâneţea.

Dar bătrâneţea nu ne scuteşte de împlinirea scopurilor în viaţă. Psalmistul mijloceşte înaintea Domnului pentru binecuvântarea celei mai nobile însărcinări când cere

Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrâneţi cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum.

(Psalmul 71: 18)

Descoperim exemple multiple în Scriptură, de la patriarhii şi profeţii din Vechiul Testament şi până la apostolii şi urmaşii lui Hristos din Noul Testament, bărbaţi şi femei care au avut un impact profund în generaţiile care au urmat. Şi astăzi, cuvintele lor sunt vii.

În ziua în care Israel experimenta ruina economică, profetul Ioel declara

Ascultaţi lucrul acesta, bătrâni! Şi luaţi seama…

S-a întâmplat aşa ceva pe vremea voastră sau pe vremea părinţilor voştri?

Povestiţi copiilor voştri despre lucrul acesta, şi copiii voştri să povestească la copiii lor, iar copiii lor să povestească neamului de oameni care va urma! (Ioel 1: 2 – 3)

Profetul reaminteşte generaţiei mai bătrâne şi mai experimentate să îşi amintească de vremurile apuse când au trecut prin calamităţi similare şi cum, în momentul în care s-au întors la Dumnezeu, El, în credincioşia Sa, i-a repus în drepturi. Astăzi, când suntem martorii modului în care o economie ameninţată îşi ia tributul din stilul nostru naţional de viaţă, cât des strângem în jurul nostru noi cei bătrâni pe cei tineri pentru a-i învăţa ceea ce am învăţat noi în vremuri similare? Unii spun „Este o prăpastie uriaşă între generaţia noastră şi cea care urmează. Tinerii cred că problemele noastre au trecut; că nu mai avem nimic să le oferim".

Nu-i putem determina pe alţii să ne ia în seamă, dar putem şi trebuie să vorbim în numele adevărului şi să ne rugăm ca Domnul să deschidă urechile, minţile şi inimile cu privire la ceea ce are de spus înţelepciunea. Biblia afirmă

Adu-ţi aminte de zilele din vechime, socoteşte anii, vârstă de oameni după vârstă de oameni, întreabă pe tatăl tău, şi te va învăţa, pe bătrânii tăi, şi îţi vor spune. (Deuteronom 32: 7)

Scriptura spune că omul care găseşte înţelepciunea este fericit, iar „în dreapta ei este o viaţă lungă" (Proverbe 3: 13, 16). Asta nu înseamnă că generaţiile vârstnice au toate răspunsurile – nu le avem. Responsabilitatea noastră în calitate de credincioşi ai lui Hristos este să proclamăm înţelepciunea Cuvântului Său. Dumnezeu a învăţat fiecare generaţie, prin intermediul ruinei sau al binecuvântării, să ne uităm la El ca fiind sursa tuturor lucrurilor. Cel mai măreţ remediu la orice provocare, inclusiv la prăpastia dintre generaţii, provine din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că atunci când Cuvântul Lui este

proclamat, Dumnezeu însuşi îl binecuvântează.

Biblia îi instruieşte pe cei tineri să cinstească prezenţa unui om în vârstă şi să îl venereze pe Dumnezeu (Levitic

19: 32), dar dau cei bătrâni dovadă de aceeaşi veneraţie înaintea lui Dumnezeu? Suntem noi exemple pentru cei tineri?

Apostolul Pavel scrie în calitate de om bătrân „Mulţumesc lui Hristos Iisus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere" (1 Timotei 1: 12). Apoi îl sfătuieşte pe Timotei „Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie… pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toţi. Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii pe care o dai altora; stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face aşa, te vei mântui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă". (1 Timotei 4: 12, 15 – 16). Pavel admite că Dumnezeu l-a însărcinat pe el să spună aceste cuvinte de înţelepciune acestui tânăr. Mulţi declară astăzi despre creştinism că nu ar trebui complicat de doctrine, iar tinerii îmbrăţişează această credinţă în timp ce mulţi din generaţiile în vârstă rămân tăcuţi. Ar trebui să îi sfătuim la fel de direct ca apostolul Pavel pe aceşti tineri „Ascultaţi, fiilor, învăţătura unui tată… căci eu vă dau sfaturi bune" (Proverbe 4: 1 – 2).

Prin instrucţiuni atente, Pavel şi-a consiliat fiul spiritual să îi sfătuiască pe cei bătrâni în credinţă, să stăpânească doctrinele Scripturii şi să îi înveţe atât pe tineri cât şi *pe bătrâni.* Aici avem o imagine minunată a adevărurilor lui Dumnezeu care au impact de la o generaţie la alta. Cei bătrâni pot învăţa de asemenea de la cei tineri. Aceasta este înţelepciunea lui Dumnezeu; acesta este planul Său magistral.

Pentru voi toţi cei care citiţi această carte, rugăciunea mea este ca să simţiţi că Dumnezeu vă încurajează să aveţi impact asupra celor din jurul vostru, indiferent de vârstă. Caută planul lui Dumnezeu în fiecare circumstanţă, în fiecare faţă sau voce pe care o întâlneşti zilnic pentru că timpul pe care ţi l-a dat El nu este lipsit de scop. Pregăteşte-te pentru fiecare zi cerându-l Domnului să îţi deschidă ochii cu privire la ceea ce se întâmplă în jurul tău. S-ar putea să te simţi singur, dar probabil Dumnezeu va folosi zâmbetul tău pentru a apropia pe cineva de tine. S-ar putea să experimentezi durerea, dar Dumnezeu te poate folosi pentru a reuşi să-l întărească pe altul care nu mai are puterea să meargă mai departe. Putem refuza oportunitatea de a fi

folosiţi de Dumnezeu sau putem prinde ocazia de a avea impact asupra altora printr-o mărturie despre El.

Durerea: O unealtă, nu o scuză în timpul scrierii acestei cărţi am avut marele privilegiu de a-l vizita pe Louis Zamperini, un veteran din Cel de-al Doilea Război Mondial care a petrecut doi ani şi jumătate ca prizonier de război într-o închisoare japoneză. La nouăzeci şi patru de ani, el a călătorit din California în Charlotte, Carolina de Nord, unde plin de bunăvoinţă s-a prezentat la Biblioteca Billy Graham. Câteva ore bune a dat mâna cu oamenii şi a semnat autografe pe exemplare ale cărţii despre viaţa sa, *Unbroken?* Ziua următoare a condus două ore până la mine acasă unde am servit prânzul împreună. Trecuseră mulţi ani de când nu ne-am vizitat. Louis a răspuns cu răbdare la întrebările pe care i le-am adresat cu scopul de a-l face să relateze experienţele care l-au dus în cele din urmă la convertire.

Când Louis a fost salvat în 1945 şi primit acasă ca un erou de război, el s-a bucurat o scurtă perioadă de celebritate, urmată apoi de vremuri grele. Omeneşte vorbind, el avea motive să fie crud şi cinic. Soţia lui l-a convins să participe la campania noastră din 1949 din Los Angeles unde am avut întâlniri evanghelistice şi am predicat Evanghelia timp de şase săptămâni. Când Louis s-a reîntors a doua seară, în loc să se furişeze afară în timpul chemării aşa cum plănuise, el a spus că Duhul Sfânt i-a cuprins inima şi a ieşit în faţă, apoi a mers într-o cameră de rugăciune unde s-a pocăit de păcatele sale şi şi-a predat viaţa în întregime Domnului Iisus Hristos.

„Billy", mi-a zis el în timpul vizitei, „în câteva clipe viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna. Începând din acea seară n-am mai avut niciun coşmar cu privire la captivitatea mea. Domnul m-a transformat într-un mod radical".

3 Laura Hillenbrand, *Unbroken: A World War HStory ofăurvival, Resilience, and Rédemption* (New York: Random House, 20 TO)

Ceea ce s-a întâmplat în viaţa lui Louis după convertirea sa este o poveste tulburătoare. În timp ce eu trebuia să îl conving să îmi spună tot ce a făcut de atunci, el dădea slavă Domnului pentru că l-a folosit, chiar şi acum la nouăzeci şi patru de ani. Louis este unul dintre acei cactuşi care înfloresc noaptea. În timp ce încă îl slujeşte pe Domnul, el investeşte roadă experienţei sale în vieţile altora, unii dintre ei sunt chiar de vârsta lui, dar cei mai mulţi sunt copii care ascultă povestirea sa uimitoare, iar relatarea istorică a capturării şi a salvării sale se

predă în şcolile publice. Mărturia lui Louis şi Cuvântul lui Dumnezeu au impact asupra tuturor generaţiilor aducând un duh de speranţă, după cum spune Biblia „Eu nădăjduiesc în făgăduinţa Ta”.

Mi-aş dori ca fiecare să aibă oportunitatea de a sta şi de a discuta cu cineva ca Louis Zamperini. El este o sursă de inspiraţie. Este adevărat că nu toată lumea are să ne spună o poveste ca a lui Louis. Dar nu suntem bucuroşi de lucrul acesta? Pe vremea când Louis era captiv, prizonier de război s-a îndoit că va mai putea ajunge la vârsta pensionării. El a experimentat provocările bătrâneţii datorită tratamentului brutal şi a lipsei de hrană; trupul lui a început să cedeze. Mulţi dintre noi nu am experimentat acest lucru la vârsta de douăzeci şi opt de ani.

Cei care aveţi parte de dureri şi probleme de sănătate, gândiţi-vă la Louis şi la alţii ca el care au îndurat suferinţe de nesuportat în timp ce îşi făceau datoria pentru ţara noastră. Gândiţi-vă la apostoli şi la alţi creştini primari care erau arşi pe rug sau decapitaţi datorită credinţei în Iisus Hristos. La fel ca ei, găseşte o modalitate de a folosi situaţia ta inconfortabilă pentru a-i îndruma pe alţii la El. Apoi aminteşte-ţi de Domnul Iisus care a venit şi a luat asupra Sa vina şi ruşinea noastră pentru a ne elibera din robia păcatului. Ce privilegiu avem să ne reamintim unul altuia că suntem binecuvântaţi în atâtea feluri şi că îl avem pe Domnul Iisus să ne mângâie indiferent de circumstanţele prin care trebuie să trecem. Unii dintre noi suntem ţinuţi la pat sau într-un scaun cu rotile, dar cu toate acestea totuşi avem o lucrare importantă de făcut.

Nu este suficient spaţiu în cartea de faţă pentru a relata poveştile pe care le-am primit de la oameni care în mod extraordinar au sprijinit lucrarea mea, unii peste şaizeci de ani. Am învăţat atât de multe de la ei şi îmi amintesc despre dedicarea lor de a se ruga pentru lucrarea Domnului. O tânără a menţionat odată că bunica ei care suferea de un handicap s-a rugat pentru echipa noastră de evanghelizare până în clipa în care a murit. Ea ne-a scris numele în Bibia ei. Acest lucru este extraordinar. Dar este în acelaşi timp şi o mustrare. Ce lecţii avem de învăţat de la această femeie sfântă. Dumnezeu ne interzice să ieşim la pensie în ceea ce priveşte rugăciunea, cea mai dulce lucrare a sufletului.

Pensionarea: Cele două cărări

Pentru cei care sunt pensionari dar sunt într-o situaţie fizică

bună există multe oportunităţi de slujire. Trebuie să ne aşteptăm întotdeauna ca Dumnezeu să ne descopere planurile Sale pentru noi. Doar pentru că suntem pensionari nu înseamnă că ne-am terminat treaba. Pensionarea ne oferă posibilitatea de a petrece mai mult timp făcând voia lui Dumnezeu, de a-i sluji pe semeni în numele Domnului.

Aşa de mulţi oameni îmi vin în minte atunci când mă gândesc la cei care au ieşit la pensie din diferite motive. Unul dintre ei este prietenul meu, Mei Cheatham, unul dintre cei mai respectaţi neurochirurgi din lume. El a avut una dintre cele mai solicitate clinici private din California şi în acelaşi timp ţinea şi cursuri de prestigiu ca profesor clinic de neurochirurgie la UCLA. Foarte respectat de ucenicii săi, el a dezvoltat noi proceduri chirurgicale, a scris pe larg pentru diferite jurnale de medicină şi a fost ales ca preşedinte al asociaţiei sale profesionale din statul în care locuia. Dar dintr-odată, în npogeul carierei sale, a făcut pasul înapoi şi s-a pensionat timpuriu.

„În ochii majorităţii colegilor mei eu sunt complet ieşit la pensie", mi-a spus el la câţiva ani după ce a renunţat la poziţiile sale, „dar în realitate n-am fost niciodată mai ocupat. Ceea ce nu înţeleg ei este că m-am retras doar pentru că am simţit că

Dumnezeu mă cheamă să îmi folosesc experienţa într-un mod nou, ceea ce am şi făcut. Şi aceştia sunt cei mai antrenanţi ani din viaţa mea". Astăzi, el călătoreşte în toată lumea oferind consultanţă spitalelor şi clinicilor din ţările slab dezvoltate asupra modului în care ele pot veni mult mai eficient în întâmpinarea nevoilor oamenilor. De asemenea, el scrie în mod frecvent, folosindu-şi experienţa acumulată după ce a ieşit la pensie pentru a-i îndemna pe doctori sau personalul medical să facă voluntariat pentru cei aflaţi în nevoi. Majoritatea lucrării sale se desfăşoară prin intermediul organizaţiei Samaritan's Purse.

Cu totul diferită este povestea pe care am auzit-o acum câţiva ani despre un alt om. Un om de afaceri abil, cu un impresionant număr de succese, a fost angajat de o companie mare dar care se afla pe o pantă descendentă pentru a fi preşedintele ei în timp ce omul avea circa cincizeci de **ani**. În decurs de doar câţiva ani a redresat afacerea, nu doar că a oprit declinul, dar a supervizat şi extinderea în alte ţări. Povestea succesului său ca director executiv a apărut în mod frecvent în jurnalele de afaceri, iar sfatul său în chestiuni economice era foarte căutat de grupurile de afaceri şi de agenţiile guvernamentale. Conform

regulilor companiei sale, el s-a pensionat la vârsta de şaizeci şi opt de ani, rămânând pentru o scurtă vreme în calitate de consilier al noului preşedinte al companiei fără a mai fi implicat în afacerile ei.

„Eram total nepregătit pentru a ieşi la pensie", a mărturisit el mai târziu. „Eram prea ocupat să îmi bat capul cu alte lucruri în afară de runde ocazionale de golf, care oricum aveau totdeauna legătură cu afacerile. Compania era viaţa mea, dar după ce am plecat de la birou pentru ultima dată, nici măcar nu m-au mai sunat. Ne-am mutat şi, timp de un an m-am menţinut ocupat construind casa de vis, dar după ce am terminat-o nu am mai ştiut ce să fac mai departe. Acum joc golf aproape zilnic, nu pentru că îmi place în mod deosebit, ci pentru că nu mă pot gândi la ce altceva aş putea face. Soţia îmi spune că sunt deprimat, dar ea nu înţelege cât de inutil mă simt. Urăsc să fiu pensionar".

Admitem că poate nu eşti un neurochirurg de înaltă calificare sau un director executiv al unei companii mari; foarte puţini dintre noi sunt. Dar contrastul dintre aceşti doi indivizi ne învaţă o lecţie foarte importantă pe care toţi trebuie să o învăţăm cu privire la anii pensionării: cel mai bun timp să ne pregătim pentru ei este înainte ca aceştia să vină. Dincolo de asta, mai este o lecţie şi mai importantă: nu contează cine suntem, pensionarea ne oferă două soluţii. Fie putem folosi pensionarea pentru a ne răsfăţa, îl o putem folosi pentru a avea un impact în vieţile celorlalţi. Cu alte cuvinte, alegerea cu care ne confruntăm este între autoindulgenţă lipsită de conţinut şi activitate plină de conţinut.

Priveşte-l pe directorul executiv descris anterior. Suspectez că cel puţin o duzină de agenţii sociale non profit din comunitatea lui ar fi putut folosi expertiza sa din domeniul afacerilor pentru a putea deveni mai eficiente. Le-ar fi plăcut să îl aibă ca voluntar care să îi sprijine – dar el nu a făcut-o.

Determinarea scopului

Asta înseamnă că este greşit să ne relaxăm şi să ne bucurăm de viaţă în timpul anilor noştri de pensie? Nu, deloc; a spune acest lucru înseamnă a spune că Dumnezeu nu vrea ca noi să ne bucurăm vreodată de lucrurile bune pe care El ni le dă – lucru care nu este adevărat. Autorul cărţii Eclesiast a spus „Deci, dacă un om trăieşte mulţi ani, să se bucure, în toţi anii aceştia" (Eclesiastll: 8). Apostolul Pavel a repetat porunca din Vechiul Testament pentru copii de a-şi

onora părinţii „ca să fii fericit şi să trăieşti multă vreme pe pământ” (Efeseni 6: 3). Dumnezeu ştiu că avem nevoie de odihnă, de exerciţii şi de relaxare; după o perioadă istovitoare de lucrare, Iisus i-a îndemnat pe ucenicii Săi „veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin” (Marcu 6: 31).

Dar dacă asta e tot ceea ce facem – dacă singurele noastre ţeluri în timpul anilor de pensie sunt să ne bucurăm de viaţă şi să avem un timp bun cât mai mult posibil – atunci am căzut deja în capcana activităţii goale, lipsite de sens. Mai mult decât atât, am uitat unul dintre adevărurile centrale ale Bibliei: fiecare zi – fără excepţie – este un dar de la Dumnezeu, încredinţat pentru a fi folosit pentru gloria Sa. Acest lucru este adevărat atât pentru anii de muncă, dar este la fel de adevărat şi pentru anii de pensie.

GĂSIREA SOLUŢIEI

Care este atunci soluţia pentru a ieşi cu succes la pensie? Priveşte la pensionarea ta ca la un dar de la Dumnezeu. Pensionarea nu este ceva care pur şi simplu se întâmplă dacă trăieşti suficient de mult şi nu este nici măcar o răsplată pentru anii de muncă grea; ea este un dar de la Dumnezeu. Odată ce ai înţeles acest lucru, vei aborda pensionarea într-un mod diferit.

Dumnezeu ne-a dat aceşti ani – indiferent dacă sunt mulţi sau puţini – astfel încât să facem voia Lui. Observaţia lui Pavel se aplică fiecărui credincios: „Şi El [Hristos] a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5: 15). Dar într-un alt sens, voia lui Dumnezeu este specifică şi individuală. Planul Său ca tu să ieşi la pensie nu este acelaşi cu al altuia. Ţine minte: El ştie totul despre tine. Ştie ce poţi şi ce nu poţi; Îţi cunoaşte darurile şi abilităţile, care, la urma urmelor, tot de la El vin; El ştie ce oportunităţi ai să îl slujeşti.

În plus, El îţi cunoaşte nevoile şi limitările la acest stadiu al vieţii şi doreşte să te ajute să le faci faţă.

De aceea, întrebările cu care trebuie să ne confruntăm fiecare sunt acestea: Căutăm planul lui Dumnezeu pentru anii de pensie? Sau ne mişcăm lipsiţi de ajutor presupunând că utilitatea noastră a trecut şi încercăm să ne petrecem restul zilelor încercând să stoarcem cât mai multă bucurie posibilă din viaţă? în mod indiscutabil planul Său pentru noi se poate schimba pe măsură ce anii trec şi circumstanţele din viaţa noastră se schimbă, dar indiferent cât de mult am parcurs din

drumul vieţii, scopul nostru constant ar trebui să fie căutarea călăuzirii lui Dumnezeu pentru viaţa care ne stă înainte. Ţine minte: Calea Sa este totdeauna cea mai bună.

Poate că te gândeşti să ieşi la pensie; poate că ai ieşit la pensie de ceva vreme. În oricare situaţie te-ai afla, caută voia lui Dumnezeu pentru viitorul tău. Roagă-te cu privire la el, caută sfatul altora, caută în Cuvântul lui Dumnezeu călăuzire şi încrede-te în El că te va călăuzi. Voia Sa pentru anii în care eşti la pensie s-ar putea să nu difere prea mult de ceea ce ţi-ai imaginat tu – sau te poate duce în direcţii total noi şi neaşteptate. Dar orice ar fi, fă din voia lui Dumnezeu prioritatea ta în anii de pensie. Apoi vei putea să priveşti înapoi în viaţa ta şi să spui împreună cu regele David „O moştenire plăcută mi-a căzut la sorţi, o frumoasă moşie mi-a fost dată" (Psalmul 16: 6).

Înfruntând neaşteptatul

Ai auzit vreodată zicala care spune că atunci când o uşă se închide, alta se deschide? Este foarte adevărată. Billy Graham Evangelistic Association are un program de slujire a capelanilor militari numit Rapid Response Te-am (RRT). În timp ce lucram cu capelani din întreaga lume, s-a ivit o mare nevoie în timpul evenimentelor din 9/11. Fiul meu, Franklin a zburat la New York să vadă cum poate oferi ajutor organizaţia Samaritan's Purse. Cea mai mare nevoie pe care el a identificat-o a fost aceea de capelani militari. Oamenii devastaţi de atacul cataclismic cutreierau pe străzile care înconjurau cândva Turnurile Gemene. Unii suspinau; alţii se holbau la cer cu stupoare; alţii treceau neajutoraţimând în mâini pancarte cu numele şi pozele celor dragi sau ale prietenilor care erau daţi dispăruţi. Toţi aveau ceva în comun: păreau pierduţi.

Ground Zero nu era un loc accesibil, dar Franklin a început să îi cheme pe pastori şi pe studenţii la teologie şi să le ceară să vină şi să ofere ajutor spiritual. Am fost copleşiţi de răspunsul venit de la oamenii care aveau abilităţi şi inimă pentru o astfel de lucrare. Franklin a avut viziunea de a aduna şi de a pregăti batalioane de capelani dispuşi să meargă, la momentul oportun, în zone ale ţării sau la nivel mondial acolo unde lovea dezastrul. Azi, mulţi dintre aceşti voluntari sunt pensionari – bărbaţi şi femei care doresc să ajungă la cei în nevoi, să deschidă Biblia şi să împărtăşească cu ei faptul că încă mai este speranţă prin Iisus Hristos chiar şi în vremuri de disperare. Au fost salvate suflete, iar alţii, care erau deja credincioşi, au fost

încurajaţi în urma timpului petrecut în rugăciune cu aceşti capelani şi au primit alinarea care vine de sus.

Un om care a fost toată viaţa lui muncitor în construcţii a spus „M-am gândit că viaţa mea s-a terminat când am fost obligat să mă pensionez datorită problemelor de spate. Niciodată n-am visat că Dumnezeu îmi va îngădui să ajut oameni cu probleme mai mari decât ale mele mergând la ei, rugându-mă cu ei şi pentru ei. Când trec pe lângă molozul lăsat în urmă de o tornadă devastatoare, îmi aduc aminte de anii în care curăţăm resturile de pe un şantier de construcţii. Acum sunt capabil să ajut pe cineva să facă curat în mintea lui oferindu-i îndemnuri din Cuvântul Domnului. Viaţa mea n-a fost niciodată atât de împlinită".

Serviciul de voluntariat a devenit foarte popular în ultimele decade. Unele companii solicită ca angajaţi lor să ofere un anumit număr de ore unei agenţii de voluntariat. Dar mai bine de atât este când oamenii fac acest lucru deoarece au cu adevărat dorinţa de a-i ajuta pe alţii, nu doar pentru a îndeplini o cerere.

Samaritan's Purse a luat în serios rolul în această direcţie oferind oportunităţi multor persoane pentru diverse activităţi. Sunt poveşti emoţionante despre medici care îşi părăsesc clinicile pentru a ajuta un doctor misionar timp de câteva săptămâni în ţări din lumea a treia. Multe mii de oameni voluntariază anual trimiţând cutiuţe de pantofi pline cu daruri pentru copii prin intermediul Operation Christmas Child. Un cuplu de pensionari a decis să petreacă luna noiembrie şi decembrie în Carolina de Nord pentru a lucra în depozit pregătind cutiile pentru a fi expediate în străinătate. Au condus din partea vestică a ţării şi au stat în fiecare noapte în rulotă astfel încât să fie gata de lucru ziua următoare. Ei spuneau „Atâta timp cât Dumnezeu ne învredniceşte, dorim să folosim zilele în acest mod. Primim binecuvântări peste măsură".

Alţi pensionari folosesc avantajul de a învăţa mai multe lucruri din Biblie în anii lor de pensie. O bătrânică a participat la un studiu biblic la Cove şi a spus „Niciodată nu m-am simţit pregătită să le vorbesc altora despre Domnul, dar având oportunitatea de a-i întâlni pe alţii care simt la fel şi încurajată de Scripturi, am găsit curajul de a-i învăţa pe alţii. Dacă n-aş fi ieşit la pensie, n-aş fi explorat niciodată această oportunitate".

Te încurajez să te rogi şi să îi ceri Domnului să îţi arate ce poţi

face pe măsură ce timpul şi talentele tale trec. Implică-te în biserica locală şi în alte slujiri care îi îndreaptă pe oameni spre Hristos. Acest lucru te va întări şi te va provoca să creşti mai mult în credinţă. Pune în inimă ceea ce Petru a scris spre sfârşitul vieţii sale: „creşte-ţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos" (2 Petru 3: 18). Făcând asta, îi ajuţi şi pe alţii să facă la fel.

Orice faceţi, păstraţi-vă mintea şi trupul ocupat; nu da lenei sau plictiselii şansa de a prinde rădăcini în sufletul tău. Diavolul este încântat de cineva care este leneş sau plictisit; el ştie că acest lucru duce la ispită sau descurajare. Dar persoana care este ocupată cu activităţi utile este cu mult mai puţin vulnerabilă. Aminteşte-ţi îndemnul Bibliei „nu daţi prilej diavolului" (Efeseni 4: 27).

Lucrând cu mai puţine opţiuni

Probabil îţi spui „Ceea ce sugerezi este bun pentru alţi oameni, dar eu nu am nicio opţiune. Tot ceea ce pot face este să fac faţă problemelor şi acest lucru nu îmi aduce niciun bine". Noi niciodată nu ştim ce ne rezervă viitorul, dar Dumnezeu ştie. De aceea ne-a îndemnat Iisus să nu fim paralizaţi de teama zilei de mâine, ci să ne încredinţăm vieţile în mâiniele lui Dumnezeu: „cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui?... Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6: 27; 33).

Mă gândesc adesea la socrul meu, dr. L. Nelson Bell. Timp de douăzeci şi cinci de ani, el şi soţia sa, Virginia, au slujit oamenii din China în calitate de asistenţi medicali misionari. (Soţia mea Ruth, s-a născut şi a crescut acolo.). El era unul dintre cei mai ocupaţi oameni pe care îi ştiu – şi de asemenea şi cel mai dedicat. Una dintre cele mai puternice amintiri ale mele cu privire la dr. Bell este modul în care el s-a îngrijit de soţia sa, după ce aceasta a fost afectată de o serie de evenimente care au slăbit-o. Ea a fost condamnată să stea într-un scaun cu rotile şi avea nevoie de îngrijire permanentă. Era logic ca dr. Bell să o trimită la un centru dedicat îngrijirii bătrânilor care sufereau de debilitate mintală, dar el a refuzat, în schimb, a renunţat aproape la toate responsabilităţile externe şi s-a dedicat în întregime îngrijirii iubitei sale Virginia. Când cineva îl întreba cu privire la decizia sa, el răspundea simplu, „Aceasta este chmarea mea acum".

Într-o zi nu vei mai putea să faci tot ceea ce ai făcut sau ţi-a plăcut să faci cândva. În loc să te simţi vinovat, frustrat sau resemnat,

mulţumeşte-i lui Dumnezeu că încă mai poţi face unele lucruri – şi fă scopul tău împlinirea cu credincioşie şi cu toată capacitatea ta a acestor lucruri. Dedică-i timpul – şi pe tine însuţi – lui Iisus Hristos şi caută să faci voia Sa indiferent de ce apare pe drum.

Aproape de casă cu speranţă

Acesta este principiul pe care Iisus i l-a explicat lui Petru la scurt timp înainte să se înalţe la cer. Dialogul dintre Petru şi Domnul său este unul dintre cele mai directe şi totodată delicate din Evanghelii. Iisus îl întreabă pe Petru „Mă iubeşti?" „Da, Doamne", I-a răspuns Petru, „ştii că Te iubesc". Iisus i-a zis: „Paşte oiţele Mele."... Adevărat, adevărat îţi spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi" (Ioan 21: 16 – 18).

Iisus îi profeţea moartea lui Petru care urma să aibă loc peste patruzeci de ani. Petru şi-a reamintit această conversaţie când a scris „Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă ţin treji aducându-vă aminte; căci ştiu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos. Îmi voi da osteneala, dar, ca, şi după moartea mea, să vă puteţi aduce totdeauna aminte de aceste lucruri" (2 Petru 1: 13 – 15).

În faţa unei morţi brutale, acest bătrân credincios ucenic al lui Iisus a făcut ceea ce i-a poruncit Hristos: avea grijă de alţii. În timp ce Petru se pregătea să se despartă de viaţa pământească, el nu a renunţat să le reamintească altora ceea ce trebuie să ştie după ce el va pleca. Care erau aceste lucruri?

8 o

Petru încheie spunându-le: „De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Iisus Hristos" (2 Petru 1: 5 – 8).

Petru nu se bălăcea în autocompătimire, ci s-a adâncit în *cunoaşterea Domnului Iisus Hristos,* o frază repetată de mai multe ori în cele opt capitole scurte din 1 şi 2 Petru.

Poate că eşti un senior activ sau poate că eşti ciuruit de boli şi ţinut la pat, dar încă mai poţi fi un slujitor productiv al lui Iisus Hristos

umplându-ţi mintea cu cunoaşterea lui Iisus Hristos şi, la fel ca Petru, aducând celor din jurul tău speranţă: „după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou… De aceea, preaiubiţilor… creşte-ţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos” (2 Petru 3: 13, 14, 18).

8 i

4. GÂNDEŞTE-TE LA ANII DE AUR

Iacă, am îmbătrânit, şi nu ştiu ziua morţii mele.

— Geneza 27: 2

Fă-ţi planuri pentru anii de aur. S-ar putea să îi experimentezi.

— Necunoscut

Anii de aur trebuie să fi fost inventaţi de cei tineri. Este îndoielnic faptul ca o persoană peste şaptezeci de ani să descrie această etapă a vieţii printr-un cuvânt atât de simbolic. Probabil un suflet milos a strecurat litera *g* în faţa cuvântului *olă* pentru a uşura povara realităţii. La urma urmelor, ideea de aur ne aduce multe, dar mari şi iluzorii, idei în minte. „Investeşte în aur” este o reclamă populară care poate fi văzută la televizor în zilele noastre. „Regula de aur” este încurajată de mulţi, dar este practicată de prea puţini, iar cei care o pun în practică cred în acelaşi timp că „tăcerea e de aur”.

1 Joc de cuvinte între *gold* (aur) şi *old* (bătrân). *N. tr.*

Deci, de ce sunt anii de aur atribuiţi bătrâneţii? Probabil din cauză că acele cupluri care sunt norocoase să îşi aniverseze nunta de aur la cincizeci de ani au cel mai adesea şaptezeci de ani sau chiar mai mult. Îmi amintesc faptul că atunci când am celebrat nunta de aur cu soţia mea Ruth eram în 1993. Era foarte mândră că încă putea să intre în rochia pe care a purtat-o când a fost mireasă. Eu eram mândru doar că puteam sta alături de ea.

Prima menţiune din Biblie cu privire la aur este când sunt descrise ţinuturile din jurul Edenului (Geneza 2: 11 – 12). Niciun metal nu este menţionat în Scriptură mai des decât aurul, iar Dumnezeu spune despre el „al Meu este” (Hagai 2: 8). Deşi era foarte preţuit, el era folosit din abundenţă: de la cupe la coroane, de la scuturi la centuri, de la vase la sceptre, de la altare la tronuri, de la balamale de uşi la străzi. Biblia vorbeşte despre aur ales, aur preţios, aur fin, aur curat, fire de aur, greutăţi de aur, talanţi de aur, aur pur, pulbere de aur, heruvimi de aur şi chiar şoareci de aur (1 Samuel 6: 18). Dar aurul nu era folosit doar în scop divin. Oamenii topeau preţiosul metal

pentru a-şi făuri idoli, zeităţi după bunul lor plac. Ei preţuiau în mod neînţelept aurul mai mult decât pe Dumnezeu.

Scripturile ne învaţă că virtuţi precum înţelepciunea, cunoaşterea, reputaţia şi credinţa sunt mai preţioase decât aurul:

Eu, înţelepciunea, am ca locuinţă mintea şi pot născoci cele mai chibzuite planuri…

De la mine vine sfatul şi izbânda, eu sunt priceperea, a mea este puterea…

Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, şi cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc.

Cu mine este bogăţia şi slava, avuţiile trainice şi dreptatea.

Rodul meu este mai bun decât aurul cel mai curat, şi venitul meu întrece argintul cel mai ales.

(Proverbe 8: 12, 14, 17 – 19)

Aici îl vedem pe Domnul preţuind mai mult virtuţi precum înţelepciunea, cunoaşterea, un nume bun şi credinţa. Acestea sunt doar câteva dintre multele atribute ale lui Dumnezeu şi El le oferă celor care trăiesc pentru El. „Niciun lucru de preţ nu se poate asemui cu ea [înţelepciunea]" (Proverbe 8: 11). În Proverbe 16: 16 ni se spune că „mai mult face câştigarea înţelepciunii decât a aurului!" „Este aur şi sunt multe mărgăritare; dar buzele înţelepte sunt un lucru scump" (Proverbe 20: 15).

Un nume bun este mai de dorit decât o bogăţie mare, şi a fi iubit preţuieşte mai mult decât argintul şi aurul. Bogatul şi săracul se întâlnesc: Domnul i-a făcut şi pe unul şi pe altul. (Proverbe 22: 1 – 2)

Credinţa este mai preţioasă decât aurul (1 Petru 1: 7).

Planifică pentru viitor

Poate că te întrebi „Ce au acestea de-a face cu planificarea pentru bătrâneţe?" Lucrurile pe care le preţuim în prima parte a vieţii ne vor urma la apusul ei. Dacă preţuim în mod înţelept credinţa în Domnul Iisus Hristos, ea ne va întări pe măsură ce îmbătrânim. Dacă ne ocrotim familiile oferindu-le dragoste şi înţelegere, cu siguranţă vom beneficia de părtăşie continuă cu ea. Când practicăm regula de aur, iubindu-i pe alţii ca pe noi înşine, îi suntem plăcuţi lui Dumnezeu.

La scurt timp după declinul economic din 2008, un om de afaceri de succes aflat la vârsta de patruzeci de ani a anunţat cu mândrie că veniturile din acţiunile sale se ridică la câteva milioane de dolari. „A fost o încântare pentru mine să văd că visul a devenit

realitate", a spus el. Mai târziu, s-a aflat că soţia şi fiul său aflat la vârsta adolescenţei l-au părăsit, iar el şi-a cheltuit veniturile pentru a cumpăra alcool şi droguri, iar în cele din urmă a ajuns la închisoare. Mulţi investesc cu înţelepciune în chestiuni ce ţin de afaceri, dar eşuează să investească timp şi interes în cele mai valoroase posesiuni: partenerul şi copiii.

Cu siguranţă că nu aşa stau lucrurile cu toţi cei care au cariere de succes, dar istorisirea poate sluji ca un avertisment. Sunt multe lucruri la care trebuie să ne gândim în fiecare etapă a vieţii. Încercăm să îi învăţăm pe cei tineri să îşi plănuiască bine viitorul învăţând bine la şcoală şi folosindu-se de toate avantajele pe care le oferă oportunitatea de a-şi clădi o temelie solidă pentru tinereţe. Părinţiblucrează din greu pentru a oferi educaţie la facultate pentru copiii lor. Cuplurile încearcă să facă investiţii înţelepte pentru planurile de pensii. Chiar şi cetăţenii seniori din zilele noastre străbat drumuri noi plănuind pentru bătrâneţe întrucât regula de aur a vârstei de aur a fost drastic alterată în ultimii ani.

Datorită prăbuşirii pieţelor de acţiuni, investiţiile şi economiile fiecăruia şi-au pierdut în mod semnificativ din valoare. Cei care se aflau la limita vârstei de pensionare au trebuit să îşi reconsidere dependenţa de pensii, de fondurile mutuale şi în cele mai multe cazuri au trebuit să se reorienteze. Fără îndoială, planificarea pentru pensionare şi pregătirea pentru înmormântare a ajuns o mare afacere şi este nevoie de multă înţelepciune pentru a obţine rezultate predictibile.

În Geneza 27 îl vedem pe patriarhul lui Israel, Isaac, pregătindu-se pentru înmormântare. El crede că sfârşitul este aproape, aşa că Isaac intenţionează să ofere cea mai mare parte a posesiunilor sale fiului său mai mare, Esau, aşa cum o cereau cutumele vremii. Din nefericire planul său este zădărnicit de kdouă lucruri: îndemânarea soţiei sale şi a celuilalt fiu, Iacov şi de eşecul capacităţii de analiză a lui Isaac. îl binecuvântează în mod greşit pe Iacov, lăsându-l pe moştenitorul de drept fără moştenire. Ceea ce mi se pare intrigant în pasaj este faptul că preocuparea lui Isaac este să îi pregătească pe alţii, şi anume pe cei doi fii ai săi pentru moartea sa; dar nu se descurcă prea bine. Cu toate că sunt multe lecţii pe care putem să le învăţăm din acest pasaj biblic, una dintre ele este aceea că Isaac este prea bătrân pentru a garanta că dorinţele sale se vor împlini întocmai, iar acest

lucru cauzează tulburări în familie.

Deşi nimănui nu-i place să stea cu spaima morţii sau să se pregătească pentru ea, Biblia accentuează chestiunea morţii. Recent, o doctoriţă a fost intervievată cu privire la moarte şi la pregătirea financiară într-un popular program radio. Ea a făcut o afirmaţie surprinzătoare „Noi nu suntem făcuţi să experimentăm moartea. Moartea este urâtă". Aş fi vrut să îi îndrept atenţia spre textul din Scriptură care spune „Moartea a fost înghiţită de biruinţă" (1 Corinteni 15: 54).

Biblia se referă la moarte şi la faptul de a muri în multe feluri, apeoape de o mie de ori. Cu toate acestea, Biblia rămâne o carte a unei mari speranţe. Viaţa stă între două coperţi: naştere şi moarte. În afară de răpirea Bisericii, va mai fi o moarte pentru orice făptură născută. Nu toţi vor experimenta bătrâneţea, dar moartea va veni la toţi. Pentru noi cei credincioşi, speranţa şi confortul provin din Cuvântul lui Dumnezeu care spune „Fericede acum încolo de morţii care mor în Domnul" (Apocalipsa 14: 13).

Când se naşte un copil, părinţii nu pot face nimic să îl pregătească pentru „viaţă", pentru că deja copilul are suflarea de viaţă care curge prin el. Pentru ceea ce îl pot ei pregăti sunt experienţele de viaţă: dezamăgiri şi bucurii, înfrângeri şi victorii, moarte şi viaţă veşnică. Ce părinţi creştini nu doresc ca odraslele lor să înţeleagă din ciclul vieţii şi al speranţei sau al vieţii de după moarte?

Ca un băiat crescut la fermă, am fost expus acestui ciclu încă din cele mai timpurii amintiri. Au fost lecţii pe care le-am învăţat când un animal de la fermă murea. Cu cât mai important este sufletul omului? Mulţi părinţi din ziua de azi îşi protejează copiii de tot ceea ce le-ar putea aduce întristare. Acest lucru are potenţialul de a afecta dezvoltarea copilului şi de a cauza o traumă emoţională. Când devin adulţi, aceşti copii odată ocrotiţi nu pot face faţă inevitabilului datorită faptului că nu au fost niciodată expuşi la el. Când câinele meu Sam, un golden retriever, a murit anul trecut, mi-am amintit cum obişnuiau să le facă copiii mei înmormântare animalelor lor de companie care mureau. Am fost uimit să observ respectul pe care îl acordau în faţa morţii chiar şi pentru animalele lor favorite.

Viaţa este nesigură; nu ştim ce ne rezervă viitorul. Biblia ne avertizează „nu ştiţi ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur, care se arată puţintel, şi apoi piere…

Deci cine ştie să facă bine, şi nu face, săvârşeşte un păcat!" (Iacov 4: 14, 17). Din moment ce moartea este o realitate de netăgăduit, ar trebui să fim atenţi să ne pregătim pentru ultimii ani de viaţă. Lucrurile de felul acesta sunt serioase. Mi se pare uşor amuzant să fac lumina într-un astfel de eveniment monumental, deşi îi admir pe cei care pot aduce lumină inimilor îndurerate şi un licăr în ochii plini de lacrimi din vremuri de suferinţă.

O familie de susţinători ai organizaţiei noastre ne-a spus o întâmplare despre sora lor mai mare, a cărei sănătate s-a deteriorat. Nu avea soţ şi nici copii, aşa că fraţii şi surorile ei au îngrijit-o cu toată dragostea în ultimi le clipe de viaţă. Ei au convins-o să îi însoţească la întâlnirea cu cel care urma să se ocupe de funeralii. Acesta i-a arătat mai multe pachete de servicii şi a întrebat „Ce preferaţi?" Rudele s-au uitat la sora lor şi au întrebat-o „Care este preferinţa ta?" Fără să clipească, ea le-a zis „Când va veni ziua aceea, luaţi-mă prin surprindere!" Aceasta a pus capăt întâlnirii, iar ei s-au întors cu inimile uşurate şi cu planificarea făcută.

Spre deosebire de asta, un jurist care nu practica ceea ce spunea a murit subit datorită unui infarct la vârsta de şaptezeci de ani. Zeci de ani, oamenii din comunitatea sa l-au căutat pentru sfaturi juridice: transferuri de proprietate, dispute între vecini, conflicte de familie, testamente şi chestiuni imobiliare – întreaga gamă de servicii legale pe care este chemat un avocat să le îndeplinească. Clienţii lui aveau încredere în el, nu doar pentru capacitatea lui de a cunoaşte legea, ci şi pentru înţelepciunea sa practică şi bunul simţ. Chiar şi când a început să-şi reducă programul şi să aducă un partener mai tânăr pentru a continua, oamenii au continuat să îi caute sfatul. Sute de I oameni au venit la înmormântarea lui, iar familia a fost copleşită de scrisorile de condoleanţe de la oamenii pe care i-a ajutat de-a lungul anilor. Ziarul local a publicat un editorial în care a preamărit contribuţiile aduse comunităţii şi prin care a exprimat regretele pentru pierderea sa.

La scurt timp după înmormântare, familia lui a făcut o descoperire tulburătoare – şocantă chiar: nu a făcut nimic pentru împărţirea bunurilor sale. Nici nu a informat pe nimeni din familia lui cu privire la chestiunile financiare; nimeni nu ştia ce proprietăţi sau economii avea (dacă avea) sau dacă avea bunuri de valoare depozitate la bancă. Deşi din când în când îşi exprimase dorinţa de a lăsa câteva din proprietăţile sale bisericii, fundaţiilor de binefacere şi ajutorării

unei surori văduve, la urma urmelor, nicio dorinţă verbală nu a fost împlinită. A durat multe luni (şi s-a cheltuit mult) pentru a scoate la iveală toate afacerile sale. Toate aceste lucruri puteau fi prevenite dacă el ar fi făcut ceea ce le-a sfătuit pe numeroase alte persoane să facă de-a lungul anilor: să pregătească un plan extensiv de împărţire a bunurilor sale. Motivul pentru care nu a făcut niciodată acest lucru pentru a-şi ajuta familia şi pentru a o ajuta să îi înţeleagă situaţia financiară nu îl ştie nimeni. Probabil – la fel ca mulţi alţii – nu putea face faţă faptului că îmbătrânea şi într-o zi va muri.

Indiferent dacă este vorba despre scrierea unui testament sau a altor practici similare, faptul că îmbătrânim ne pune faţă în faţă un număr semnificativ de provocări. Dacă nu avem grijă de aceste detalii necesare, vor intra alţii în încurcătură, creând, cel mai probabil, dificultăţi celor care au rămas în urmă. Este de datoria noastră să fim responsabili cu abordarea chestiunilor care ne privesc în mod individual multă vreme după ce vom fi plecat.

Evident, nu fiecare decizie poate fi luată în avans; unele probleme practice pot fi abordate numai când apar. Nimeni nu poate prevedea, de exemplu, dacă un partener îşi va rupe şoldul sau că valoarea fondului de pensii va scădea datorită scăderilor de pe piaţa bursieră, cu atât mai puţin să plănuiască exact cum va reacţiona în oricare dintre aceste situaţii. Dar unele probleme pot fi decise în avans iar când este cazul, ne comportăm ca atare. Dumnezeu nu doreşte să lăsăm în urmă resentimente, conflict sau confuzie, iar acest lucrur se poate întâmpla foarte uşor dacă neglijăm problemele practice care ne presează pe măsură ce îmbătrânim. Aminteşte-ţi că „omul chibzuit ia seama bine cum merge” (Proverbe 14: 15) şi „toate să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială” (1 Corinteni 14: 40).

Cu cât înaintăm în vârstă, cu atât este mai greu să abordăm problemele sensibile şi deciziile importante cu care ne confruntăm. Unele pot părea prea împovărătoare sau prea complicate pentru ca să scăpăm de ele în acea etapă a vieţii sau poate mai bine am evita potenţialele conflicte şi tensiuni cu ceilalţi care s-ar putea ivi. De asemenea ele pot declanşa gânduri care ne fac să ne îngrijorăm cu privire la trecerea inevitabilă a timpului sau chiar pot să pună sub semnul întrebării abilitatea noastră de a lua decizii pe măsură ce îmbătrânim. În plus, stresul unei boli neaşteptate, moartea unui partener sau oricare altă criză poate să ne preocupe atât de mult încât

să fim incapabili să ne concentrăm pe alte probleme. Mulţi oameni bătrâni, ne spun doctorii, se luptă cu depresia, iar o caracteristică comună a celor care suferă de depresie este inacapacitatea de a lua decizii. În vremuri grele, vă încurajez să căutaţi sfatul unui profesionist în timp ce luaţi în calcul diferite chestiuni. Speranţa mea este că pe măsură ce citeşti aceste pagini vei fi încurajat să le urmezi – atât pentru binele tău cât şi al celor pe care îi iubeşti.

Administrarea banilor

„N-am întâlnit niciodată o persoană în vârstă" i-a spus recent un jurist unui prieten de-al meu, „care să nu se îngrijoreze cu privire la banii ei sau dacă va avea suficient până la sfârşitul zilelor. Chiar şi oamenii care n-au niciun motiv să facă asta se îngrijorează".

Societatea noastră pune prea mare preţ pe bani, sugerând că acumularea financiară este adevărata măsură a succesului în viaţă al unei persoane. Dar acesta este un standard fals, iar noi trebuie să rezistăm ispitei de a cădea în capcana de a gândi că banii sunt totul. Iisus ne avertizează: „Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul, şi va iubi pe celălalt sau va ţine numai la unul, şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona" (Luca 16: 13). Pavel îşi sfătuieşte ulterior protejatul „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor" (1 Timotei 6: 9 – 10).

Înseamnă acest lucru că este greşit să ne gândim la bani sau să facem planuri financiare atente pentru ultimii ani de viaţă? Nu, sigur că nu. Asigură-te doar că banul este slujitorul, nu stăpânul tău. Te stăpâneşte el sau îl stăpâneşti tu? Nu contează cât de mult sau cât de puţin ai din punct de vedere financiar, Dumnezeu ţi i-a dat şi El doreşte să fii un slujitor sau administrator credincios al lor. Priveşte la bani ca la responsabilitatea dată de Dumnezeu, nu ca la ceva ce eşti liber să foloseşti (greşit) după cum îţi place.

Acest lucru este important pe măsură ce ne apropiem de anii de pensie întrucât atunci cel mai probabil venitul nostru va fi mai mic (chiar semnificativ mai mic) decât a fost. „Nu ne-am obosit niciodată să facem un buget", a spus cineva. „Atât eu cât şi soţia mea am avut slujbe bune şi totdeauna am avut destul încât să facem aproape tot ce am dorit. Dar dintr-odată am realizat că acest lucru nu mai este valabil.

Pentru prima dată în viaţa mea trebuie să număr fiecare bănuţ. Ar fi trebuit să o fac mai demult".

Un pensionar scria „Una din problemele cu ieşirea la pensie este că ea îţi oferă mai mult timp să citeşti despre problemele ieşirii la pensie". Deşi fraza este amuzantă, ea este şi adevărată. Dar în loc să citeşti despre probleme, ar trebui să luăm măsurile potrivite pentru rezolvarea problemelor.

Ce sfaturi referitoare la bani trebuie să urmăm în timp ce privim spre anii senectuţii? La ce probleme trebuie să ne gândim şi ce măsuri trebuie să luăm înainte ca ele să devină o problemă? Permiteţi-mi să vă sugerez trei idei generale.

Plănuieşte-ţi în mod realist ieşirea la pensie

Numeroase pagini de internet şi alte resurse te pot ajuta să calculezi cât trebuie să economiseşti pentru a avea o pensie confortabilă – şi cu toate astea numeroşi oameni nu fac niciodată asta şi sfârşesc prin a pune deoparte foarte puţin. Uneori nu este posibil să economiseşti în vederea pensionării; mă gândesc la scrisorile pe care le primesc de la părinţii singuri sau de la şomeri care nu pot, pur şi simplu, să pună nimic deoparte.

Dar pentru cei care pot, economisirea banilor presupune disciplină. Beneficiază în totalitate de planul maxim de pensii al companiei tale (dacă are vreunul) şi împrumută din el doar în caz de extremă urgenţă. Multe firme oferă posibilitatea de a pune deoparte în mod automat o sumă într-un cont de economii. Alte companii chiar cer contribuţii pentru un plan de pensii. „Plăteşte-te întâi pe tine însuţi" este o veche zicală care te poate ajuta. Exemplul pitoresc din Biblie al furnicii care pune cu grijă deoparte hrană pentru viitor, ilustrează o lecţie practică dar profundă:

Du-te la furnică, leneşule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei şi înţelepţeşte-te!...

Îşi pregăteşte hrana vara şi strânge de ale mâncării în timpul secerişului.

(Proverbe 6: 6, 8)

Am auzit că se spune, şi sunt întru totul de acord, că, la fel ca în toate afacerile de succes, temelia unei pensii bune este planificarea. Şi aş adăuga şi necesitatea rugăciunii. Biblia ne spune să ne rugăm pentru toate lucrurile, aşa că roagă-te ca Dumnezeu să preia toate posesiunile din viaţa ta în totalitate. Când facem aşa, ne arătăm dependenţa de El.

I

Evită capcana cheltuielilor nejustificate

Una dintre cele mai obişnuite capcane financiare care îi afectează pe unii oameni pe măsură ce îmbătrânesc este ceea ce numim *capcana datoriei.* Ispita de a lua credite uriaşe pentru a plăti lucrurile care nu ni le permitem (şi probabil nu ne sunt necesare) ne poate pândi în orice etapă a vieţii, dar ea este dezastruoasă pentru pensionarii care nu au venituri din salarii pentru a plăti datoria. Din păcate, capcana datoriei îi determină pe mulţi pensionari să declare falimentul personal.

Nu oferi cadouri pe care nu ţi le poţi permite. Acest lucru se întâmplă când bunicii încearcă să cumpere afecţiunea copiilor sau a nepoţilor scăldându-i în cadouri mult prea generoase. Oricât de dur ar suna, unii părinţi folosesc banii aproape ca pe nişte arme încercând să îşi controleze copilul cu ei sau încercând să-i folosească ca pod peste prăpastia dintre ei şi copiii înstrăinaţi. Ei au uitat cuvintele înţelepte din Biblie „Mai presus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate" (1 Petru 4: 8).

Păzeşte-te de deciziile financiare neînţelepte pe măsură ce îmbătrâneşti. Sunt mulţi consilieri financiari demni de încredere, dar sunt şi unii care aleg oamenii bătrâni care pot fi amăgiţi cu promisiuni strălucitoare şi de prezentări insistente. Nu crede tot ce auzi şi nu lua decizii financiare fără să-i consulţi pe cunoscuţii în care ai încredere. Vechiul dicton este corect: dacă pare prea bun să fie adevărat, atunci aşa este.

Deşi este necesară precauţia atunci când vine vorba de modul de alocare a resurselor, nu deveni obsedat de bani. „Mătuşa mea se gândeşte tot timpul la banii ei şi se teme că va ajunge săracă", am auzit un om spunând. „Nu mă lasă nici măcar să schimb becurile arse pentru că se teme că nu va mai putea să-şi plătească factura de curent. Ştiu că are mai mult decât are nevoie pentru a trăi, dar refuză să creadă acest lucru şi a devenit prizonierul temerilor sale". Preia controlul asupra finanţelor tale stabilindu-ţi un buget şi ţine-te de el. În acest fel nu vei fi robul datoriei, victima escrocilor sau prizonierul fricii.

Abordează direct orice problemă legală

Faptul de a avea un testament valid este un lucru extrem de important. Unii oameni evită să îl facă pentru că se tem de cheltuieli;

alţii simt că nu au destule lucruri pentru care să merite redactarea unui testament; alţii se îngrijorează cu privire la conflictele pe care un testament le-ar putea cauza în familie.

Gândeşte-te totuşi la impactul plecării din această lume fără a lăsa un testament. Implicaţiile pentru familia ta pot fi devastatoare. Legile diferă de la stat la stat, dar în anumite circumstanţe soarta posesiunilor unei persoane care moare fără a lăsa un testament este decisă de un tribunal sau de legea statului respectiv şi nu de familia" persoanei în cauză. Rezultatul este adesea foarte diferit faţă de ce ar fi dorit cel decedat. Pe lângă asta, lipsa unui testament poate cauza ciorovăieli şi conflicte între membrii familiei care se cred îndreptăţiţi că ei au dreptul să ia anumite bunuri. „Mama noastră avea câteva lucruri drăguţe", mi-a scris o femeie recent, „dar după ce a murit cearta cu privire la ce urma să obţină fiecare s-a înteţit. Ştiu că ar fi fost şocată cu privire la modul în care unii membri ai familiei s-au comportat. De ce sunt oamenii atât de lacomi? Majoritatea lucrurilor nu valorau cine ştie ce". În scrisoare ea a specificat faptul că mama ei a murit fără a lăsa un testament.

În orice caz, decizia de a avea un testament pregătit este doar primul pas; mult mai importante sunt întrebările despre dorinţele tale cu privire la distribuirea posesiunilor – cu alte cuvinte, cine va beneficia de pe urma testamentului tău? Dar pot fi şi alte întrebări care trebuie abordate pe măsură ce îţi faci testamentul cum ar fi cine va fi executorul testamentar al bunurilor sau dacă bunurile ar trebui date spre încredinţare ori trebuie oferite direct moştenitorului. Acestea pot fi întrebări complicate, cu implicaţii pe termen lung şi ele trebuie abordate cu ajutorul unui jurist care este priceput în chestiuni ce ţin de posesiuni.

Indiferent cât de simplă sau complexă poate fi situaţia materială, orice plan trebuie pregătit cu atenţie, cu grijă şi cu rugăciune. Dumnezeu este la fel de preocupat cu privire la ceea ce urmează să faci cu posesiunile după moartea ta în acelaşi mod în care este interesat de ce faci cu ele acum. Le priveşti ca fiind doar ale tale, pentru a fi folosite în mod egoist şi după bunul plac sau realizezi că ele ţi-au fost încredinţate de Dumnezeu şi sunt menite să fie folosite pentru gloria Sa? Un om care întotdeauna a dat zeciuială din veniturile sale, adică a dat a zecea parte bisericii şi altor organizaţii creştine, i-a spus familiei sale că plănuieşte să facă la fel cu bunurile sale şi a scris

acest lucru în testament. Cu siguranţă aceste instrucţiuni scrise pot ajuta la clarificarea dorinţei celui decedat. Regele David s-a rugat „Căci ce sunt eu şi ce este poporul meu, ca să putem să-ţi aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine şi din mâna Ta primim ce-ţi aducem" (1 Cronici 29: 14).

Boala şi testamentul celui aflat în viaţă

Majoritatea oamenilor sunt familiarizaţi cu „ultima dorinţă şi cu testamentul", un document legal care schiţează ce doresc să se întâmple după moartea lor. În ultimii ani, datorită schimbărilor majore din cadrul sistemului naţional de sănătate, a apărut un document care dă pacientului anumite drepturi. Acest document este cunoscut în mod popular ca „testamentul celui aflat în viaţă". (Acesta poate fi cunoscut şi sub numeroase alte nume precum „directiva medicală în avans" sau ioo

„Declararea dorinţei pentru moarte naturală.") Acest document exprimă ce doreşte o persoană să se întâmple înainte de moartea lui sau a ei – în mod specific, ce doreşte o persoană să se întâmple în cazul unei dizabilităţi fizice sau mentale sau în cazul unei urgenţe medicale majore. Testamentele celor aflaţi în viaţă au devenit importante în special datorită progreselor medicale care pot prelungi viaţa unei persoane dincolo de aşteptările obişnuite, chiar şi în condiţii complicate.

Strâns legate de testamentele celor aflaţi în viaţă pot fi şi alte tipuri de documente precum împuterniciri notariale care autorizează ca o altă persoană să acţioneze în numele tău în caz că nu mai eşti capabil să trăieşti pe cont propriu. O „împuternicire medicală notarială" îţi permite să desemnezi un membru al familiei sau o altă persoană de încredere să ia decizii medicale cu privire la îngrijirea ta în caz de incapacitate. Fii foarte atent totdeauna cu privire la semnarea unui astfel de document în condiţii de presiune (cum ar fi cazurile în care apare o urgenţă medicală în alt stat) pentru a fi sigur că nu îţi sunt schimbate adevăratele dorinţe sau sunt anulate documente semnate anterior.

Acestea sunt chestiuni dificile, complexe şi emoţionale când vine vorba de decizie; dar atunci când există consens medical că nu mai există nicio speranţă rezonabilă de recuperare, convingerea mea personală este că măsurile extreme nu fac altceva decât să întârzie în mod artificial

moartea persoanei, şi nicidecum nu prelungesc viaţa. Pe cât posibil, astfel de chestiuni trebuie decise înainte ca ele să devină necesare şi apoi să fie transpuse într-un document valid şi legal. Pe măsură ce urgenţa medicală evoluează, este practic imposibil pentru pacient să-şi exprime dorinţele într-un mod care va oferi indicaţii clare şi legitime doctorului sau spitalului. Apropo de acest lucru, multe spitale au acum pe paginile lor web formulare orientative care abordează astfel de chestiuni.

De ce că te complici să ai un testament al celui aflat în viaţă sau orice alt document care are efect doar după ce nu mai eşti capabil să funcţionezi normal? Cel mai evident motiv este pentru a te cruţa de ceea ce altfel ar fi o perioadă prelungită a suferinţei şi a lipsei de demnitate atunci când, de fap, nu mai există nicio speranţă de recuperare. Un testament al unui om aflat în viaţă este de asemenea important pentru acelaşi motiv pentru care testamentul este important: de dragul familiei tale. În lipsa oricărei directive din partea ta, membrii familiei pot fi prinşi în plasa confuză şi emoţională a alegerilor dificile – şi s-ar putea să nu fie toţi de acord cu privire la direcţia spre care să se îndrepte. În plus, legile din unele state (aşa am înţeles) pot dispune măsuri extreme care nu pot fi oprite după ce au fost demarate. Povara financiară şi emoţională care apasă asupra familiei poate fi grea – dar, mai mult decât atât, în astfel de situaţii, dorinţele reale ale pacientului vor fi ignorate pentru că ele n-au fost niciodată exprimate în scris. Ajută-te pe tine şi familia ta să evite ceea ce ar putea deveni un coşmar.

Creştinii nu trebuie să fie preocupaţi de moarte; Dumnezeu a pus în fiecare dintre noi dorinţa de supravieţuire. Dar nici nu trebuie să ferim de moarte sau să ne comportăm ca şi cum ar trebui să îi rezistăm cu străşnicie până la ultima suflare. Va veni vremea când poverile şi durerile vieţii ne vor copleşi într-atât încât vom primi moartea ca pe un prieten – şi aşa ar trebui să se întâmple. Dacă îl cunoaştem pe Hristos, ştim că cerul este adevărata noastră casă şi (la fel ca sfinţii din vechime) „dorim o patrie mai bună – cea cerească" (Evrei 11: 16).

Un sfat pentru copiii adulţi

Amintiţi-vă că într-o zi toţi ne vom confrunta cu bătrâneţea, îmi amintesc că pe vremea când eram tânăr că mă îngrijoram cu privire la

părinţii mei pe măsură ce îmbătrâneau. Totdeauna am încercat să le acord respectul pe care şi-l câştigaseră şi pe care îl meritau şi eram foarte atent să nu îi insult sugerându-le că ei nu mai puteau lua deciziii importante cu privire la viaţa lor. O linie fină de demarcaţie desparte păstrarea demnităţii părinţilor voştri şi asigurarea unui trai liniştit pentru ei.

Probabil că unii vor spune „Ei bine, sunt convins că aceste lucruri sunt importante, dar sunt încă tânăr şi toate aceste lucruri par atât de îndepărtate pentru mine". Probabil că ai dreptate; dar părinţii tăi probabil se îngrijorează cu privire la modul în care deciziile lor te afectează şi pe tine, nu doar pe ei.

Unii copii adulţi se îngrijorează că părinţii lor nu urmează aceşti paşi, iar copiii ezită să aducă în discuţie acest lucru gândindu-se că părinţii le pot înţelege greşit motivele. Acest lucru produce necazuri uneori. Relaţia dintre părinţi şi copiii lor adulţi poate fi dificilă. Ca o regulă, adulţilor nu le place să li se spună ce trebuie să facă de către părinţii lor – iar părinţilor nu le place să li se spună ce să facă de către copiii lor. Dar refuzul de a acţiona în privinţa problemelor practice cu care ne confruntăm pe măsură ce îmbătrânim (sau pur şi simplu ignorarea lor) devine adesea o sursă sigură pentru tulburare şi conflict în familie. îi încurajez pe copiii adulţi să apuce taurul de coarne. Cere sfatul părinţilor, pe măsură ce cauţi să vezi ce poţi face. Probabil acest lucru va stârni discuţii pentru că, la urma urmelor, ei pot, de asemenea, ezita să aducă în discuţie subiectele de care se tem. Uneori oamenii în vârstă au nevoie de perspectiva copiilor – şi probabil această abordare poate fi impulsul de care este nevoie.

Doar tu cunoşti dinamica familiei tale, dar te încurajez să nu dai înapoi când vine vorba de a încerca să dai o mână de ajutor în privinţa acestor chestiuni importante. Cere-i Domnului să îţi dea cuvinte înţelepte şi discernământ pentru timpul potrivit pentru astfel de discuţii. Domnul îşi onorează oamenii care fac toate lucrurile în numele Său cu respect, blândeţe şi dragoste. Ia în considerare avertismentul Bibliei: „Înţelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roade bune, fără părtinire, nefăţarnică" (Iacov 3: 17).

Un sfat pentru părinţi

Rugăciunea mea este ca voi să fiţi responsabili pentru stabilirea lucrurilor care vor avea loc atunci când testamentul celui în viaţă,

testamentul propriu-zis şi ultimele detalii trebuie să aibă loc. Este greu din punct de vedere emoţional pentru alţii să ia decizii pentru cei dragi. Fii proactiv, astfel încât ceilalţi să nu fie nevoiţi să fie reactivi. Generaţia în vârstă trebuie să dea un exemplu în ceea ce priveşte luarea deciziilor importante atâta timp cât este capabilă să le ia. Copiii tăi se vor confrunta într-o zi cu aceleaşi probleme pe care le ai tu astăzi. Îţi poţi binecuvânta copiii prin exemplul planificării responsabile.

Îmi amintesc faptul că am fost profund mişcat când am citit ultima dorinţă şi testamentul lui J.P. Morgan. El este considerat probabil cel mai influent bancher din istorie. M-am gândit adesea la reacţia copiilor săi când au citit testamentul tatălui lor după moartea sa în 1913. Sper că au sesizat puterea cuvintelor sale şi şi-au extras puterea din ele: „Îmi predau sufletul în mâinile Mântuitorului meu, cu deplină încredere că

I-a răscumpărat şi l-a spălat în sângele Său preţios şi că îl va prezenta înaintea tronului Tatălui meu ceresc tară nicio pată; îi rog pe copiii mei să păstreze şi să apere, cu toate riscurile şi cu orice cost sau sacrificiu personal, binecuvântata doctrină a ispăşirii totale de păcat prin sângele lui Iisus Hristos, dat o dată pentru totdeauna". 2

Luarea deciziilor pentru noi înşine nu este uşoară, dar a lăsa acest lucru altcuiva este riscant. Punerea tuturor lucrurilor în ordine este unul dintre cele mai importante lucruri pe care părinţii le pot face pentru copiii lor. Oferiţi-le *pacea minţii* astfel încât voi să aveţi *un loc în mintea lor* şi să aveţi astfel grijă de lucrurile pe care le-aţi dobândit prin munca de o viaţă. Mai mult decât orice, lăsaţi-i să înţeleagă despre relaţia voastră cu Domnul Iisus Hristos, pentru că aceasta va fi ultima voastră moştenire.

Aproape de casa cu planificând în mod responsabil

Dăm mulţumire cu bucurie în toate circumstanţele sau ne facem ultimii ani de viaţă pe pământ o povară insuportabilă

2 FULL TEXT OF THE WILL OF J. PIERPONT MORGAN; Will Executed Jan. 4, 1913 – Codicil Executed Jan. 6, 1913 – Died March 31, 1913. http://query. nytimes.com/gst/abstract.html?

res = FB0813F93A5D13738DDDA90 A94DC405B838DFID3 (accesat în 26 Iunie 2011

pentru noi şi pentru cei apropiaţi nouă? Punem cu credincioşie lucrurile în ordine astfel încât alţii să ştie că am fost ucenici

responsabili ai lui Hristos? Ne pregătim pentru moarte siguri că Iisus ne pregăteşte sosirea acasă? Când vom ajunge la capătul vieţii vor şti ceilalţi unde suntem?

Cartea Evrei spune o mulţime de lucruri despre testamente: „În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nicio putere câtă vreme trăieşte cel ce l-a făcut" (Evrei 9: 16 – 17). Iisus a venit şi a locuit printre oameni. El a fost un exemplu al modului în care trebuie să trăim – şi să murim. El a venit ca noi să trăim. El a fost de asemenea înviat pentru ca să împlinească promisiunea pe care a făcut-o „Mă duc să vă pregătesc un loc" (Ioan 14: 2). Acesta este motivul pentru care Biblia spune „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El" (Psalmul 116: 15). Aceasta este o ultimă dorinţă şi un testament minunat. Poate devenim nerăbdători cu circumstanţele din anii care ne-au rămas de trăit, dar pe măsură ce aşteptăm întâlnirea cu Mântuitorul nostru, haideţi să ne reamintim *voia lui Dumnezeu* pentru noi: „Bucuraţi-vă întotdeauna;… Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia *lui Dumnezeu, în H*ristos Iisus, cu privire la voi" (1 Tesaloniceni 5: 16 – 18, sublinierea autorului).

5. Slab în putere dar tare în caracter

Nu mă lepăda la vremea bătrâneţii; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!

— Psalmul 71: 9

Ridică-te împotriva obstacolelor tale. Vei descoperi că nu au nici măcar jumătate din tăria pe care crezi tu că o au.

— Norman Vincent Peale

Titlul unui articol care a apărut în 2010 pe o pagină web din Tokyo afirma „Un costum robot care oferă super puteri bătrânilor". Alături era o fotografie a costumului robot purtat nu de un senior adult, ci de un tânăr atletic. Materialul afirma că acest costum de uz intens cântăreşte treizeci de kilograme şi va avea un preţ iniţial de 1 milion de yeni (aproximativ 12.000 $). M-am întrebat „Câţi de vârsta mea mai au putere să care după ei treizeci de kilograme timp de o oră, darămite toată ziua; şi cine şi-ar putea permite o astfel de cheltuială?" M-am liniştit când am văzut că articolul preciza că nu existau planuri ca respectivul costum să fie vândut în întreaga lume. Eu mă mulţumesc să mă lupt să îmi pun pantofii în fiecare dimineaţă!

A trebuit să analizez cu atenţie articolul să înţeleg cum un costum cu un exoschelet făcut din metal şi plastic îmi poate da putere. Costumul nu stătea în costum, ci în opt motoare electrice şi în senzorii care răspundeau la comenzi printr-un sistem de recunoaştere a vocii şi care ajutau corpul să se ridice sau să se îndoaie fără tensionarea muşchilor. Deşi această invenţie futuristă nu va putea fi văzută poate niciodată pe rafturile magazinelor, ideea din spatele ei dezvăluie dorinţa omului de tărie şi putere dincolo de limitele sale.

Un tată de şaizeci şi cinci de ani îşi ajuta fiul să se mute într-o casă nouă. Când fiul le-a spus prietenilor săi despre acest lucru, el le-a zis „Eu şi tata încercam să mutăm frigiderul în bucătărie. M-am dus în garaj să iau căruţul. Când m-am întors tata mutase frigiderul de pe platformă în bucătărie în modul cel mai anevoios – cu braţele! Prima mea reacţie a fost să îi reamintesc faptul că şi-ar fi putut rupe spatele sau ar fi putut face întindere musculară. Apoi am văzut licărirea din ochii săi. Era mândru de ispravă şi, trebuie să o spun, şi eu eram mândru de el. Mi-a venit în minte cântecul *Puterea omului bătrân* şi am ajuns la concluzia că erau multe lucruri pe care le puteam **no** învăţa de la acest om cu păr argintiu care a fost totdeauna puternic şi a dat dovadă de determinare autentică".

Biblia spune „Slava tinerilor este tăria, dar podoaba bătrânilor sunt perii albi" (Proverbe 20: 29). Tinerii subevaluează adesea puterea şi înţelepciune pe care cei vârstnici încă le deţin, iar uneori cei vârstnici împing prea mult limitele înţelepciunii lor! îmi amintesc cu certitudine că atunci când eram tânăr îl priveam pe tatăl meu ca fiind un om foarte puternic. Era fermier. Lucra cu mâinile sale. Pe măsură ce îmbătrânea, respectul meu vis-à-vis de înţelepciunea şi puterea lui a devenit tot mai profund.

Acum, când trăiesc mai mult decât a trăit tatăl meu, una dintre surprizele bătrâneţii a fost pierderea puterii de a face lucruri simple precum: ridicatul de pe scaun, puterea de a rezista unei vizite mai lungi de o oră sau mersul la doctor. Dumnezeu ne cunoaşte neputinţele. El ştie despre declinul puterii noastre pe măsură ce anii trec. Dependenţa noastră de El îi este plăcută. Pavel ne aminteşte în Coloseni 1: 29 că el depinde de puterea nespus de mare a lui Hristos care lucrează în el, putere la care putem face şi noi apel. Ţine minte, El nu ne-a creat trupurile să trăiască veşnic şi el ştie exact cum ne simţim.

N-ar trebui să pierdem timp gândindu-ne la noi înşine şi la cât

de slabi suntem. În schimb ar trebui să ne gândim la Dumnezeu şi la cât de puternic este El. La fel cum senzorii **în** incluşi în costumul care oferă putere răspund la comenzile vocale şi dau putere costumului, tot aşa ni se spune să răspundem şi noi la vocea lui Dumnezeu şi El va fi tăria noastră. Psalmistul a scris „Carnea şi inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele şi partea mea de moştenire" (Psalmul 73: 26). Depindem de El? îi recunoaştem vocea?

Când vorbeşte Dumnezeu

N-am auzit niciodată vocea Domnului în mod clar, dar Domnul mi-a vorbit de multe ori de-a lungul vieţii. S-ar putea să întrebi, „Cum ar putea cineva să îi recunoască vocea?" Biblia spune „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu" (Ioan 18: 37). Pentru a recunoaşte vocea Domnului trebuie să îi aparţinem.

O bunică şi o nepoată erau împreună la cumpărături şi de fiecare dată când telefonul mobil al fetei suna, ea răspundea imediat rostind numele celui care o suna. După câteva apeluri telefonice, bunica a fost consternată şi a întrebat: „Dragă, cum se face că tu ştii numele persoanei înainte ca ea să înceapă să vorbească?" Nepoata a chicotit, şi-a îmbrăţişat bunica şi a spus „Este o tehnologie nouă, bunico. Se numeşte identificarea apelantului" Când nepoata i-a explicat cum funcţionează, bunica a răspuns „Ei bine, pe vremea mea nu era nevoie de acea tehnologie. Vecinul meu era cel care îi identifica pe cei care sunau – împărţeam aceeaşi linie telefonică". De data aceasta nepoata era cea care a rămas perplexă până când a ascultat uimitoarea poveste a împărţirii liniilor telefonice înainte să se nască ea.

Ei bine, Ruth n-a trebuit niciodată să se identifice atunci când mă suna în timpul multiplelor mele călătorii în jurul lumii. Când ridicam receptorul şi o auzeam vorbiind, ştiam că era vocea soţiei mele. Acest lucru se întâmpla cu mult timp înainte de telefonia mobilă şi de serviciul de identificare a apelantului. Nu a trebuit să le cer niciodată copiilor mei să se identifice când mă sunau. Puteam distinge cu uşurinţă vocile fiicelor mele Gigi, Anne şi Bunny dar şi pe cele ale celor doi băieţi Franklin şi Ned. Vocile surorilor mele Catherine şi Jean dar şi a fratelui meu, Melvin, erau unice pentru mine. Îmi amintesc vremea când răspundeam la telefon şi auzeam vocea dulce a mamei. Niciodată nu a trebuit să întreb cine mă sună. Recunoaştem vocile celor dragi şi ale celor care cu care comunicăm des.

În mod asemănător, dacă vorbim cu Domnul Iisus prin rugăciune şi dacă medităm la Cuvântul Său, duhurile noastre vor identifica vocea Sa. Iisus a zis „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine” (Ioan 10: 27). Domnul nu se aşteaptă să îi auzim vocea dacă El nu a făcut acest lucru posibil. El îşi trimite vocea Sa (Psalmul 68: 33) şi spune că o putem auzi (Psalmul 95: 7): „Le voi da o inimă ca să înţeleagă că Eu sunt Domnul” (Ieremia 24: 7; şi „Ascultaţi glasul Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru” (Ieremia 7: 23).

Vocea Domnului vine în diverse feluri: o voce în mijlocul focului (deuteronom 5: 24); o voce pe ape (Psalmul 29: 3), o voce din cer (Matei 3: 17); o voce din nor (Matei 17: 5); vocea gurii Sale (Fapte 22: 14); o voce din slavă (2 Petru 1: 17) şi o voce de pe tron (Apocalipsa 19: 5).

Ascultăm noi vocea Lui în acţiunile de zi cu zi? Uneori El vorbeşte, dar noi nu auzim. Şi nu putem da vina pe faptul că s-au terminat bateriile la aparatul acustic. Vocea lui Dumnezeu nu este dependentă de invenţiile oamenilor. Dumnezeu vorbeşte inimii omului. Vocea lui este descrisă ca fiind plină de măreţie (Psalmul 29: 4), o voce liniştită (1 împăraţi 19: 12), o voce glorioasă (Isaia 30: 30). Vocea lui Dumnezeu este identificată ca fiind vocea Dumnezeului cel Viu (Deuteronom 5: 26), vocea mirelui (Ieremia 7: 34) şi vocea Celui Preaînalt (Ezechiel 1: 24).

Glasul Său este puternic (Psalmul 29: 4). Glasul Său face să se cutremure pustia (Psalmul 29: 8), face să ţâşnească flăcări de foc (Psalmul 29: 7), tună (Iov 37: 5) şi vuieşte ca apele mari (Apocalipsa 1: 15); vocea Lui strigă în cetate (Mica 6: 9). Noi trebuie să ascultăm de vocea Lui (Deuteronom 13: 4) şi să auzim glasul cuvântului Lui (Psalmul 103: 20).

Telecomunicaţiile au schimbat lumea noastră. Eram obişnuit ca atunci când mă urcam într-un avion soţia mea să nu mai ştie nimic despre mine timp de câteva ore. Astăzi sunt doar câteva situaţii când cineva este deconectat. Sunăm din cer în timp ce călătorim cu avionul. Nu mai este necesar să tragi pe dreapta pe autostradă să dai un telefon de la un aparat cu fise. Este adevărat, uneori semnalul este slab. Nu este un lucru neobişnuit ca un telefon mobil să se întrerupă în mijlocul unei propoziţii ori ca transmisia să fie întreruptă momentan din cauza interferenţelor. Adesea oamenii aproape că strigă în telefon „Mă auzi?” Şi imediat replica vine „Eu te aud, tu mă auzi?” Este comic uneori să

auzi generaţia tânără cerând partenerilor de discuţie să repete ce au spus.

Prima întrebare pe care Dumnezeu i-a pus-o omului a fost: „Unde eşti?" Iar Adam a răspuns, „Ţi-am auzit glasul în grădină" (Geneza 3: 9 – 10). Dumnezeu a întrebat-o şi pe femeie „Ce ai făcut? (Geneza 3: 13). Dacă Eva ar fi avut telefon mobil putea spune că a fost o interferenţa în timpul discuţiei.

Dar nu este nimic de râs în ceea ce priveşte comunicarea defectuoasă cu Domnul din vieţile noastre. Când se întâmplă, vă asigur că la noi este interferenţa – nu la El. Uneori nu dorim să auzim ceea ce are El de spus pentru că ştim deja ce ne-a învăţat Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia este plină de relatări despre bărbaţi şi femei care au auzit vocea Domnului dar nu au recunoscut-o de la început. Acest lucru s-a întâmplat şi cu profetul Samuel. Dumnezeu l-a chemat pe nume, iar şi iar. Samuel s-a gândit că altcineva îl chema. Dar Domnul a insistat până ce Samuel I-a recunoscut vocea (1 Samuel 3: 11).

Dacă Dumnezeu nu doreşte să comunice cu noi, atunci El nu l-ar chestiona pe om; dar El nu doar că doreşte să comunice *cu* noi, El doreşte să audă veşti *de la* noi. El aşteaptă un răspuns. Isaia „a auzit glasul Domnului. Întrebând: „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?" Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!" (Isaia 6: 8). Persecutorul creştinilor a auzit vocea Domnului spunând „Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti?" în această discuţie remarcabilă Saul a răspuns: „Cine eşti tu, Doamne?... Ce vrei să fac?" (Fapte 9: 4 – 6). Dialogul a fost începutul unei mari lucrări a apostolului Pavel.

Dar vocea lui Dumnezeu nu este totdeauna auzită sub forma unei întrebări. El este un Dumnezeu iubitor căruia îi pasă de nevoile noastre. Vocea lui dă siguranţă şi linişte. Ghedeon l-a auzit pe Domnul vorbind liniştitor (Judecători 6: 23) şi Habacuc a auzit vocea lui Dumnezeu spunând „Cel neprihănit va trăi prin credinţa lui" (Habacuc 2: 4).

Mulţi oameni mi-au spus de-a lungul anilor că ei cred că Dumnezeu vorbeşte prin Cuvântul Său, dar că El nu ascultă de fapt cererile lor. Scriptura dezminte acest lucru. Celor ce se tem şi îl onorează pe Domnul, El le ascultă bocetele (Psalmul 6: 8) şi le spune

Opreşte-ţi plânsul, opreşte-ţi lacrimile din ochi; căci truda îţi va fi răsplătită...

Este nădejde pentru urmaşii tăi... (Ieremia 31: 16 – 17)

n6

Dacă te simţi vreodată singur şi slab, ascultă la cuvintele de îmbărbătare ale lui Dumnezeu: „Ascultă vocea Mea” (Isaia 28: 23) şi „înalţă-ţi glasul cu putere” (Isaia 40: 9). El aude sunetul cuvintelor tale (Deuteronom 5: 28) şi ia aminte la glasul rugăciunilor tale (Psalmul 66: 19). Sper că aceste versete din Scriptură îţi vor înviora duhul.

La vârsta mea îi pot înţelege pe cei mai mulţi seniori. Vechile zile bune revin în special atunci când sunt împreună cu prietenii cu care am împărţit atâtea lucruri. Chiar dacă aleg să nu trăiesc în trecut sau să îmi dau drumul gurii, sunt momente când tânjesc să umblu pe dealuri cu copiii sau să stau la amvon şi să predic mesajul lui Dumnezeu. Dar cadrul, scaunul cu rotile şi bastonul de lângă pat îmi readuc aminte că acel capitol din viaţa mea a trecut. Aşa că îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru amintirile care mi-au îmbogăţit viaţa şi privesc spre viitor la noi oportunităţi, la experienţe care pot da o nouă dimensiune prezentului. Atitudinile noastre joacă un rol important la căderea cortinei pe scena vieţii.

CÂND TINERII CAD

„Aniversările sunt bune pentru tine”, a zis cineva. „Statisticile arată că oamenii care au cele mai multe aniversări trăiesc cel mai mult”. Şi replica a venit imediat „Să arăţi de cincizeci de

«7

Învăţat despre moştenirea sa. Câţiva ani mai târziu, s-a înrolat în serviciul militar al Statelor Unite. Când a fost întrebat de ce, a răspuns „Vreau să am cicatricile şi ridurile mele. La fel cum a avut bunicul meu”.

Ideea lumii despre o fântână a tinereţii este un miraj. Doar Biblia oferă o oază pentru suflet: „Frica de Domnul este un izvor de viaţă” (Proverbe 14: 27). Pentru a înţelege sensul acestui vers, trebuie mai întâi să înţelegem ce este „frica de Domnul”. Înseamnă cu totul altceva decât teama fizică de El. Dumnezeu nu şi-ar fi trimis Fiul pe pământ să comunice cu noi dacă El ar fi vrut ca omenirea să se teamă să se apropie de El. Această frază extraordinară din Scriptură este o atenţionare a temerii reverenţioase de Dumnezeu, a faptului că trebuie să îl iubim cu toată fiinţa şi să ne dedicăm cu bucurie Lui în toate lucrurile: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta” (Deuteronom 6: 5). Apostolul Ioan a spus acest lucru astfel: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli” (Iloan 5:

21).

Aici observăm o minunată imagine a fântânii care revarsă binecuvântări dătătoare de viaţă: „Căci la Tine este izvorul vieţii; prin lumina Ta vedem lumina" (Psalmul 36: 9); „Gura celui neprihănit este un izvor de viaţă" (Proverbe 10: 11); „învăţătura înţeleptului este un izvor de viaţă" (Proverbe 13: 14); şi „înţelepciunea este un izvor de viaţă pentru cine o are" (Proverbe 16: 22). Apoi Domnul Iisus rezumă toate aceste

I_2O

lucruri în cartea cu care se încheie Biblia: „Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieţii. Cel ce va birui va moşteni aceste lucruri" (Apocalipsa 21: 6 – 7).

Fântâna vieţii este reală, prieteni. Ne putem extrage tăria din resursele ei şi putem fi tari pentru a fi biruitori, privind înainte la moştenirea şi la faptul că vom fi în prezenţa Mântuitorului sufletelor noastre. Deşi ochii celor osteniţi, suprasolicitaţi şi bătrâni pot să nu mai vadă bine, lumina Lui va curge în inimile noastre. Deşi buzele celor bătrâni pot fi reduse la tăcere, faptele bune vor continua să curgă prin fiinţa noastră. Când auzul devine o provocare, instrucţiunile înţelepte pot curge prin intermediul gândurilor noastre cele mai intime. Deşi mulţi poate că şi-au pierdut abilitatea de a lua decizii, alţii pot beneficia de experienţele lor pe măsură ce croiesc noi cărări.

Cu ceva timp în urmă am întâlnit o cunoştinţă pe care nu o mai văzusem de cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Pe când ne strângeam mâinile, m-a străfulgerat un gând, *Doamne, ce a mai îmbătrânit!* (Probabil că şi el s-a gândit la fel cu privire la mine.) Ultima dată când îl văzusem era înalt şi atletic; acum era slăbit şi bătrân, tremurând uşor şi sprijinindu-se puternic în baston. Era tot aceeaşi persoană, dar anii şi-au spus cuvântul.

Mai târziu m-am gândit că dacă ne-am fi văzut la câteva luni în loc de o singură dată în douăzeci şi cinci de ani, probabil că n-aş fi observat nicio schimbare. Ca regulă, îmbătrânirea este un proces extins, gradual; nu mergem la culcare seara tineri şi ne trezim dintr-odată bătrâni ziua următoare. La fel cum viaţa este o călătorie cu mulţi paşi, tot aşa este şi acea parte de viaţă pe car enoi o numim anii de aur. Şi dacă trăim suficient de mult, în mod inevitabil bătrâneţea ne va afecta şi pe noi.

Poate că nu ne place să admitem, poate chiar vom nega şi ne vom dedica toată energia pentru a ţine bătrâneţea la distanţă. Companiile cosmetice şi chirurgii plasticieni promit să ne menţină tineri doar dacă folosim produsele lor sau dacă ne abonăm la serviciile lor; producătorii de vitamine afirmă că articolele lor pot întârzia procesul de îmbătrânire; profesioniştii în exerciţii şi experţii în medicină ne arată beneficiile unui trai sănătos. Până la un punct, afirmaţiile lor pot fi valide. O îngrijire atentă a stării de sănătate poate încetini procesul de îmbătrânire şi poate să ne ferească de câteva dintre efectele ei oneroase – cel puţin pentru o vreme. Acest lucru nu este neapărat rău; Dumnezeu vrea să ne îngrijim trupurile. Biblia ne spune „Proslăviţi, dar, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru" (1 Corinteni 6: 20).

În realitate, unii oameni par să aibă gene mai puternice şi să îmbătrânească mai încet decât alţii. Uniusunt bătrâni la şaizeci de ani; alţii par aproape neafectaţi de trecerea vremii. Chiar acum, când dictez aceste lucruri, asociatul şi prietenul meu de o viaţă, George Beverly Shea tocmai şi-a sărbătorit cea de-a 102-a aniversare şi încă este alert şi vioi. Acum câteva luni a petrecut câteva zile împărtăşind muzica lui cu deţinuţii de la Penitenciarul de Stat din Louisiana, oraşul Angola, una dintre cele mai mari închisori din ţara noastră. Imediat după aniversarea sa, el şi soţia sa Karlene, au călătorit la Hollywood unde a fost recompensat cu premiul Grammy pentru întreaga carieră muzicală – fiind cea mai vârstnică persoană din toate timpurile care a primit acel (binemeritat) premiu.

La câteva zile de la întoarcerea lui Bev, el şi Cliff Barrow, care a slujit alături de mine în lucrare încă de la început, au participat la unul dintre evenimentele video ale lui Bill Gaither înregistrate la Billy Graham Library. Concertul în aer liber a fost înregistrat într-un cort uriaş cu 140 de cântăreţi de muzică gospel pe scenă. Cliff la vârsta de 88 de ani şi Bev la vârsta de 102 ani au stat pe scenă şi au cântat cu ceilalţi marile cântece ale credinţei toată noaptea. Când Bill şi Gloria Gaither au venit la mine acasă să mă viziteze a doua zi, mi-au spus despre Cliff că a mers în centrul scenei şi a dirijat marele cor dar şi adunarea în timpul cântării „O, ce simţire". Alţii mi-au spus că, în ciuda bastonului său, Cliff a dirijat în noaptea aceea „cu gust". L-am văzut pe Cliff dirijând sute de coruri impresionante de-a lungul anilor, dar mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

Nu contează cine eşti, nimic nu va opri complet debutul procesului de îmbătrânire, şi, indiferent dacă îţi place sau nu, cu cât trăieşti mai mult, cu atât poverile şi dizabilităţile te vor însoţi. În loc să negi realităţile şi neplăcerile bătrâneţii, este mult mai bine să le admiţi şi să te pregăteşti pentru ele – şi, prin harul lui Dumnezeu, chiar să le consideri binevenite ca parte a planului Său pentru viaţa ta.

CÂND VIAŢA ÎNCETINEŞTE

Dacă ar trebui să sumarizez într-un cuvânt schimbările care vin peste noi pe măsură ce îmbătrânim, ar trebui probabil să folosesc cuvântul *declin.* Cel mai evident este declinul puterii fizice şi al abilităţii de a face tot ceea ce făceam odată. În mod gradual muşchii noştri se anchilozează şi îşi pierd puterea; mobilitatea se diminuează; auzul şi văzul încep să se deterioreze; reacţiile încetinesc; rezistenţa fizică începe să pălească. Mi-aş dori mai mult ca orice, la cei nouăzeci şi doi de ani, să mă pot ridica din scaun singur. Acum câţiva ani medicii mei au insistat să încep să folosesc un cadru când merg pentru a preveni pierderea echilibrului şi astfel să cad. Ar fi fost lipsă de înţelepciune să ignor avertismentele lor.

Pe măsură ce vârsta creşte, energia descreşte. Totul pare să dureze mai mult, chiar şi recuperarea după boală sau după perioadele de activitate. Cineva m-a întrebat odată care a fost cea mai mare surpriză cu privire la bătrâneţe şi după ce m-am gândit i-am răspuns „Pierderea puterii, incapacitatea de a merge mai departe”. Într-o stare de slăbiciune, dizabilitatea şi durerea sunt musafirii nepoftiţi care nu doar că refuză să plece, dar mai şi ameninţă să se mute cu totul şi să preia controlul.

O altă realitate nouă la acest stadiu al vieţii este să priveşti la prietenii şi membrii familiei cum se îmbolnăvesc sau mor. Cu greu trece o săptămână fără să îmi ajungă la urechi veşti despre boala sau moartea unei persoane pe care am cunoscut-o. Dar nu este numai bătrâneţea. Se pare că din ce în ce mai mulţi tineri sunt diagnosticaţi cu boli care odată erau considerate bolile bătrâneţii. Boala Parkinson a atacat multe trupuri tinere şi am cunoscut mulţi părinţi care şi-au adus copilul matur acasă să îl îngrijească.

În unele cazuri oamenii mai în vârstă pot învăţa de la cei tineri cum să abordeze astfel de lovituri. Îmi vine în minte un tânăr. Era în floarea vârstei – avea treizeci de ani – şi a avut plan de viitor excelent. În timp ce conducea pe autostradă, o durere în piept l-a făcut să tragă

pe dreapta. Când durerea l-a mai lăsat, s-a dus la spital şi în câteva zile a fost diagnosticat cu o tumoare malignă în jurul inimii. După luni întregi de intervenţii chirurgicale şi tratamente, atitudinea lui i-a uimit pe doctorii de la Universitatea Michigan. Era un tânăr foarte arătos. În ciuda tuburilor, a acelor şi a medicamentelor puternice, chipul îi strălucea. Când doctorii l-au întrebat de unde are atâta putere, el a putut să împărtăşească cu ei despre Hristos. Cu toate că doctorii îi dădeau puţine speranţe de viaţă, ei au încercat să îl încurajeze spunând că doar un miracol îl mai poate salva. El s-a uitat la ei cu o siguranţă binecuvântată şi le-a zis „Domnilor doctori, sunt într-o situaţie de câştig-câştig *(win-win).* Dacă trăiesc, câştig. Dacă mor, câştig". Nu mult timp după asta, a plecat dincolo cu siguranţa că va fi una cu Domnul şi a lăsat o mărturie care încă este vie la Universitatea de la Centrul Medical Universitar din Michigan. Aceasta este o lecţie din care toţi putem învăţa.

Nu încape nicio îndoială că boala necruţătoare îşi ia tributul de la cei bătrâni. La fel cum îmbătrânesc şi se degradează trupurile noastre, tot la fel se întâmplă şi cu mintea, în realitate, cele două sunt strâns legate între ele; pe măsură ce îmbătrânim, au loc schimbări fizice şi în creierul nostru la fel ca în orice altă parte a trupului, cauzând boli precum pierderea uşoară a memoriei, demenţă şi Alzheimer.

Alzheimer este o boală cruntă. Încă îmi amintesc tristeţea pe care o simţeam de fiecare dată după ce îl vizitam pe fostul Preşedinte Reagan, după ce boala i-a cuprins mintea iar el nu putea nici măcar să îşi reamintească persoanele sau despre slujba pe care a avut-o cândva. L-am văzut ultima oară pe peluza casei sale din Bel Air, California la invitaţia soţiei sale Nancy. După ce am stat cu ea de vorbă în sufragerie, m-a întrebat dacă aş vrea să îl salut pe domnul Reagan şi am acceptat imediat. Am păşit afară în soarele strălucitor din California. O asistentă îl ajuta pe fostul preşedinte să servească prânzul. Se părea că nici nu ne-a observat; nici pe Nancy, nici pe mine în timp ce l-am salutat. După o conversaţie scurtă (un monolog de fapt), Nancy mi-a cerut să îi conduc în rugăciune – ceva ce făceam întotdeauna când îl vizitam, fie la Washington, fie în California. După aceea, când Nancy mă însoţea la maşină, am întrebat-o „Crezi că m-a recunoscut?" Ea a răspuns „Nu, până nu te-ai rugat – dar după ce te-a auzit, cred că a ştiut cine se roagă pentru el".

Am auzit relatări asemănătoare. O autoare relata recent despre faptul că îl privea pe tatăl său cum suferea datorită efectelor demenţei. Nu mai vorbise de luni de zile şi nu o mai strigase pe nume. Dar chiar înainte să moară, ea i-a luat mâna lui în mâna sa şi a început să recite rugăciunea Tatăl Nostru. El a rostit fiecare cuvânt cu claritate.

Faptul de a-i privi fără a-i putea ajuta pe cei dragi cum îşi pierd încet-încet memoria poate fi una dintre cele mai grele poveri din viaţă, iar cei care trec prin aşa ceva merită compasiunea şi rugăciunile noastre.

Pierderea temporară a memoriei, ceva care vine peste noi odată cu vârsta nu este ceva serios; ea doar ne aminteşte că nu mai suntem atât de tineri precum eram odată. În cel mai rău caz ea poate fi uşor stânjenitoare; în cel mai bun caz poate fi amuzantă. Acum câţiva ani eram prezentat la o recepţie de către gazdă, un bărbat cam de vârsta mea pe care îl ştiam de mulţi ani. El amintea grupului cum ne-am întâlnit pentru prima dată prin intermediul unui prieten comun pe care îl ştiam amândoi foarte bine. „Numele lui", a anunţat el „era… era… o, îmi stă pe limbă. îl cunosc la fel de bine cum îmi cunosc propriul nume. Era… era…" în cele din urmă, exaperat, mă întreabă „Billy, cum îl chema?" Dar trebuie să mărturisesc că nici eu nu-mi aminteam – şi s-a încheiat totul într-o veselie generală cu privire la amintirile noastre. Teama s-a risipit când, un minut mai târziu, ne-am amintit numele lui.

CÂND PERICOLELE ASCUNSE IES LA IVEALĂ

Putem vedea în Scriptură noi înşine pasaje ca acesta:

Îi mături ca un vis:

dimineaţa sunt ca iarba care încolţeşte iarăşi:

Înfloreşte dimineaţa şi creşte, iar seara este tăiată şi se usucă. (Psalmul 90: 5 – 6)

Descrierea aceasta este prea realistă, am descoperit; uscat şi fără vlagă este starea exactă în care fiecare persoană în vârstă pe care am întâlnit-o, inclusiv eu, o simte uneori.

Deşi efectele fizice şi mentale ale bătrâneţii sunt evidente, îmbătrânirea are adesea un impact mai puţin evident.

Acestea sunt reacţiile emoţionale şi spirituale ale bătrâneţii care ne pot copleşi foarte uşor dacă nu suntem avertizaţi cu privire la ele. Şi cu toate acestea, pentru că nu sunt aşa de evidente precum un şold rupt sau ca pierderea memoriei, ele se furişează adesea în vieţile

noastre fără ca noi să fim conştienţi de ele.

Care sunt aceste pericole ascunse? Cu siguranţă unul dintre ele este teama. Când ne confruntăm cu incertitudinile bolii, cu creşterea dizabilităţilor, cu singurătatea sau cu problemele financiare este natural să fim îngrijoraţi cu privire la ce urmează să se întâmple cu noi. Uneori îngrijorările ne copleşesc şi devenim atât de preocupaţi de ele încât lucrul care le-a cauzat devine gândul principal. În loc să avem o îngrijorare trecătoare, suntem cuprinşi de o teamă şi o anxietate cronică, cruntă.

Un alt pericol ascuns adesea înrudit cu teama şi anxietatea: depresia. Ne uităm în urmă şi ne gândim la toate lucrurile pe care le-am făcut în viaţă, iar acum suntem descurajaţi gândindu-ne că nu le vom mai putea face niciodată din nou. Medicii ne spun că depresia este una dintre cele mai obişnuite (şi serioase) probleme cu care oamenii în vârstă se pot confrunta, deşi adesea trece neobservată. Simptomele obişnuite precum osteneala, uitarea şi sentimentele de singurătate sunt puse pe seama efectelor îmbătrânirii în loc să fie tratate.

I

Un pericol ascuns, dar de altă natură este mânia. Nimănui nu-i place să piardă controlul asupra vieţii; tuturor ne-ar plăcea să rămânem independenţi pe măsură ce înaintăm în vârstă. Dar adesea acest lucru nu este posibil şi asta nu este uşor de acceptat. „Niciodată nu am văzut-o pe mama ca acum", mi-a spus o persoană. „Obişnuia să fie atât de drăguţă, dar acum mă critică de fiecare dată când intru în camera ei. Ştiu ce este greşit: urăşte să nu mai fie la casa ei şi să depindă de alţii pentru a avea grijă de ea deşi, sincer vorbind, nu prea ar avea de ales". Comentariul ei poate fi ecoul a nenumărate alte persoane. Uneori mânia nu este îndreptată doar spre alţii, ci şi spre Dumnezeu: „Dacă Dumnezeu m-ar iubi cu adevărat n-ar fi permis să se întâmple asta". Un prieten a comentat recent „Oamenii fie devin mai buni, fie devin mai amari pe măsură ce îmbătrânesc". Din nefericire, amărăciunea învinge cel mai adesea.

Un pericol ulterior se poate furişa pe măsură ce îmbătrânim: singurătatea intensă sau chiar sentimente de abandon. „Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu mine", mi-a spus cândva o doamnă aflată într-un centru de îngrijire. „Copiii mei trăiesc în diferite locuri în ţară şi vin rar să mă vadă. Uneori adorm plângând, mă simt atât de singură". Inima mea a simţit cu ea, deşi ştiu că şi alţii din acel centru se

confruntau cu situaţii similare.

Uneori, în singurătatea lor, oamenii în vârstă cad în capcana de a lua decizii neînţelepte precum căsătoria cu cineva pe care abia dacă îl cunosc sau cheltuirea unor importante sume de bani pe lucruri de care pur şi simplu nu au nevoie doar datorită faptului că un agent de vânzări se poartă drăguţ cu ei. Cu mulţi ani de zile în urmă, o mătuşă de-a mea trăia în Orlando, Florida. Nu a fost niciodată căsătorită, dar în decursul vieţii a acumulat suficient de multe bunuri. În ultimii ei ani, am descoperit noi, un bărbat cu o personalitate foarte amabilă s-a împrietenit cu ea şi i-a câştigat încrederea. Cu timpul, el a convins-o să îşi vândă multe din proprietăţi şi să îi permită să investească el banii în numele ei. La scurt timp după ce a murit am descoperit că majoritatea banilor fuseseră risipiţi. Omul a profitat pur şi simplu de ea – şi de singurătatea ei.

Un ultim pericol este să devenim atât de absorbiţi de problemele şi preocupările noastre încât să nu ne mai putem gândi şi la alţii. „Nimeni nu este mai egoist decât o persoană bolnavă", mi-a spus o asistentă după ce a avut de-a face cu un pacient dificil. Mi-e teamă că adesea are dreptate; uneori trebuie să îmi forţez mintea să se îndrepte de la orice problemă care m-a absorbit pe moment şi să mă concentrez pe nevoile altora. Iov a avut aceeaşi problemă; în mijlocul propriei dureri şi suferinţe, în mod aparent a uitat adevărurile spirituale pe care le folosea cândva să îi încurajeze pe alţii aflaţi la necaz. Unul dintre prietenii săi îl mustră cu delicateţe pentru acest lucru:

De multe ori tu ai învăţat pe alţii şi ai întărit mâinile slăbite.

Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau şi ai întărit genunchii care se îndoiau.

Şi acum, când este vorba de tine, eşti slab!…

Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău? (Iov 4: 3 – 6)

Când Hristos este în centru

Cum depăşim pericolele care ne fură cheful de viaţă? Lasă promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, să te întărească. Mergi la El în mod constant prin rugăciune, cu încrederea nu doar că te ascultă, dar şi că Iisus mijloceşte pentru tine chiar în acest moment. Îndreaptă-ţi gândurile spre Iisus şi păstrează legătura cu alţi credincioşi care te pot încuraja şi ajuta. Cuvintele Bibliei sunt adevărate: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici

îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Hristos, Domnul nostru" (Romani 8: 38 – 39).

În săptămânile de dinaintea morţii sale, soţia mea Ruth, a repetat aceste cuvinte iar şi iar pentru noi. Ruth se gândea tot timpul la alţii. Acesta era secretul ei de a trece prin viaţă cu atâta bucurie. Ea niciodată nu s-a concentrat pe problemele ei, ea şi-a îndreptat atenţia spre Hristos, şi El totdeauna a trimis la ea pe cineva care avea nevoie de un cuvânt de încurajare sau de urechi care să asculte.

Sora mea Catherine a stat într-un centru de îngrijire mulţi ani înaninte de moartea ei. Avea o lipsă severă de mobilitate, iar sănătatea ei era fragilă. Dar ea îi cunoştea pe toţi locatarii şi asculta cu răbdare îngrijorările lor. Ea le-a arătat compasiunea lui Hristos şi a avut multe oportunităţi să îl mărturisească. Domnul a folosit-o chiar şi în clipele ei de slăbiciune.

Mi s-a spus despre o bătrână în vârstă de optzeci şi şase de ani care se lupta cu bolile care o ţineau la pat şi care, cu toate acestea mergea duminica de la biserică la centrele de îngrijire a bătrânilor pentru a-i vizita, le citea Scriptura şi se ruga pentru ei. Şi aştepta să facă asta săptămânal. Ea se concentra pe alţii.

O bunică de nouăzeci şi şase de ani „avea o grămadă de timp liber acasă", spunea ea. „Doar stau în scaun şi trec prin lista mea de rugăciuni. O, Doamne, sunt atât de mulţi oameni pentru care mă rog încât mi se pare că nu am suficient timp".

O altă doamnă abia aştepta să ajute în fiecare săptămână la distribuirea cinei „pentru cei vârstnici". Se concentra pe oameni.

Domnul îi binecuvântează oamenii care îi binecuvântează pe alţii şi le oferă har celor care se preocupă de lucrurile care îi sunt plăcute Lui.

Viaţa este adesea mai uşoară când îmbătrânim, dar bătrâneţea are bucuriile ei speciale – bucuria timpului cu familia şi cu prietenii, bucuria eliberării de responsabilităţile pe care le aveam cândva şi bucuria de a savura lucrurile mărunte pe care le-am trecut cu vederea cândva. Dar cel mai important dintre toate, pe măsură ce învăţăm să ne încredem în fiecare zi în mâinile Sale, anii de aur pot fi un timp de a ne apropia mai mult de Hristos. Şi aceasta este cea mai mare bucurie a vieţii.

Aproape de casă prin puterea lui Dumnezeu

Adevărata bucurie derivă din dependenţa de Domnul Iisus. El este Cel care ne dă tărie în slăbiciune, pentru că atunci când noi suntem slabi, El este tare (2 Corinteni 12: 10). Deşi este important să ne punem casa în rânduială, nu trebuie să uităm să facem ca lucrurile lui Dumnezeu să fie centrul acţiunilor şi gândurilor noastre. Acesta era cu siguranţă gândul profetului Hagai, cel care a scris a doua cea mai scurtă carte din Vechiul Testament la vârsta de aproximativ şaptezeci de ani. Hagai a fost provocat de Domnul să reclădească Templul din Ierusalim după captivitatea babiloniană. În schimb, el i-a provocat pe oamenii lui Dumnezeu mustrându-i pentru că au permis ca această casă a Domnului să ajungă o ruină în ţara lor de baştină: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre!… Vă aşteptaţi la mult, şi iată că aţi avut puţin;… Pentru ce?… Din pricina Casei Mele care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui". (Hagai 1: 7 – 9).

Ce mă provoacă pe mine în aceste două capitole din carte este mustrarea lui Hagai alături de încurajarea sa. Hagai i-a mobilizat pe oamenii lui Dumnezeu să aibă grijă de lucrurile lui Dumnezeu şi să îi clădească o casă Lui dându-le şi o speranţă: „Fii tare… căci Eu sunt cu voi" (Hagai 2: 4).

Poate că avem succes punându-ne pe picioare propriile afaceri, dar dacă o facem sacrificând ce este mai important – punerea pe picioare a chestiunilor spirituale – ratăm bucuria şi scopul vieţii. Biblia spune „Un om înţelept este plin de putere, şi cel priceput îşi oţeleşte vlaga" (Proverbe 24: 5). Tăria se găseşte în înţelepciunea lui Dumnezeu, iar aceasta se află la dispoziţia ta indiferent dacă eşti tânăr sau vârstnic.

Eşti preocupat doar să ai grijă de afaceri într-o lume care te ţine prizonier? Sau îl plasezi pe Hristos în centrul vieţii tale sigur că vei fi alături de El toată veşnicia – locul unde speranţele devin realitate? Puterea îţi poate scădea, dar El este Cel care te va ridica şi ajuta să stai tare în slăbiciune. Când credinţa începe să-ţi slăbească, cere-l Domnului să te întărească amintindu-ţi toate lucrurile pe care El le-a făcut pentru tine şi fii tare pentru că „Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeţi" (Hagai 2: 5).

6. Destinul morţii

Cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-l vor

asculta vor învia. – loon 5: 25

Sunt încă pe tărâmul morţii; Voi fi pe tărâmul celor vii curând.

— John Newton

Un titlu de pe un site de pe Internet spunea „Moartea, ucigaşul numărul unu al naţiunii". Ideea era evidentă – moartea este inevitabilă!

Nimeni nu poate fugi de moarte. Ea ne va ajunge pe toţi în cele din urmă. Când am fost intervievat în 2006 de *Newsweek* şi am fost rugat să fac o afirmaţie despre moarte am spus că am fost învăţat toată viaţa cum să mor, dar nimeni nu m-a învăţat vreodată cum să îmbătrânesc. Această afirmaţie a stârnit o mulţime de interes şi astfel am început să mă gândesc la scrierea acestei cărţi.

Cu siguranţă nu sunt un expert pe subiectul îmbătrânirii, dar acum, că am câştigat ceva experienţă, trebuie să admit că nu toate lucrurile merg mai bine odată cu vârsta. Apreciez – şi înţeleg – altfel când citesc pasajul din Eclesiast 12:

Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele…

până nu se rupe funia de argint (v 1, 6)

Când am citit acest paragraf şi eram un pastor tânăr, vă garantez că nu m-am raportat la acest text aşa cum o fac acum. Ceea ce mă impresionează pe mine este că Solomon, cel mai înţelept rege care a domnit peste Israel, a intenţionat ca cei tineri să citească „în zilele tinereţii tale, *până nu vin* zilele cele rele" (sublinierea autorului).

Când eram tânăr, nu îmi puteam imagina că voi fi bătrân. Mama mea mi-a spus şi doctorul mi-a confirmat că am un surplus neobişnuit de energie; iar acest surplus l-am luat cu mine în tinereţe. Când s-a instaurat vârsta mijlocie, m-am confruntat cu epuizarea fizică, dar mintea mea era tot timpul în priză şi nu dura mult până când puterea fizică să revină după un program încărcat. Acum mă oboseşte doar gândindu-mă cum am putut să fac faţă unui itinerar atât de solicitant. M-am luptat cu bătrâneţea în fiecare zi. Am făcut cu regularitate exerciţii şi am fost atent cu odihna când am început să simt în ceafă răsuflatea timpului. Aceeaşi nu a fost o tranziţie pe care am considerat-o binevenită şi am început să mă tem de ceea ce ştiam că va urma.

Soţia mea, Ruth. era una dintre acele persoane care putea uşura inimile împovărate, în special pe a mea. Nu voi putea niciodată uita

momentul în care ea a anunţat ce ar dori să fie gravat pe piatra ei de mormânt, iar cei care au fost atât de respectuoşi încât să viziteze mormântul ei la Billy Graham Library, au observat că ceea ce a plănuit ea a fost dus la îndepijnire până la ultima literă.

Cu mult timp înainte să fie ţintuită la pat, conducea pe o autostradă de lângă un şantier. Urmărind cu grijă ocolişurile şi indicatoarele de atenţionare aflate la fiecare kilometru pe traseu a ajuns la ultimul care spunea „Sfârşitul lucrărilor. Vă mulţumim pentru răbdare". A sosit acasă spunând familiei printre chicote despre indicatoare. „Când voi muri", a zis ea „asta vreau să îmi scrieţi pe piatra de mormânt". Avea inima uşoară dar era şi serioasă cu privire la cerere ei. Ea ne-a lăsat şi în scris în caz că vom uita. Deşi am găsit amuzantă lămurirea ei, am apreciat adevărul pe care ea îl transmitea prin aceste câteva cuvinte. Fiecare fiinţă umană se află în construcţie începând de la concepţie şi până la moarte. Fiecare viaţă este alcătuită din greşeli şi învăţăminte, din aşteptare şi creştere, din practicarea răbdării şi insistenţă. La terminarea construcţiei – moartea – am finalizat procesul.

*

Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele… Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat…

În cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite

(Psalmul 139: 13, 15 – 16)

Moartea spune „Aceasta este punctul final". Deşi noi nu mai putem adăuga nimic în plus la experienţa noastră, credincioşii în Hristos au speranţa de a-L auzi pe Mântuitor spunându-le „Bine rob bun şi credincios" (Matei 25: 21).

Apostolul Pavel a vorbit despre creştin ca fiind „înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă" (Coloseni 2: 7). Aceasta este partea procesului de construcţie continuă din această viaţă. Dar Biblia ne asigură că „dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veşnică" (2 Corinteni 5: 1). Când Ruth s-a despărţit de trupul ei lovit de dureri şi construcţia pământească a fost completă, ea a găsit pacea deplină. Casa ei este eternă acum.

Există o bucată de autostradă care urcă spre munţii din vestul statului Carolina de Nord şi care a fost în construcţie mulţi ani. Este un

teren accidentat. Departamentul de Transport din Carolina de Nord a avut sarcina de a detona bolovanii şi de a tăia rădăcinile copacilor pentru a crea un drum drept în ţinuturile înalte. Maşinile au fost prinse de căderile de pietre şi drumul a fost închis temporar. Semnalizatoarele avertizau în noapte „Conduceţi cu atenţie" pe măsură ce drumul înainta întortocheat printre dealuri ghidând şoferii prin labirint. Când călătorii care locuiau în vârful muntelui vedeau semnul „Sfârşitul construcţiei", ştiau că sunt aproape de casă. Ştiu mulţi părinţi care trăiesc în acea parte a statului şi care sunt îngrijoraţi ştiind că odraslele lor conduc pe acea stradă de munte. Când ajung la destinaţie în siguranţă se simt uşuraţi.

Viaţa poate fi ca o călătorie pe un drum întortocheat. Sunt hârtoape care ne zdruncină, ocolişuri care ne scot de pe traseu şi semne de avertizare. Destinaţia sufletului şi a duhului au o importanţă capitală pentru Dumnezeu, astfel că El ne oferă călăuzire zilnică. Unii acordă atenţie sporită călăuzirii oferite de Dumnezeu; alţii o ignoră şi accelerează printre semnalele luminoase de avertizare. Dar fiecare ajunge în cele din urmă la destinaţie: uşa morţii. Aici este locul unde sufletul se desparte de trup.

Chiar în momentul în care se afla pe cruce, Iisus ne-a învăţat că moartea este o trecătoare pentru duh înspre prezenţa lui Dumnezeu (Luca 23: 46). Psalmistul declară „Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din Locuinţa morţilor" (Psalmul 49: 15). Ţi-ai predat sufletul în mâinile Creatorului său? Respecţi semnele de avertizare pe care Dumnezeu le-a postat prin intermediul Ghidului Său, Biblia? „Calea oamenilor fără prihană este să se ferească de rău; acela îşi păzeşte sufletul, care veghează asupra căii sale" (Proverbe 16: 17).

S-ar putea să spui „Dar, Billy, sunt aproape de finalul vieţii. N-am fost o persoană rea". Sunt mulţi tineri şi bătrâni care au spus asta în timp ce priveau moartea în faţă, dar este de datoria mea să vorbesc despre adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3: 23).

În timpul unei vizite la Billy Graham Library, o femeie ne-a relatat o poveste: „Scumpa mea mamă, în vârstă de şaptezeci şi şase de ani, care niciodată nu a făcut ceva rău după câte ştiu, se răfuia cu credinţa mea conform căreia toţi oamenii s-au născut în păcat conform Scripturii. M-am rugat ani de zile ca ea să îşi recunoască păcatul şi să se pocăiască astfel încât să cunoască mântuirea doar prin Hristos şi să

aibă promisiunea petrecerii veşniciei alături de El. Când am primit un telefon că mama se afla pe patul de moarte, am călătorit din Europa până acasă la ea, în Florida. Ea m-a prins de mână şi mi-a spus: Draga mea, să fii curajoasă când voi pleca. Domnul m-a mântuit. Mamă, cum s-a întâmplat asta?" Când n-am mai putut face nimic pentru mine şi am fost ţintuită în pat de boală, am realizat că am ajuns la capătul puterilor; nu mai aveam niciun pic de control asupra vieţii. M-am simţit pierdută în propria casă. Persoana care avea grijă de mine acasă mi-a citit cu multă răbdare din Biblie: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar" [Romani 3: 10]; „Puneţi-vă acum inima şi sufletul să caute pe Domnul Dumnezeul vostru" [1 Cronici 22: 19]; şi „Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut" [Luca 19: 10]. Pentru mine acel moment este de neuitat. Când mă întâlnesc cu acea doamnă drăguţă care a condus-o cu credincioşie pe mama la Domnul sunt impresionată de dorinţa ei de viaţă. Ea era de aceeaşi vârstă cu mama mea. Ea m-a mângâiat foarte mult să ştiu că Dumnezeu ne va folosi – indiferent de vârstă – să îi slujim pe alţii dacă suntem gata pentru asta".

Biblia spune că „martorul care spune adevărul scapă suflete" (Proverbe 14: 25). Cel viu nu rămâne în pană de oportunităţi; întrebarea este dacă profităm precum a făcut acea îngrijitoare de avantajele pe care le oferă oportunităţile care vin la noi? Uneori moartea survine brusc şi pe neaşteptate. „N-am avut nici măcar posibilitatea de a-i spune la revedere" este plângerea pe care am auzit-o de zeci de ori. Mai tragic decât atât este când realizezi că ai ratat ultima ocazie de a împărtăşi Evanghelia.

Cu cât oamenii îmbătrânesc mai mult, cu atât suntem mai puţin surprinşi de moartea lor, care survine adesea numai după o perioadă lungă de slăbire a sănătăţii. Uneori poate că este timp pentru membrii familiei să se adune şi să fie alături de persoana muribundă în ultimele clipe. Aşa s-a întâmplat cu Ruth. „Trupul ei a început să se stingă", mi-a spus deschis

H3

medicul ei. „Moartea poate surveni în câteva zile, dar procesul a început şi trebuie să fiţi pregătiţi". Două săptămâni mai târziu, când ne-am adunat în jurul patului ei respiraţia era mai greoaie. Stăteam pe marginea patului lui Ruth şi o ţineam de mână, iar Anne, fata noastră stătea lângă mine. Dintr-odată Anne mi-a spus „Este în cer". Respiraţia

i se oprise, iar mâna îi alunecase dintr-a mea. Anii ei de suferinţă se sfârşiseră; Ruth a ajuns la casa ei veşnică.

Amintirile acestor ultime luni îmi vor rămâne în minte pentru tot restul vieţii: agravarea bolii, suferinţa, expresia dragostei sale, timpul petrecut împreună în rugăciune, siguranţa – şi bucuria – că în curând va fi în prezenţa Domnului pe care L-a slujit şi l-a iubit atâţia ani. Pe măsură ce mă gândesc la acele vremuri, cuvintele familiare ale Psalmului 23 capătă noi semnificaţii pentru că ele exemplifică încrederea lui Ruth pe măsură ce simţea că vremea ei pe pământ se apropia de sfârşit: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie… Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele" (versetele 4, 6).

Cum să supravieţuieşti în întristare

Chiar acum când scriu aceste rânduri se împlinesc patru ani de când Ruth a mers acasă la Domnul. Simt lipsa ei mai profund acum. Nu trece nicio zi fără să mi-o imaginez intrând pe uşa biroului de studiu sau stând împreună pe veranda casei aşa cum făceam adesea, ţinându-ne de mână pe măsură ce soarele se pierdea dincolo de vârfurile munţilor.

M-am întrebat de ce stau lucrurile aşa; la urma urmelor n-ar trebui ca întristarea cauzată de pierderea cuiva drag să scadă pe măsură ce timpul trece? Da, aşa ar trebui – şi într-un anume sens aşa a fost şi în cazul meu. Dar într-un alt sens nu a fost aşa şi nici nu mă aştept să fie. Unul dintre motive este, cred eu, pentru că cea mai puternică amintire cu privire la moartea ei sunt ultimele zile – slăbiciunile ei, durerile ei, dorul ei de cer. Mai mult decât aş fi dorit eu să stea cu noi, ştiam că pentru ea, moartea era o uşurare binevenită de poverile acestei vieţi. Dar, cu trecerea timpului, îmi vin în minte amintirile bucuriilor pe care le-am împărţit timp de peste şaizeci şi trei de ani de căsătorie. Îmi amintesc ultimii ani petrecuţi împreună când călătoriile mele s-au împuţinat şi când ara avut mai mult timp să fim împreună. Aceştia au fost printre cei mai buni ani din viaţa noastră – a fost aproape ca şi cum ne-am fi îndrăgostit din nou. Şi odată cu aceste amintiri a venit şi un sentiment mai acut al pierderii.

Un alt motiv pentru care încă resimt moartea ei foarte profund, este, cred eu, faptul că odată cu întristarea se amestecă un fel de

aşteptări noi – şi anume conştientizarea faptului că foarte curând Domnul va veni şi după mine şi, după atâta dor, eu şi Ruth vom fi împreună în cer. Mai mult decât orice aştept acea zi.

Plângerea pierderilor întristarea este o realitate; cei care spun că n-ar trebui să deplângem pierderea celor dragi „pentru că le este mai bine acum" n-au înţeles niciodată golul enorm care rămâne în inimile noastre când moare cineva drag. Da, ei e mai bine pentru ei dacă sunt în cer – dar pentru noi nu este mai bine. O mare parte din viaţă ne-a fost luată şi la fel cum ne ia timp să ne refacem după o operaţie chirurgicală majoră, tot astfel este nevoie de timp pentru a ne vindeca durerea pricinuită de pierderea celor dragi. Cuvintele adresate de către Pavel credincioşilor din Tesalonic sunt adevărate: „... nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde" (1 Tesaloniceni 4: 13). Dar cu toate acestea suntem întristaţi şi aşa ar trebui să fie. Iisus a plâns când a stat în faţa mormântului prietenului său Lazăr deşi a ştiut că în scurt timp îl va readuce pe Lazăr la viaţă (Ioan 11: 35).

S-ar putea ca experienţa mea să nu fie similară cu a ta, dar în cele din urmă întristarea vine la toţi. Poate că încă nu ai fost afectat de moartea unui partener; poate că nu ai experimentat moartea cuiva apropiat cum ar fi un părinte sau bunic. Pe de altă parte, întristarea poate veni în viaţa ta în moduri crude şi tragice – moartea unui copil, a unei rude sau a unui partener care este luat brusc datorită unui atac de cord sau a unui accident. Dar indiferent care sunt experienţele prezente, cuvintele Bibliei sunt adevărate:

Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui.

Naşterea îşi are vremea ei, şi moartea îşi are vremea ei;

(Eclesiast 3: 1 – 2)

Abordarea suferinţei

Cum ar trebui să ne împăcăm cu suferinţa? Permiteţi-mi să amintesc patru paşi care pe mine m-au ajutat nu doar când am plâns moartea soţiei mele Ruth, ci şi când m-am confruntat cu moartea părinţilor; a fratelui meu (şi totodată cel mai bun prieten), Melvin; a surorii mele Catherine; a mamei şi a tatălui lui Ruth şi a altor rude şi prieteni de-a lungul timpului.

H7

Acceptă-ţi sentimentele înainte de toate, nu fi surprins de suferinţa ta, nu o nega şi nu te simţi vinovat datorită ei. Chiar şi când

moartea cuiva pe care îl iubim este ceva de aşteptat, tot ne este dor de el sau de ea şi tot vom suferi. Nu fi surprins nici dacă ea te loveşte într-un moment neaşteptat şi te ia prin surprindere. „Am crezut că am trecut peste suferinţa datorată morţii soţului meu care a survenit anul trecut", mi-a scris cândva o femeie, „dar acum câteva zile cineva care a trecut pe lângă mine mi-a amintit de el şi, dintr-odată, lacrimile au început să curgă".

Suferinţa este un proces şi ea nu trece aşa, peste noapte – chiar dacă ştim că suferinţa celor dragi s-a sfârşit şi ei sunt acum în siguranţă în cer. Când moartea vine la cineva drag, poate că ne simţim amorţiţi la început (în special când moartea survine pe neaşteptate); oamenii pot uneori comenta cu privire la ce bine rezistăm suferinţei. Dar când amorţeala trece, realitatea a ceea ce s-a întâmplat ne poate trimite în lungi perioade de mare tristeţe şi suferinţă cruntă. Oamenii care nu au experimentat niciodată suferinţa nu pot înţelege acest lucru, dar aceasta nu ar trebui să ne determine să ne gândim că suntem anormali sau să ne negăm trăirile şi să pretindem că totul este în regulă. „Le-am spus oamenilor că nu înţeleg de ce prietenul meu nu trecut peste şi tot insistă cu privire la moartea mamei sale", spunea o femeie. „Dar apoi fratele meu a murit şi acum înţeleg".

Priveşte spre viitor

Cel de-al doilea pas pe care l-am găsit util în vremuri de întristare este acesta: nu te concentra doar pe trecut, ci îndreaptă-ţi inima şi mintea şi spre viitor. Când cineva apropiat moare, ne concentrăm în mod natural pe cea a însemnat în trecut acea persoană pentru noi. Ne amintim de vremurile bune pe care le-am avut şi cum ne-a ţinut împreună dragostea în vremuri de restrişte. Simţim, de asemenea, zdrobitorul final al morţii şi realizăm, mai mult ca niciodată că trecutul s-a dus o dată pentru totdeauna şi nu se va mai repeta niciodată. Nu este greşit să faci asta; de fapt este perfect natural. Ruth spunea adesea când soseau veşti despre moartea prietenilor sau a rudelor „Sunt bucuroasă pentru ei, dar tristă pentru noi".

Dar, pe măsură ce vremea trece trebuie să ne îndreptăm gândurile spre propriul viitor. Şi acesta nu este un lucru uşor de făcut; nu vrem să înfruntăm durerea şi golul pe care îl vom simţi în lunile şi în anii care vor veni. Este mai uşor să ne concentrăm pe amintirile din trecut. Dar, cu toate acestea, sunt oameni care ne iubesc şi au nevoie de noi, iar noi încă avem responsabilităţi. În plus, Dumnezeu nu şi-a

terminat lucrarea cu noi; El încă are un plan pentru zilele care ne-au mai rămas de trăit. Cuvintele lui Pavel cu privire la propria călătorie spirituală ni se aplică şi nouă chiar când suferim: „Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus" (Filipeni 3: 13 – 14).

Uneori, viitorul vine peste noi în moduri pe care mai degrabă le-am evita. Nimeni nu doreşte să aibă de-a face cu chestiunile legale şi financiare care pot apărea imediat după moartea cuiva; nimeni nu doreşte să îşi asume sarcina de a face ordine în dulapul sau pe biroul partenerului. Sunt recunoscător pentru faptul că pe mine m-au ajutat copiii în privinţa acestor chestiuni practice apărute după moartea lui Ruth. În acelaşi timp, nu te forţa să iei decizii pripite sau greşite pe care le vei regreta mai târziu.

A ne forţa inima şi mintea să privească spre viitor înseamnă să acceptăm ceea ce s-a întâmplat şi – puţin câte puţin – să învăţăm să trăim cu această realitate. Înseamnă de asemenea să reluăm activităţile normale şi contactele – nu neapărat pe toate odată, dar rezistând ispitei de a rămâne retraşi. Poate că este nevoie de un act deliberat de voinţă din partea noastră pentru a reîncepe rutinele obişnuite, dar este important să procedăm aşa. „Nimeni nu înţelege prin ce trec" este un sentiment comun printre cei care au pierdut pe cineva apropiat. Chiar dacă este adevărat, nu lăsa ca aceasta să devină o scuză pentru a rămâne izolat şi inactiv.

Ajută-i pe alţii

Cel de-al treilea pas pentru vindecarea de întristare este acesta: în timp, începi să îi găseşti pe cei care au nevoie de ajutorul tău. Am auzit odată despre un pastor care întotdeauna îşi încheia predicile cu aceste cuvinte: „Ţineţi minte: fiecare persoană pe care o vei întâlni săptămâna aceasta poartă o povară grea". De-a lungul anilor am descoperit că acest lucru este adevărat; n-am întâlnit nicio persoană care să nu fi fost împovărată cu tot felul de probleme sau greutăţi. Dar Dumnezeu doreşte să îi ajutăm pe alţii să poarte poverile – într-un anume fel El face acest lucru trimiţând pe cineva în viaţa acelei persoane pentru a putea împărţi povara. Întristarea este o povară grea şi trebuie să dorim să îi lăsăm pe alţii să vină şi să ne ajute să o purtăm în loc să o cărăm singuri pe umeri.

Pavel ne reaminteşte „Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi

împlini astfel legea lui Hristos" (Galateni 6: 2); şi „Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură şi plângeţi cu cei ce plâng" (Romani 12: 15). În jurul tău sunt oameni care au poveri, iar Dumnezeu poate folosi experienţa ta pentru a-i încuraja şi pentru a-i ajuta. Sunt în biserica ta sau printre vecinii tăi oameni care poartă povara tristeţii chiar acum? Cere-l lui Dumnezeu să te ajute să le fii prieten. Mai mult decât ceilalţi oameni tu poţi înţelege prin ce trec şi îi poţi ajuta să se elibereze de greutatea poverii arătându-le interes. Uneori singura lor nevoie este să îi asculte cineva. Adu-ţi aminte că

Dumnezeu este „Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz" (2 Corinteni 1: 3 – 4). Iar când îi ajutăm pe alţii, nu îi ajutăm doar pe ei, ci şi pe noi pentru că atunci uităm de propria noastră întristare.

Îndreaptă-te spre Dumnezeu

Ultimul pas în ceea ce priveşte abordarea întristării este cel mai important. Mergi cu povara întristării tale la Dumnezeu. Dumnezeu ştie prin ce treci, te iubeşte şi doreşte să te ajute. Aminteşte-ţi că El ştie ce este întristarea întrucât şi El a trebuit să îşi privească singurul Său Fiu cum a fost omorât. Iisus era „Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa" (Isaia 53: 3). Iisus a zis „Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi" (Matei 5: 4).

Cum ne ajută Dumnezeu să facem faţă suferinţei? în primul rând, El ne garantează prezenţa Sa. Nu suntem niciodată singuri dacă îl cunoaştem pe Hristos; El trăieşte în noi prin Duhul Său. Chiar şi când nu simţi prezenţa Sa, acest lucru nu schimbă faptul că El este cu tine în fiecare moment al vieţii. Promisiunea lui Dumnezeu pentru tine este: Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău;

Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor.

Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare. (Isaia 41: 10)

El ne asigură, de asemenea, de promisiunile Sale. Dumnezeu nu poate minţi – şi de la un capăt al Bibliei la celălalt, El ne-a dat „făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe" (2 Petru 1: 4). Citeşte-le, învaţă-le, memorează-le, crede-le şi lasă-le să crească şi să aducă roadă în sufletul tău.

La scurt timp după moartea lui Ruth am răsfoit prin vechile ei Biblii. Ea subliniase sute de versete, adăugând pe alocuri scurte comentarii personale pe margini. Ea a subliniat în special pasaje din Psalmi care vorbesc despre promisiunile lui Dumnezeu care spun că El va fi cu noi în vremuri grele, de întristare sau de singurătate. În mijlocul întristării, îndreaptă-te spre Cuvântul lui Dumnezeu şi lasă promisiunile lui să te încurajeze şi sate sprijine. Aminteşte-ţi să-ţi:

Încredinţează soarta în mâna Domnului, şi El te va sprijini.
El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.
(Psalmul 55: 22)

Apoi Dumnezeu ne ajută asigurându-ne de bunătatea Sa. Când pierdem pe cineva drag, de regulă ne gândim doar la propria noastră întristare şi la cât de goale vor fi vieţile noastre. Am putea fi chiar furioşi pe Dumnezeu pentru că ne-a luat pe cel drag de lângă noi. În schimb, ar trebui să ne amintim binecuvântările lui Dumnezeu şi să avem un duh de mulţumire – mulţumire pentru viaţa celui pe care l-am iubit, mulţumire pentru tot ceea ce el sau ea a însemnat pentru noi, pentru anii pe care Dumnezeu ni i-a dat împreună şi cel mai important dintre toate, mulţumire pentru că moartea a dus un suflet mântuit în prezenţa lui Dumnezeu pentru totdeauna. O atitudine zilnică de mulţumire va face mult pentru a ne ajuta să trecem dincolo de suferinţă.

Aminteşte-ţi de prietenii tăi

Poate că nu ai de-a face cu moartea cuiva drag chiar acum; poate că te gândeşti că este puţin morbid să te gândeşti la asta, cel puţin până se va întâmpla. Dar chiar dacă nu vei fi tu însuţi afectat de întristare în vremea imediat următoare, alţii din jurul tău vor fi – prieteni, colegi, rude, cunoştinţe. Cum îi vei ajuta să abordeze întristarea chiar dacă pe tine personal nu te afectează?

Nu este totdeauna uşor să ajuţi pe cineva care este întristat; unii oameni sunt mândri sau foarte închişi şi ei pot lua în nume de rău eforturile de a-i ajuta. În general, am descoperit cel puţin trei modalităţi prin care putem adesea ajuta oamenii doborâţi de întristare.

Spune-le că îţi pasă

„N-am realizat niciodată cât de mult poate însemna un simplu bileţel sau o scrisoare de condoleanţe până când a murit tatăl meu”, mi-a spus un bărbat odată, „dar ele au însemnat mult mai mult decât

mi-am imaginat vreodată. M-au ajutat să descopăr că oamenilor le păsa şi acest lucru a fost foarte încurajator".

Grija poate lua multe forme – de la ajutorul dat pentru aranjamentele funerare şi până la faptul de a le spune pur şi simplu cât de mult a însemnat cel drag lor pentru tine. Poate însemna să asculţi când rememorează evenimentele ultimelor zile sau săptămâni. De-a lungul anilor Ruth a trimis sute de litri de supă de casă familiilor din comunitatea noastră care s-au adunat la moartea cuiva drag. Caută câteva modalităţi de a-ţi oferi ajutorul şi apoi fă-o chiar dacă aceasta înseamnă doar să speli vasele sau să ţii un jurnal al vizitatorilor. Fii sensibil; unii oameni sunt rezervaţi când vine vorba să primească ajutor de la persoane care nu le sunt prieteni apropiaţi.

Păstrează legătura

Adesea, când cineva moare, este o activitate intensă la început – rudele se adună, oamenii sună, florile sosesc şi oamenii trec pentru a-şi exprima condoleanţele. Dar timpul terce şi la fel se întâmplă şi cu preocuparea noastră. „La început toţi sună sau trec pe la tine", mi-a scris o femeie, „dar sunt şase luni după ce Jim a murit şi nimeni nu mai mă sună să vadă ce mai fac. E ca şi cum m-ar fi uitat".

Nu aşa ar trebui să se întâmple – mai ales printre creştini. Biblia spune „purtaţi-vă cu bunătate şi îndurare unul faţă de altul" (Zaharia 7: 9). Un fost contabil şi-a dedicat anii de pensie pentru a-i ajuta pe cei care şi-au pierdut recent un partener şi se ocupă de asigurări sau de alte documente legale pe care ei poate că nu le înţeleg. Am auzit de un alt om care petrece mai multe zile pe săptămână ducând bătrânii care şi-au pierdut recent un partener la consultaţii medicale.

Roagă-te pentru ei

Roagă-te ca ei să experimenteze mângâierea lui Dumnezeu şi roagă-te, de asemenea, ca ei să se îndrepte spre Hristos pentru pacea şi speranţa de care au nevoie. Dacă ai pierdut pe cineva drag recent, n-ai fi bucuros să afli că alţii se roagă pentru tine?

Aproape de casă, mângâiat de Dumnezeu

Moartea este întotdeauna un intrus chiar şi atunci când o aşteptăm. Ea ne întrerupe vieţile şi lasă întristare în urmă. Nimeni nu primeşte cu bucurie durerea, goliciunea şi singurătatea morţii – dar Dumnezeu nu ne-a abandonat şi chiar în mijlocul celor mai mari întristări Cuvântul Său este adevărat: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13: 5). Aceasta este o promisiune

extraordinară, plină de speranţă în faţa întristării şi a morţii. Din Cuvântul lui Dumnezeu suntem capabili să simţim prezenţa Sa care trăieşte în noi prin Duhul Sfânt. Dumnezeu ne mângâie, de asemenea, prin alţii, iar noi trebuie să îi cerem să le-o descopere celor din jurul nostru care se roagă pentru ea deoarece El o trimite adesea prin slujitorii Săi.

Întotdeauna îmi face o deosebită plăcere să citesc saluturile şi urările lui Pavel din epistolele sale adresate celor I care l-au slujit şi au fost alături de el în lucrare. O referinţă anume este foarte sugestivă: „Spuneţi sănătate lui Ruf, cel ales în Domnul, şi mamei lui, care s-a arătat şi mama mea" (Romani 16: 13). Ruf s-a întâmplat să fie fiul lui Simon din Cirena, cel care a fost chemat din mulţime să poarte crucea lui Iisus.

Scriptura nu menţionează părinţii lui Pavel, dar în acest pasaj inimile noastre sunt mişcate de recunoaşterea plină de dragoste a apostolului pentru scumpa lui mamă. Ea era soţia lui Simon şi, deşi nu ni se dau detalii, se pare că această mamă vârstnică a avut grijă de Pavel în timpul slujirii sale.

Puteţi să vă imaginaţi discuţiile pe care Pavel şi Ruf le-au avut cu soţia lui Simon când ea rememora ziua în care soţul ei a fost chemat să care crucea lui Iisus pe Drumul Calvarului spre destinaţia finală? Pavel rememora cu siguranţă drumul spre Damasc. Destinaţia lui era să captureze creştini şi să se reîntoarcă cu ei la Ierusalim unde aceştia urmau să înfrunte moartea. Puteţi să înţelegeţi bucuria pe care mama a simţit-o ştiind că fiul ei, Ruf, slujea împreună cu omul pe care Domnul l-a salvat în mod miraculos şi l-a chemat să ducă Evanghelia Mântuirii întregii lumi? Cu siguranţă că ea a început să îl iubească pe Pavel ca pe copilul său şi asta a lăsat o impresie semnificativă asupra lui Pavel după cum ne relatează Scripturile. Ce binecuvântare extraordinară ar fi ratat această mamă în vârstă dacă nu şi-ar fi deschis casa şi inima pentru preaiubitul apostol Pavel.

În timp ce mulţi oameni în vârstă nu sunt în stare să îşi poarte singuri de grijă, mulţi sunt apţi încă să poarte de grijă altora în multe feluri. Descoperim adesea că poverile noastre nu mai sunt atât de grele când începem să îi ajutăm pe alţii. Alegerile noastre determină destinele noastre. Când facem alegeri avându-L pe Domnul Iisus în centru, călătoria vieţii are un scop şi pare speranţa că într-o zi vom fi împreună cu toţi aceia care au avut un impact asupra vieţilor noastre.

7. Influenţarea celor impresionabili ti îmi aduc aminte de credinţa ta neprefăcută, care s-a sălăşluit întâi în bunica ta… şi în mama ta… şi sunt încredinţat că şi în tine.

2 Timotei1: 5

Sfatul înţelept pentru cel tânăr este datoria celui vârstnic

Necunoscut

„O nouă generaţie de educatori se ocupă de copiii noştri" afirma un titlu din Washington Post în 2010. Articolul avea la bază un studiu din 2007 al Pew Research Center care afirma că unul din zece copii din Statele Unite locuieşte în prezent cu unul dintre bunici. În lumea de azi, cu toate controversele privitoare la asigurările sociale, la cetăţenii seniori şi cu toată zbaterea de a găsi persoane care să ofere îngrijire celor bătrâni, aceasta este o schimbare de roluri care îţi taie răsuflarea. Sunt enumerate multiple motive pentru această statistică remarcabilă: părinţi care şi-au pierdut slujbele şi au trebuit să îşi părăsească locuinţele pentru a-şi găsi de lucru, părinţi care sunt implicaţi în acţiuni militare, părinţi încarceraţi, copii orfani, interdicţii judiciare împotriva părinţilor dependenţi de droguri, părinţi singuri care se luptă cu boli terminale, adolescente însărcinate şi lista continuă. Un subtitlu al articolului trage alarma „Bunici de salvare!"

Relatările afirmă: O bunică a raportat faptul că l-a găsit pe nepotul ei în vârstă de două luni pe scările de la intrare când a răspuns la soneria de la uşă la ora 3: 00 a.m. El a fost lăsat acolo de fiica ei dependentă de droguri. Un bunic a fost întrebat dacă ar considera că viaţa lui de pensionar s-ar întrerupe în cazul în care ar avea de crescut nepoţelul său datorită faptului că părinţii lui au murit într-un accident de maşină. „Este de datoria mea", a spus el „Cu siguranţă nu vreau să-mi crească străinii copilul fiului meu. În plus, pentru ce există bunici?" Unii bunici nu privesc cu ochi buni această schimbare; alţii o văd ca pe o binecuvântare şi sunt recunoscători pentru oportunitatea de a oferi stabilitate în mijlocul traumelor emoţionale care sunt dificil de abordat pentru orice tânăr. Pentru unii bunici o uriaşă povară financiară însoţeşte noul lor rol. Mulţi trăiesc de pe urma unor venituri insuficiente şi nu se pot întoarce la lucru din cauza unei multitudini de motive.2

Acum o sută de ani, aceleaşi condiţii nu ar fi ridicat atâtea provocări. Casele multigeneraţionale erau un lucru obişnuit, în special în comunităţile agricole care au reprezentat coloana vertebrală a

naţiunii noastre. Societatea un privea de sus la căminele unde bunicii locuiau împreună cu unul dintre copiii căsătoriţi care avea câţiva copii. Stăteau toţi la masă în fiecare zi după ce lucraseră împreună la fermă, având grijă de treburile casnice şi pregătind împreună mâncarea. Fiecare îşi avea locul lui. Apoi fiecare se retrăgea pe prispa din faţă în răcoarea serii sau se adunau în jurul focului pentru a se încălzi iarna. Râdeau, spuneau poveşti şi plănuiau să o ia de la capăt ziua următoare. Copiii îi vedeau pe părinţii lor arătând respect bunicilor, exemplu prin care ei erau învăţaţi să arate cinste celor vârstnici. Bunicii erau recunoscători atât pentru giumbuşlucurile nepoţilor cât şi pentru oportunitatea de a-i ajuta şi călăuzi pe copiii lor adulţi în creşterea copiilor. Mulţi dintre cei aflaţi în generaţia a treia spun adesea că acest lucru le creştea vitalitatea şi pofta de viaţă. Deşi situaţia nu era pitorească în fiecare familie, casele multigeneraţionale nu erau un concept rău. Legăturile de familie se întăreau şi mai mult.

2 Carol Morello, „A new generation of caregivers takes control of kids", *Washington Post,* September 10. http://www.Washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/09/09/AR2010090906576.html (accesat în 26 iunie 2011).

caracterul se cizela şi cred că tinerii care nu cunosc nimic din acele vremuri au pierdut lecţii importante.

Ideea mea este că bunicii şi străbunicii de azi neglijează importanţa rolului lor în familie. Respectul trebuie câştigat şi oferit. Deşi societatea a minimalizat impactul generaţiilor în vârstă, cei bătrâni au abandonat prea uşor rolurile lor. Biblia ne spune să avem grijă de membrii familiilor noastre, în special de cei mai apropiaţi (1 Timotei 5: 8). Exemplul trebuie să înceapă cu cei care au trăit cel mai mult. Unii pot spune că bătrânii nu mai sunt relevanţi în societate, dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne dăm la o parte. Când o familie este distrusă, societatea se dezintegrează în cele din urmă. Naţiunea noastră experimentează acest lucru chiar astăzi. Un prieten drag mi-a spus „Este timpul să îi lăsăm pe cei tineri să conducă. A trecut vremea noastră. Am făcut cum am crezut noi de cuviinţă. Acum este rândul lor".

Sunt recunoscător că bunicii i-au influenţat pe copiii mei. Tatăl meu a murit când copiii erau mici, iar mama mea a mai trăit doi ani, dar copiii mei au vizitat-o până când a murit, în 1981. Copiii au crescut

la o distanţă mică de părinţii lui Ruth. Ei au petrecut mult timp cu copiii şi au avut un impact profund în viaţa fiecăruia. Dr Bell i-a amuzat cu întâmplări din timpul petrecut în China ca doctor misionar. Când ajungea la detaliile sângeroase, mama lui Ruth îl dojenea pentru că spunea astfel de lucruri. Copiii râdeau cu poftă, stârnindu-l pe bunic să continue. Ei încă mai vorbesc despre acele lucruri şi astăzi. Şi fac de asemenea referire la tăria pe care şi-au extras-o din experienţele şi înţelepciunea bunicilor. La urma urmelor, este parte a moştenirii lor şi ei o vor transmite nepoţilor şi strănepoţilor lor. Aceasta este o moştenire care durează.

Îmi dau seama că aceasta nu este povestea tuturor. Sunt mulţi care n-au cunoscut niciodată dragostea unui cămin şi a unei familii. Mulţi au poveşti triste despre abuzuri şi o copleşitoare lipsă a dragostei şi a acceptării. Societatea pare să piardă tot mai mult teren cu fiecare generaţie care trece. Un cuplu în vârstă a recunoscut că ei „n-aveau habar" cum să îi influenţeze pe nepoţii lor adolescenţi – pur şi simplu nu puteau relaţiona cu ei. Un răspuns cred este că noi căutăm soluţii *pământeşti* la problemă. Ar trebui, în schimb, să ne uităm în Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo vom afla răspunsuri.

Presiunea de grup este un lucru cât se poate de real care are impact asupra indivizilor şi a influenţei lor. Biblia spune.

Dacă vei despărţi ce este de preţ de ce este fără preţ, vei fi ca gura Mea.

Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei! (Ieremia 15: 19)

Pe vremea mea, băieţii simţeau presiunea grupului în ceea ce priveşte fumatul. Copiii mei au simţit o presiune puternică pentru utilizarea drogurilor. Generaţia nepoţilor mei a fost asaltată cu relaţii sexuale la vârstă fragedă la fiecare nivel al societăţii. Datorită faptului că timp de zeci de ani Cuvântul lui Dumnezeu a lipsit din sistemul nostru educaţional şi datorită faptului că familiile practic au încetat să mai meargă împreună la biserică, acum mai există doar umbre ale influenţelor benefice care i-a învăţat să trăiască vieţi morale şi reverenţioase faţă de Dumnezeu.

Este uluitor să citeşti cum cei tineri îi influenţează pe cei vârstnici. O tânără bunică s-a scuzat în felul următor pentru faptul că trăia cu un bărbat: „Nepoata mea crede că sunt tare". Acesta este un strigăt îndepărtat din viaţa de la fermă când o nepoată era învăţată de o bunică iubitoare „să înveţe pe alţii ce este bine" (Tit 2: 3). Generaţia

în vârstă ar trebui să caute modalităţi de a-i încuraja pe cei tineri deoarece ei sunt bombardaţi în mod constant cu învăţături greşite, cu exemple proaste şi cu tactici prin care se pune presiune pe ei.

Un reporter o intervieva pe o bătrână de 104 ani: „Care este cel mai bun lucru la 104 ani?" Ea a răspuns simplu „Nu mai este presiunea de grup". Acest fapt ne poate aduce un zâmbet deoarece are aşa de mult adevăr în el. Pe măsură ce îmbătrânim tot mai mult, uităm uşor cum era când eram tineri şi impresionabili.

George Beverly Shea se bucură de viaţă la 102 ani. El mă consideră prietenul său mai tânăr. Cei care sunt binecuvântaţi cu o viaţă plină de sănătate de peste un secol şi mai bine sunt o categorie specială. Mulţi se întreabă adesea de ce se poate împrieteni Bev atât de eficient cu cei tineri. Motivul este, cred eu, acela că Bev îşi trăieşte vârsta cu har şi cu umor, iar oamenii sunt atraşi de această autenticitate. Ei sunt înviorați de voioşia lui şi de ceea ce Domnul Iisus înseamnă pentru ei. El nu încearcă să îşi ajusteţe conceptele pentru a fi acceptaţi de cei mai tineri ca el. Şi este foarte interesant cât de mulţi oameni tineri care îl vizitează îi cer să le cânte la orgă. Noi, cei din generaţia vârstnică, îi subestimăm pe cei tineri când le oferim ceea ce credem noi că doresc în loc să le împărtăşim din experienţele noastre. Pentru noi, experienţele noastre sunt vechituri. Pentru cei tineri, ele reprezintă informaţia pe care n-au auzit-o şi nu s-au gândit la ea niciodată. Universitatea Stanford a ţinut acum zece ani o dezbatere cu privire la bătrâneţe şi a invitat tinerii să participe la discuţii. Întrebarea era „De ce este bătrâneţea o problemă pentru o persoană tânără?" 3 Un student a răspuns „Pentru că suntem toţi în aceeaşi călătorie şi vreau să ştiu ce au învăţat alţii de-a lungul drumului".

Ce privilegiu avem de a pregăti drumul pentru cei care ne urmăresc. Chiar punem acest lucru la inimă? Noi îi

3 Meredith Alexander, „Stanford conference invites young people to discuss aging", Stanford News Service, April 27, 2001, http://news. stanford.edu/pe/ 01/Aging502.html (accesat 26 iunie 2011).

permitem lui Satan să ne năruie influenţa făcându-ne să gândim că nu-i pasă nimănui. Pe când scriam la această carte, mi s-au prezentat comentariile care au fost găsite pe un blog în care cei tineri discutau diferenţele dintre generaţiile tinere şi cele vârstnice. Comentariul spunea „Avem nevoie de contribuţiile ambelor generaţii

în societate. Cei tineri pun întrebări, provoacă şi generează schimbare; cei în vârstă calcă uneori frâna, oferind înţelepciune în urma experienţei (care ne poate ajuta să luăm decizii înţelepte pentru vieţile noastre)". 4 Deşi această opinie poate că nu reprezintă toate generaţiile tinere, ea ne revelează faptul că nu toţi se opun sfaturilor celor bătrâni. Întrebarea cu care ne confruntăm este dacă fugim de oportunităţile care vin pentru a fi influenţaţi spre bine sau suntem iresponsabili în întâlnirile noastre cu cei care vor pune la inimă ceea ce lăsăm în urmă? Biblia instruieşte generaţiile să stăruiască în ceea ce au învăţat. Tinerii noştri ar trebui să spună odată cu psalmistul

Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre, şi părinţii noştri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară. (Psalmul 44: 1)

4 mshurn (pseudonim), „Topic: can you differenţiate the old generation from the new generation?" enotes, accesat 26 iunie 2011, http://www.enotes.com/history/discuss/canyou-differenţiate-old-ge neraţion-from-new-51515.

Ce îşi vor aminti copiii şi nepoţii tăi cu privire la tine după multă vreme când nu vei mai fi? Uneori cei bătrâni pierd oportunităţi. Ei sunt prea absorbiţi de bolile lor şi pot fi singurii responsabili de alungarea oamenilor – chiar şi nepoţi fiind aceştia.

În urmă cu ceva vreme, un tânăr mi-a scris spunându-mi „Aş vrea să pot spune că am amintiri frumoase despre bunica mea, dar tot ce îmi amintesc despre ea este că era foarte bătrână şi mai mereu se văicărea şi se plângea de toate lucrurile". Un altul scria „Bunicul nostru întotdeauna făcea ca vizitele să fie distractive, dar după ce am plecat n-am mai auzit niciodată de el". O fiică cu inima sfâşiată spunea „Părinţii mei sunt atât de închişi în ei încât singurul lucru de care erau interesaţi înainte să iasă la pensie era cum să aibă un timp bun. Mă întreb dacă voi fi la fel când voi îmbătrâni. Sper să nu".

Şi eu sper că nu, deoarece nu acesta este modul în care Dumnezeu doreşte să ne petrecem ultimii ani din viaţă. Văicăreala, lipsa de implicare, autocompătimirea – ce fel de impresii lasă aceste atitudinii asupra celor ce vin după noi? Ce îşi vor aminti ei despre noi dacă ne comportăm astfel? Mai mult, ce îi învaţă aceste atitudini cu privire la viaţă şi cu privire la modul în care trebuie ea trăită? Răspunsul este foarte puţin şi nimic bun.

Dumnezeu nu doreşte să ne risipim ultimii ani din viaţă sau să îi

folosim în scopuri superficiale, lipsite de sens. În schimb, El doreşte să îi folosim în moduri în care îi putem influenţa pe cei care vor veni după noi. Dumnezeu vrea să terminăm bine – şi una din modalităţile în care putem face acest lucru este să transmitem valorile şi credinţa noastră celor care vor veni după moi.

LĂSÂND O MOŞTENIRE

Copiii noştri nu sunt identici cu calculatoarele; nu-i putem programa astfel încât să facă totdeauna ceea ce vrem noi să facă sau să se comporte cum am dori noi. Acesta este unul dintre misterele vieţii: doi copii pot fi crescuţi în aceeaşi familie şi în acelaşi fel şi cu toate acestea pot fi exact opuşi când se vor face mari. Părinţii ştiu că fiecare copil este diferit şi chiar oferindu-le cea mai bună pregătire, unii copii pot refuza eforturile noastre în ceea ce priveşte călăuzirea. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să le oferim mediul propice – să îi iubim, să ne rugăm pentru ei şi să le oferim uneltele de care au nevoie pentru a lua decizii înţelepte când vor creşte mari. Putem face acest lucru atât prin învăţături cât şi prin exemplul personal – cu alte cuvinte, atât prin ceea ce spunem cât şi prin ceea ce facem.

Ca părinţi, avem o influenţă directă asupra copiilor noştri; ulterior influenţa noastră asupra nepoţilor va fi probabil mult mai puţin directă. Uneori nu se întâmplă aşa desigur; datorită decesului, divorţului sau altor situaţii, bunicii trebuie să îşi asume şi rolul de părinţi. Dar, în mare, oportunitatea de a influenţa atât pe copiii cât şi pe nepoţii noştri scade pe măsură ce îmbătrânim.

Dar asta nu înseamnă că nu avem nicio influenţă asupra lor – pentru că avem. Nici nu înseamnă că influenţa noastră este nesemnificativă – pentru că nu este. De fapt, ar putea deveni unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem face vreodată. Chiar dacă nu avem nepoţi, copii sau suntem necăsătoriţi, avem o moştenire importantă şi unică pe care o lăsăm generaţiei următoare – şi chiar mai departe de atât. Ei ne observă şi ei vor învăţa prin intermediul vieţilor noastre.

Gândeşte-te un moment: Cum vor învăţa despre realităţile bătrâneţii şi cum le vor face faţă? Sau cum vor învăţa despre importanţa clădirii vieţii pe temelia puternică a credinţei în Hristos şi în Cuvântul Său? Sau cum vor descoperi diferenţele pe care Hristos le poate face în viaţa cuiva, în special pe măsură ce acesta îmbătrâneşte? Răspunsul este evident: ei vor învăţa aceste lucruri observându-i pe

cei care sunt deja în vârstă.

Cea mai mare moştenire a noastră

Cea mai mare moştenire pe care o poţi lăsa copiilor şi nepoţilor tăi nu sunt banii sau alte lucruri materiale pe care le-ai acumulat în viaţă. Cea mai mare moştenire pe care le-o poţi lăsa este moştenirea caracterului şi a credinţei tale. Acelaşi lucru este adevărat şi pentru tinerii care ne cunosc şi ne observă chiar dacă nu suntem înrudiţi.

Aceasta este, la urma urmelor, ceea ce nepoţii noştri dar şi alţii care ne cunosc, îşi vor aminti despre noi după ce nu vom mai fi – cu bune şi cu rele. Dacă ai un caracter rău, afectat de lăcomie, nechibzuinţă, mânie, amărăciune, egoism, iresponsabilitate, lipsa integrităţii sau orice altă calitate negativă, acesta este modul în care oamenii îşi vor aminti de tine. Dar dacă ai un caracter şi o integritate modelată de Hristos de-a lungul anilor, ei văd asta şi aşa îşi vor aminti de tine.

De ce este credinţa cea mai mare moştenire a noastră? Pentru că amintirea a ceea ce am fost – nu doar personalităţile noastre, ci şi caracterul şi credinţa noastră – are potenţialul de a influenţa pe alţii pentru Hristos.

Părinţii mei au avut un impact profund asupra mea. Caracterul plin de bunătate şi blândeţe al mamei mele alături de preocuparea ei pentru bunăstarea spirituală a semenilor sunt roade pe care le culeg şi astăzi. Deşi educaţia ei formală era limitată, ea a iubit Biblia şi a petrecut mult timp învăţându-i din ea pe alţii. Îmi amintesc, de asemenea, cu profundă recunoştinţă de exemplul onest, integru, disciplinat, muncitor al tatălui meu.

Îmi amintesc că pe când eram tânăr analizam un cuplu în vârstă care trăia în comunitatea noastră. Se bucurau unul de altul fără să realizeze impactul pe care îl aveau asupra celor care îi urmăreau de departe. De-a lungul anilor, nenumărate alte persoane m-au influenţat şi m-au schimbat prin exemplele vieţii lor – deşi sunt sigur că nu au fost niciodată conştienţi de acest lucru. Acelaşi lucru a fost probabil adevărat cu privire la oamenii din viaţa ta. Cel mai mare impact al nostru asupra celorlalţi vine adesea nu din ceea ce spunem, ci din ceea ce facem.

Cea mai mare speranţă a noastră

Care este cea mai mare speranţă pentru copiii şi nepoţii tăi (şi pentru cei din afara familiei care sunt parte a generaţiei viitoare)? Este

aceea ca ei să devină bărbaţi şi femei cu compasiune, cinste, moralitate, responsabilitate, altruism, loialitate, disciplină şi sacrificiu? Aşteptarea ta ar trebui să fie ca ei să devină bărbaţi şi femei credincioase, oameni care se încred în Iisus Hristos ca Mântuitor al lor, oameni care îl urmează în fiecare zi în calitate de Stăpân al vieţii lor.

Deşi nu putem lua decizii pentru alţii, putem să le arătăm calea fiind exemple ale dragostei lui Hristos şi a puterii Sale de a transforma orice viaţă care îi este predată Lui.

Se cuvine un cuvânt de atenţionare, aici. Nu putem pretinde că suntem ceea ce nu suntem; un caracter christic nu poate fi falsificat. Dacă Hristos nu locuieşte cu adevărat în noi sau dacă nu am învăţat să umblăm cu El şi să îi predăm vieţile în fiecare zi, atunci impactul nostru spiritual asupra acelora care vin după noi va fi mai mic decât ne-am fi dorit. Tinerii sunt foarte sensibili la ipocrizie; dacă o observă la noi, atunci vor ignora pretextele şi nu vor da nicio atenţie sfaturilor noastre. Pe de o parte, dacă simt despre credinţa noastră că este sinceră şi dragostea este autentică, atunci ei ne vor respecta şi ne vor lua în serios (chiar dacă ştiu că nu suntem perfecţi).

De aceea este important să începem să ne clădim vieţile pe temelia tare numită Iisus Hristos chiar acum, în loc să aşteptăm până când va fi prea târziu când problemele bătrâneţii ne vor copleşi. Fiecare grădinar ştie că fructele coapte nu apar peste noapte. Le ia timp să crească – şi aşa se întâmplă şi cu roadele Duhului din vieţile noastre. Biblia ne îndeamnă să fim „desăvârşiţi, întregi şi să nu duceţi lipsă de nimic" (Iacov 1: 4).

Construirea punţilor

Cum putem, în termeni practici, avea impact asupra celor care pot fi separaţi de noi de o distanţă de patruzeci sau cincizeci de ani sau de mii de kilometri? De-a lungul anilor, eu şi Ruth am încercat să urmăm câteva practici în relaţia noastră cu nepoţii (şi cu stră-strănepoţii – patruzeci şi trei la număr, în timp ce scriu aceste rânduri) – deşi ştiu că ele nu au fost perfecte. S-ar putea să vă fie folositoare.

Roagă-te în mod consecvent

Roagă-te mult pentru familia ta. Dumnezeu ştie nevoile ei mai bine ca tine şi El „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efeseni 3: 20). Dumnezeu poate să facă ceea ce noi nu putem face, în special în cadrul familiilor noastre. Am auzit cu toţii

vechea expresie „Ochii care nu se văd, se uită". Nu lăsa ca lucrul acesta să fie adevărat în familia ta, roagă-te pentru ei frecvent.

Nu te ruga doar în termeni generici, (genul acela de rugăciune în care îi ceri în mod vag lui Dumnezeu să îi binecuvânteze). Fă rugăciuni specifice şi fă-le zilnic. Nu te ruga doar ca Dumnezeu să îi ţină în siguranţă, ci şi ca El să îi ferească de ispitele şi încercările care îi asaltează pe tinerii din ziua de astăzi. Roagă-te ca Dumnezeu să le dea dorinţa de a face ceea ce este drept şi de a evita ceea ce este greşit, de a căuta voia Sa pentru vieţile lor pe măsură ce se maturizează. Roagă-te pentru orice decizii pe care ştii că le vor lua sau pentru dificultăţile cu care ştii că se confruntă. Spune-le că te rogi pentru ei, nu pentru că încerci să intervii în vieţile lor, ci pentru că îi iubeşti şi îţi pasă foarte mult de ce li se întâmplă. Cel mai important, roagă-te ca ei să îşi deschidă inimile şi vieţile lui Iisus Hristos şi să devină ucenicii Săi.

Ţine legătura

Uneori comunicarea consistentă nu este un lucru uşor; familiile trăiesc în diferite locuri şi trebuie să evităm să lăsăm impresia că încercăm să interferăm cu vieţile lor private. Dar foloseşte-te de orice oportunitate ai. În unele familii aceste oportunităţi vin zilnic; în altele se limitează la apelurile telefonice ocazionale sau la saluturile ocazionate de zilele de naştere. Ştiu bunici care s-au dat peste cap să înveţe să trimită un e-mail sau cum să îşi facă un cont pe unul dintre site-urile de socializare doar pentru că le ofereau oportunitatea de a păstra legătura cu nepoţii lor.

Este la fel de important să îi laşi să înţeleagă faptul că îi iubeşti şi că îţi pasă foarte mult de ceea ce li se întâmplă. Nu demult, în timp ce aşteptam la doctor, o femeie m-a întrebat dacă am nepoţi. Când i-am spus că am nouăsprezece, ea a şoptit cu groază „Nouăsprezece! Cum rezişti? Eu am doar doi şi mă scot din sărite. Nu-mi imaginez cum e să te înţelegi cu nouăsprezece!" Iniţial reacţia ei m-a amuzat, dar m-a şi întristat apoi. Poate că nepoţii tăi nu se îmbracă cum îţi place ţie, nu ascultă genul tău de muzică, dar Dumnezeu ţi i-a dat şi El îi iubeşte. Ei sunt darurile lui Dumnezeu pentru tine, aşa că lasă-i să înţeleagă că îi iubeşti. Atât cu vorba cât şi cu fapta.

Încurqjează-i

Biblia spune „mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii" (1 Tesalonicei 5: 11). După ce Saul din Tars (numit ulterior Pavel) L-a întâlnit pe Hristos pe drumul Damascului, un om s-a împrietenit cu el

şi l-a ajutat, iar mai târziu a devenit însoţitorul lui Saul în prima sa călătorie misionară. Acel om era Baraaba, „care înseamnă fiul mângâierii" (Fapte 4: 36).

Suntem ispitiţi să le citim nepoţilor sau să le spunem ceea ce credem noi că fac greşit şi este loc pentru asta ocazional. Dar nu exagera cu lucrurile negative! Ei trebuie să ştie că îi iubim şi, mai mult decât atât, că Dumnezeu îi iubeşte, încurajează-i atunci când merită, iar când nu merită, încurajează-i să se gândească la o altă cale. Învaţă-i de asemenea „să ierte şi să uite" dacă sunt neatenţi sau fac ceva care ne răneşte.

În acelaşi timp, evită capcanele. De exemplu, este uşor să dăm dovadă de favoritism, chiar în familiile noastre. Ne putem apropia de un nepot mai mult decât la altul şi putem petrece în mod inconştient mai mult timp cu el, putem să îi oferim mai multe daruri. Dar Biblia spune „să nu faci nimic cu părtinire" (1 Timotei 5: 21). Dumnezeu i-a creat pe fiecare dintre ei şi îi iubeşte pe fiecare dintre ei – şi aşa ar trebui să facem şi noi. Atenţia plină de dragoste şi tratarea onestă a fiecăruia dintre ei trebuie să le întărească încrederea ei înşişi şi în Dumnezeu.

Aminteşte-ţi care îţi este locul

Noi nu suntem părinţii nepoţilor noştri şi trebuie să fim atenţi să nu călcăm linia de demarcaţie şi să creăm tensiuni datorită interferenţei cu lucrarea părinţilor din viaţa copiilor. Trebuie de asemenea să evităm să cauzăm conflicte luând parte a unuia în disputele din familie. Haideţi să lăsăm mustrarea Bibliei să ne călăuzească: „Mai presus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate" (1 Petru 4: 8).

Fii un exemplu

Ţine minte, copiii şi nepoţii tăi învaţă mai mult despre tine observând acţiunile şi atitudinile tale. îl văd ei pe Hristos în tine? îşi vor aminti ei de tine ca de unul care a trăit după exemplul compasiunii şi al dragostei Sale? Chiar şi când vremurile grele vin sau când dizabilităţile bătrâneţii vin peste tine, îşi vor aminti ei pacea şi bucuria arătată în mijlocul încercărilor? îşi pot aminti ei despre tine ca de cineva a cărui viaţă a fost schimbată de Iisus Hristos – la fel cum ar trebui să fie şi a lor.

Repararea relaţiilor rupte

Cum restaurăm o moştenire care a fost marcată de ceva care s-a întâmplat în urmă cu câţiva ani, dar continuă să ne bântuie pentru că nu a fost niciodată rezolvată? Adesea, aceste lucruri au de-a face cu relaţii rupte care nu s-au vindecat niciodată. Poate că aşa s-a întâmplat şi în viaţa ta. Dacă aşa stau lucrurile, înfruntă situaţia în mod onest şi fă tot ce poţi pentru a o schimba. Pe măsură ce îmbătrânim şi ne uităm în urmă la vieţile noastre, cum vom privi la aceste conflicte nerezolvate?

„Mama mea şi cu mine am avut totdeauna o relaţie dificlă" mi-a scris recent o femeie, „şi în ultimii zece ani nici măcar nu ne-am mai vorbit. Acum ea s-a dus şi aş da orice să mai am un minut şi să îi spun că îmi pare rău". O altă femeie scria „Acum doisprezece ani i-am spus fiului meu că nu mai vreau să am de-a face cu el. Acum stau şi mă întreb dacă am făcut bine. Mă simt atât de singură, iar el este singura familie pe care o mai am". Scrisoarea unui bărbat includea aceste cuvinte: „Cred că poţi spune că am ars punţile de legătură cu familia mea de peste douăzeci de ani. Nu erau ei perfecţi, dar trebuie să recunosc că eu eram problema principală. Aş vrea să reiau contactul dar ei mi-au dat de înţeles că nu sunt interesaţi".

Fiecare dintre aceştia (şi mai sunt alte sute pe care le-aş putea cita) spun o poveste uşor diferită, dar problema principală este aceasta: o relaţie ruptă care nu s-a vindecat niciodată. Fiecare poveste are de asemenea o temă comună: regretul – regretul pentru ce s-a întâmplat, regretul pentru anii pierduţi, regretul că timpul vindecării a trecut.

Nu sta până ajungi la sfârşitul vieţii pentru ca apoi să priveşti înapoi cu regret pentru o durere care ar fi putut fi iertată sau cu o relaţie care ar fi putut fi restaurată – dacă ai fi luat iniţiativa şi ai fi făcut primul pas. De ce nu facem asta? Adesea din cauza mândriei; detestăm să admitem că am greşit sau cel puţin am fost o parte a cauzei care a generat ruptura. Alteori nu o facem deoarece ne este teamă să nu fim respinşi sau de teama de a nu ne deschide vieţile pentru şi mai multă durere. Dar, oricare ar fi motivul, nu-l lăsa să te ţină departe de încercarea de a căuta să vindeci rănile şi de a stinge conflictele din trecut.

Desigur, nu este totdeauna posibil să dregi o relaţie ruptă; unii oameni pur şi simplu refuză să se împace cu cineva care i-a rănit sau pe care ei l-au rănit. Alţii refuză să accepte responsabilitatea pentru ceea ce au făcut blamându-i totdeauna pe alţii pentru ceea ce s-a

întâmplat. Dacă aşa stau lucrurile, atunci tu probabil că nu vei putea să le rezolvi problemele – dar tu poţi să le rezolvi pe ale tale fiind gata să mergi acea milă în plus încercând să te împaci cu cineva care s-a întors împotriva ta. Ar trebui să „urmăreşti pacea cu toţi şi sfinţenia" (Evrei 12: 14) şi „întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu oricine" (Romani 12: 18). Nu este posibilă pacea în fiecare situaţie, dar trebuie să facem efortul.

Cere i lui Dumnezeu să pună un duh de iertare ca parte a moştenirii tale, nu doar să te împace pe tine cu alţii, ci ajutându-te să laşi în urmă exemplul iertării lui Hristos şi harul Său pentru cei care vin după tine. Nu este uşor; îţi va lua mult timp de gândire, multă înţelepciune şi multă rugăciune. Dar va fi unul dintre cele mai importante lucruri pe care le vei face.

Aproape de casă cu o moştenire veşnică

Iertarea este unul dintre cele mai frumoase cuvinte din vocabularul uman şi este ilustrată cel mai bine de iertarea păcatelor oferită de către Dumnezeu. Când oamenii lui Dumnezeu practică iertarea faţă de semenii lor, dulceaţa înlocuieşte amărăciunea. Un exemplu extraordinar al acestui fapt este revelat în viaţa lui Iosif când el i-a iertat pe fraţii săi care l-au vândut ca sclav pe când era tânăr. Iosif i-a asigurat pe fraţii săi că deşi ei au intenţionat să-i facă rău fratelui lor mai mic, Dumnezeu a schimbat răul în bine folosindu-l pe el să salveze mulţi oameni în timpul foametei care bântuia în ţară (Geneza 50: 20). Datorită demonstraţiei iertării oferită de Iosif el a fost binecuvântat de Dumnezeu la bătrâneţe. Biblia spune „Iosif a văzut pe fiii lui Efraim până la al treilea neam; şi fiii lui Machir, fiul lui Mânase, s-au născut pe genunchii lui". (Geneza 50: 23). Ce moştenire! Nepoţii şi strănepoţii acestui erou al credinţei s-au bucurat de părtăşia cu bunicul lor, Iosif. Dacă descoperim în inimile noastre că nu putem acorda iertare în cadrul familiei noastre, cum putem practica acest atribut al lui Hristos faţă de alţii şi cum putem descoperi binecuvântările lui Dumnezeu?

Biblia spune că mari binecuvântări vin când îi vedem pe copii copiilor noştri (Psalmul 128: 6). Înţelegem pe deplin binecuvântările care vin din mâna lui Dumnezeu? Fie ca noi să folosim avantajul oferit de oportunitatea de a ne influenţa familiile spre Hristos.

8. O TEMELIE CARE REZISTĂ

Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra. Căci nimeni

nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos.

1 Corinteni3: 10 – 11

Dumnezeu îşi înmormântează ălucrătorii dar continuă lucrarea.

Charles Wesley

Tinerii nu-şi imaginează niciodată că ei vor îmbătrâni. Ei sunt prinşi de vârsta tinereţii, debordând de o energie care le animă speranţele şi visurile. Încă îmi pot aminti acele zile. La sfârşitul anilor treizeci, eram un tânăr student de nouăsprezece ani la Florida Bible Institute (Trinity College în prezent) care se afla la periferia oraşului Tâmpa. Eu, împreună cu alţi câţiva studenţi, am întâlnit un evanghelist mai în vârstă pe care îl chema Judson W. Van Deventer. El a slujit împreună cu J. Wilbur Chapman (care la rândul lui a călătorit şi a predicat împreună cu D.L. Moody, iar ulterior a devenit mentorul lui Billy Sunday). Domnul Van Deventer preda imnologia la şcoală şi a scris multe cântece remarcabile precum „Ţie mă predau" şi „Mântuit prin sângele lui Iisus".

Domnul Van Deventer avea câteva livezi de portocali în Florida şi când nu a mai putut lucra, tinerii de la şcoală veneau să culeagă fructele înainte de sosirea îngheţului. Am ajuns să îl căutăm noi pe bătrânul predicator. Îmi amintesc ce mulţumitor a fost când tinerii i-au întins o mână de ajutor. El a fost beneficiarul muncii noastre şi, deşi nu mi-am imaginat şi nu am înţeles atunci că voi fi atât de bătrân, am urmat exemplul său. Astfel de întâlniri contribuie la temelia vieţii.

J. W. Van Deventer s-a stins din viaţă în Temple Terrace, Florida în 1939 la vârsta de optzeci şi patru de ani. Ca student la teologie plin de energie, nu mi-am putut imagina faptul că a trăi atât de mult presupune un nivel de îngrijire semnificativ. El nu mai putea face mare lucru pentru el însuşi. Acum, că am nouăzeci şi doi de ani, recunoştinţa mea pentru domnul Van Deventer este şi mai profundă. Respectul pentru alţii creşte pe măsură ce noi înşine devenim dependenţi de alţii. Uitându-mă în urmă la ajutorul oferit domnului Van Deventer mă ajută să îi apreciez mai mult pe cei care cu atâta dragoste au grijă de mine acum. Pot doar să sper că la vârsta mea construiesc punţi pentru cei care vor veni după mine şi pe care îi încurajez pe drumurile pe care călătoresc.

Pentru noi, cei aflaţi aproape de casă, s-ar putea să ni se fi încetinit paşii, dar cu toate acestea ei nu trebuie să fie fără niciun scop.

Generaţiile mai tinere ne urmează pe ultima noastră sută de metri. Ce ne spune acest lucru? Noi suntem încă în frunte. Dar îi conducem spre biruinţă? Bătătorim drumul pentru cei care ne calcă pe urme? Poate că ar trebui să ne întrebăm „Sunt urmele paşilor noştri demne de urmat?" Răspunsul este da, în cazul în care călcăm pe urmele Domnului Iisus Hristos şi punţile sunt clădite pe stânca tare a temeliei Sale. Doar El ne ridică greutăţile şi ne uşurează poverile.

Schimbarea temeliei sau întărirea temeliei

Nimeni nu scapă în viaţă de dificultăţi. Unii au parte de o sănătate slăbită încă din tinereţe. Alţii care se nasc în bogăţie pierd totul. Alţii caută dragostea dar găsesc doar respingere iar şi iar. Fără o temelie solidă, povara vieţii este greu de purtat. Dumnezeu are un scop pentru fiecare dintre noi, iar dorinţa Lui este să clădim pe El, temelia pe care El însuşi a stabilit-o. Scriptura vorbeşte despre meseriaşi care îşi ţintuiesc lucrarea mâinilor lor cu cuie „ca să nu se clatine" (Isaia 41: 7). Când mâinile lui Hristos au fost străpunse de piroane şi legate de cruce, El a devenit temelia noastră sigură. D.L. Moody a spus cândva „Predă-i viaţa ta lui Hristos; El poate face mai mult decât poţi face tu cu ea".

Recent am auzit despre o familie care a clădit o casă acum câţiva ani în Munţii Apalaşi, nu departe de casa noastră. Terenul era pe coasta unui deal şi avea o privelişte foarte frumoasă spre valea din faţa ei, iar în planul îndepărtat se vedea un lanţ muntos. După ce şi-au schiţat planurile şi şi-au ales constructorul, proiectul a pornit conform programului, iar câteva luni mai târziu noua casă a fost terminată. Ei erau încântaţi de rezultat şi curând s-au mutat în casa visurilor lor.

Dar după un an şi ceva, visul s-a transformat în coşmar. Primul semn al necazului lor a venit odată cu o uşoară alunecare de teren de lângă o anume parte a temeliei; apoi, timpul a trecut, alunecarea s-a accentuat, iar în pereţii casei au început să apară crăpături. Ei s-au alarmat şi au chemat un inginer structurist să facă investigaţii. Acesta a descoperit că o parte din betonul pentru fundaţie a fost turnată într-o groapă plină cu moloz, buşteni de copaci, pietre sau lemn rămas de la construcţie. Pe măsură ce lemnul a putrezit, terenul a cedat, iar zidurile au început să se mişte făcând întreaga casă periculos de instabilă. Fie din ignoranţă, fie din neglijenţă, constructorul le-a clădit casa pe o temelie slabă, iar această eroare s-a dovedit şi costisitoare, consumatoare de timp şi greu de îndreptat.

La fel cum această casă a avut nevoie de o temelie solidă, tot aşa avem şi noi nevoie de o temelie solidă pentru vieţile noastre – un sistem nechimbat de credinţe religioase, scopuri şi valori morale care ne vor ţine stabili şi în siguranţă chiar şi în mijlocul furtunilor vieţii. Indiferent de vârsta pe care o avem, nimic nu ne pregăteşte pentru viitor ca o temelie solidă din punct de vedere moral şi spiritual, clădită pe voia lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Pe când revizuiam acest capitol, lumea a aflat de un cutremur de 9. O grade şi de un tsunami uriaş care a devastat partea de nord a Japoniei, cauzând mii de decese şi chiar o uşoară schimbare a axei pământului. Am fost întristat de suferinţa şi de pierderile celor care au supravieţuit şi prima mea reacţie a fost să mă rog pentru ei şi să îi cer lui Dumnezeu să ne ajute să îi sprijinim în felul în care ei aveau nevoie. Fiul meu Franklin a mers imediat în zona afectată şi a început să lucreze cu bisericile japoneze dând ajutor celor ale căror vieţi au fost întoarse cu susul în jos de dezastru.

Nu puteam ajuta, dar gândiţi-vă la cei care trăiau acolo şi acum au pierdut totul. Şi-au clădit casele pe ceea ce credeau ei că este o temelie sigură; mulţi dintre ei, trăind într-o zonă cu potenţial seismic, probabil că şi-au luat măsuri suplimentare de precauţie. Dar când pământul de sub picioarele lor a fugit şi când uriaşul val de apă, adică tsunami s-a prăvălit pe pământ, aceste fundaţii au cedat, ducând la unul dintre cele mai mari dezastre naturale recente.

Evenimentele teribile ca acesta ne reamintesc ce se poate întâmpla dacă ne clădim vieţile pe o temelie greşită – pe una care parte adecvată în vremuri normale, dar care nu poate sta în picioare în mijlocul stresului şi a tensiunilor vieţii. În mod tragic, mulţi oameni nu se opresc niciodată să se gândească la acest lucru sau să examineze temeliile pe care îşi clădesc vieţile. Ei presupun că sunt pe drumul cel bun şi temelia lor va fi totdeauna sigură. Pentru unii temelia poate fi mulţumirea de sine, plăcerea sau distracţia. Alţii clădesc pe succesul financiar sau pe poziţia socială. Alţii cred că dacă vor găsi persoana potrivită… sau dacă descoperă locul perfect în care să trăiască… sau dacă nimeresc slujba cel mai bine plătită… atunci vor fi pentru totdeauna fericiţi şi în siguranţă.

Dar în momentele lor de introspecţie s-ar putea întreba dacă aceste lucruri sunt adevărate. Probabil o criză personală – o boală neaşteptată, răzvrătirea unui copil, o schimbare financiară – dezvăluie

cum este cu adevărat temelia: instabilă şi nesigură. Sau poate că în cele din urmă îşi ating scopurile şi obţin ceea ce şi-au dorit dintotdeauna – doar pentru a descoperi că succesul i-a lăsat goi, neliniştiţi şi plictisiţi. Ei sunt printre cei care spun odată cu scriitorul cărţii Eclesiastul.

Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele şi la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deşertăciune şi goană după vânt (2: 11).

Speranţele şi visurile lor s-au risipit lăsându-i confuzi şi dezamăgiţi întrebându-se unde au greşit. Poate că aşa ţi s-a întâmplat şi ţie.

Când clădim pe temelii nesigure, vor veni problemele. Acest lucru este cu siguranţă adevărat atunci când îl înlocuim pe Hristos cu alte lucruri: ne punem pe noi înşine pe primul loc – visurile, ambiţiile, aşteptările, scopurile, felul în care arătăm, sănătatea, posesiunile. Poate că experimentăm chiar o anumită măsură de fericire şi satisfacţie pentru o vreme. „La urma urmelor", ne spunem nouă înşine, „nu asta înseamnă viaţa? Nu acesta este modul în care ar trebui să trăim? Nu este acesta modul în care toţi trăiesc – sau încearcă să trăiască?" Dar mai devreme sau mai târziu temelia nesigură se descopere aşa cum este de fapt. Apoi vin necazurile (şi aşa cum se întâmplă în mod inevitabil) apar spărturile, iar temelia începe să se năruie. Din păcate, devenim ca omul din pilda Domnului Iisus „care şi-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea; ea s-a prăbuşit, şi prăbuşirea i-a fost mare" (Matei 7: 26 – 27).

De ce nu aduc o satisfacţie care durează banii, succesul şi plăcerile? De ce nu ne oferă o temelie solidă pentru un trai plin de succes, mai ales atunci când îmbătrânim? Pentru că ele ignoră unul din adevărurile majore ale vieţii: noi nu avem doar trupuri şi minţi, avem şi suflete, numite şi duhuri. Dacă ignorăm acest adevăr – dacă ne hrănim trupurile, dar ne înfometăm sufletele – vieţile noastre vor fi incomplete şi neîmplinite şi vom descoperi că suntem slabi şi nepregătiţi pentru provocările inevitabile ale vieţii. Mai devreme sau mai târziu, furtunile vieţii ne vor copleşi şi vom descoperi că ne-am clădit vieţile pe temelii care se află pe nisip.

Este uşor să ne concentrăm pe bunăstare fizică sau pe fericire emoţională în timp ce ne pregătim pentru viitor; suntem bombardaţi cu mesaje despre aceste tot timpul. Consilierii financiari sugerează că

tot ceea ce trebuie să facem pentru a ne pregăti pentru viitor este să facem investiţii bune. Experţii în sănătate ne îndeamnă să mâncăm alimentele care trebuie, să luăm vitaminele care trebuie şi să facem exerciţiile care trebuie şi astfel vom fi sănătoşi şi vom arăta bine. Editorii şi reclamele TV promovează constant un val de produse prin care ne oferă cele mai recente sfaturi cu privire la obţinerea succesului, cu privire la depăşirea problemelor vieţii sau cu privire la ţinerea bătrâneţii la distanţă. Chiar şi companiile de cosmetice intră în joc, afirmând că produsele lor vor da ceasul înapoi şi ne vor face să arătăm mai tineri. Am citit recent că americanii cheltuie aproape şaizeci de miliarde de dolari pe an pe produse anti-îmbătrânire – o sumă care se aşteaptă să crească 10 procente pe an în viitorul apropiat.

Nu este neapărat greşit să fii preocupat de unele dintre aceste lucruri. Trebuie să facem economii pentru viitor şi trebuie să avem grijă de trupurile fizice şi de sănătatea emoţională. Dar asta este toată pregătirea pentru viitor?

Răspunsul este nu; chiar şi cel mai sigur plan financiar şi cel mai grozav plan medical de sănătate nu sunt suficiente pentru a ne ţine pe picioare când vin provocările. Te va satisface un cont bancar plin când dizabilităţile îţi iau libertatea sau când moartea îţi răpeşte pe cineva drag? Te va ocroti o sănătate de fier împotriva furtunilor singurătăţii, a durerii sau a nesiguranţei financiare care ne asediază adesea pe măsură ce procesul de îmbătrânire avansează? Iisus a spus „nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Matei 6: 25). Avem nevoie de ceva mai mult, ceva mai profund, ceva de nezdruncinat, ceva care să ne treacă prin vremurile grele din viaţă. Avem nevoie de o temelie solidă la baza vieţilor noastre – o temelie care ne va da tărie şi stabilitate indiferent de ce se întâmplă. Şi acum este timpul să o clădim.

Dumnezeu nu doreşte să rătăcim fără niciun scop prin viaţă, căutând cu disperare fericirea, siguranţa şi pacea – fără să le găsim vreodată. El nu doreşte nici să ne clădim vieţile pe o temelie nesigură sau pieritoare. Dumnezeu ne-a oferit deja temelia de care avem nevoie!

Când eu şi Ruth plănuiam să ne construim casa cu mulţi ani în urmă, un prieten de-al nostru s-a oferit să ne facă cunoştinţă cu un inginer pe care el îl ştia să ne evalueze terenul, lucru pe care l-am

considerat binevenit. Testele lui au dovedit că în anumite condiţii date, terenul pe care plănuiam să construim ar putea aluneca după o perioadă de ploi prelungite. La recomandarea sa, constructorul a săpat în suprafaţa solului până la stânca de bază şi a turnat stâlpi de beton pentru a face casa stabilă şi sigură. S-a dovedit a fi o soluţie corectă.

Avem nevoie de o temelie care este la fel de solidă ca stânca de bază. Şi doar Dumnezeu o poate oferi. Iisus Hristos este stânca de bază pe care trebuie să ne clădim vieţile. Pe măsură ce ne predăm vieţile Lui şi creştem în relaţia cu El, descoperim că El este cu adevărat temelia solidă de care avem nevoie. Orice altă temelie este falsă. Biblia spune voi sunteţi „zidiţi pe temelia apostolilor şi proroci lor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos" (Efeseni 2: 20).

Hristos, temelia sigură

De ce să ne clădim vieţile pe Hristos? Primul motiv este datorită a ceea ce este El. Iisus Hristos nu a fost doar un mare învăţător religios care a trăit pe pământ acum aproape două mii de ani. Biblia spune că El a fost cu mult mai mult de atât: El a fost Dumnezeu în carne şi oase. Asta sărbătorim noi la fiecare

Crăciun – şi asta ar trebui să celebrăm în fiecare zi a vieţii noastre. Biblia ne spune că la acel prim Crăciun, Dumnezeu a făcut ceva ce tu şi cu mine cu greu ne-am putea imagina: El a coborât din cer şi a devenit om. Acel om era Iisus care era pe deplin om şi pe deplin divin.

Vrei să ştii cum este Dumnezeu? Priveşte la Iisus întrucât El a fost Dumnezeu în carne şi oase. Biblia spune „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut... Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii" (Coloseni 1: 15; 2: 9). Dovada a fost învierea din morţi care a confirmat nu doar victoria asupra păcatului, a morţii, a lui Satan şi a iadului, ci şi adevărul naturii Sale divine. Învăţăturile Sale nu sunt doar meditaţiile unui filosof profund sau ale unui învăţător religios; ele sunt mesajul lui Dumnezeu pentru noi. Faptele lui de milostenie nu au fost doar acţiunile unui individ plin de compasiune; ele au fost demonstraţii ale dragostei lui Dumnezeu şi a preocupării Sale pentru fiecare dintre noi.

În al doilea rând, Hristos trebuie să fie temelia noastră pentru ceea ce a făcut pentru noi. Cea mai mare nevoie a noastră este să fim reconciliaţi cu Dumnezeu şi să devenim parte a familiei Sale – dar ne stă în cale o barieră insurmontabilă şi aceasta este păcatul nostru.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu şi ne plasează sub judecata Sa şi indiferent cât de mult am încerca, nu putem să ne spălăm păcatele prin propriile noastre eforturi. Ne-am înstrăinat de

Dumnezeu şi suntem vinovaţi în ochii Lui sfinţi. Profetul Isaia a spus, „nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi

Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L

Împiedică să v-asculte!" (59: 2). Doar Dumnezeu ne poate şterge păcatele; El a făcut lucrul acesta posibil trimiţându-L pe singurul Său Fiu în lume să moară pentru noi. Pentru că el a fost divin, Iisus Hristos a fost fără păcat. Dar pe cruce, toate păcatele noastre au fost puse asupra Lui şi prin moartea Sa El a luat asupra Lui judecata şi iadul pe care îl meritam. El a făcut pentru noi ceea ce noi n-am fi putut face niciodată şi acum El ne oferă în mod gratuit darul iertării şi al vieţii veşnice dacă le acceptăm. Pavel ne reaminteşte „plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în

Hristos Iisus, Domnul nostru" (Romani 6: 23). Gândeşte-te:

Dumnezeu îţi oferă acum darul gratuit al salvării – gratuit pentru că Iisus Hristos a plătit deja preţul pentru el.

Când venim la El şi ne încredem doar în El în ceea ce priveşte mântuirea noastră, Dumnezeu ne iartă păcatele şi noi ne împăcăm cu El pentru totdeauna. De asemenea, El vine să locuiască în noi prin Duhul Său cel Sfânt şi ne înfiază în familia Sa ca pe fiii şi fiicele Sale. Şi pentru că de acum încolo îi aparţinem, vom fi cu El în ceruri cândva. Între timp, El este cu noi în fiecare moment al zilei, până la finalul călătoriei noastre pământeşti.

I

Nu este niciodată prea târziu să începi să îţi clădeşti viaţa pe temelia lui Iisus Hristos şi a voii Sale pentru viaţa ta „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos (1 Corinteni 3: 11). Este el temelia vieţii tale?

Cea mai mare decizie a vieţii

Prima acţiune pe care constructorul o ia când începe construcţia unei noi clădiri este să îi pună temelia. Ştie că dacă sare peste acest pas sau dacă nu o construieşte cum trebuie, atunci clădirea – indiferent cât de frumoasă sau impresionantă poate părea pe dinafară – are o defecţiune fatală şi nu va rezista. Mai devreme sau mai târziu ea va slăbi şi apoi va cădea.

În orice caz, mai înainte să înceapă construcţia sau să pună

piciorul pe proprietate, altceva trebuie să facă. Acel *ceva* este o decizie – o hotărâre personală a proprietarului – de a clădi. Acesta trebuie să fie primul nostru pas. Toţi vrem o viaţă sigură şi fericită; toţi vrem o temelie solidă şi durabilă sub picioarele noastre. Dar dorinţa nu este tot! Trebuie să luăm o decizie – o dedicare personală faţă de Iisus Hristos şi faţă de voia Sa pentru vieţile noastre.

Ţi-ai dedicat viaţa lui Iisus Hristos? Indiferent cât de tânăr sau cât de bătrân eşti, cauţi să îţi clădeşti viaţa pe El? Cea mai importantă decizie pe care o vei lua vreodată este să îi dai viaţa lui Hristos şi să devii ucenicul Lui. Nu aştepta până când se abat asupra ta furtunile vieţii; s-ar putea ca atunci să fie prea târziu. Deschide-l inima şi viaţa chiar acum. „Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6: 2).

Dacă nu L-ai invitat niciodată pe Iisus Hristos să vină în viaţa ta sau dacă eşti nesigur de mântuirea ta, te invit să te opreşti chiar acum şi să îi ceri să vină în viaţa ta, să te ierte şi să te mântuiască – şi El o va face. Pentru a te ajuta să iei această hotărâre, te îndemn să rosteşti următoarea rugăciune chiar acum (sau ceva similar cu propriile tale cuvinte):

O Doamne, ştiu că sunt un păcătos. Îmi pare rău de păcatele mele şi vreau să renunţ la ele. Mă încred în Iisus Hristos ca Mântuitor al meu, îl mărturisesc ca Domn şi îl invit să vină în viaţa mea astăzi. Începând din acest moment vreau să îl fac pe El temelia vieţii mele, să îl slujesc pe El şi să îl urmez în părtăşia bisericii Sale. În numele lui Iisus mă rog. Amin.

Dacă te-ai rugat sincer această rugăciune. Dumnezeu te-a auzit şi te-a iertat – iar acum eşti copilul Său pentru totdeauna. De asemenea, ai făcut primul pas în ceea ce priveşte clădirea vieţii tale pe o temelie solidă – una care va rezista nu doar de-a lungul vieţii tale, ci toată veşnicia. Şi din dedicarea ta va veni şi tăria morală şi spirituală de care ai nevoie pentru a înfrunta provocările viitorului.

Aproape de casă având o temelie solidă

Când mă gândesc la cuvintele lui J.W. Van Deventer scrise în 1896, îmi vine în minte temelia vieţii creştine:

Doamne, mă predau azi Ţie, Cu întreagă viaţa mea; Eu Te voi iubi întruna, în prezenţa Ta voi sta!

La momentul predării vieţii noastre şi al acceptării lui Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor, El ne porunceşte să umblăm pe urmele

paşilor Săi. Faptul că primim puterea Sa ne dă curajul de a-L urma şi de a rămâne în prezenţa Sa.

Cei vârstnici ar trebui să îşi extragă curajul din biografiile care umplu paginile Scripturii şi din temeliile care au fost puse de cei care au trăit înaintea noastră. Biblia nu desconsideră bătrâneţea, ci ne învaţă valorile şi virtuţile ei. Am face bine să imităm înţelepciunea celor care au lăsat responsabilitatea construirii pe adevărul lui Dumnezeu.

Înainte ca Iosua să moară la vârsta de 110 ani, el a adunat poporul pe care l-a condus şi le-a amintit despre vremurile străvechi: neascultarea şi pocăinţa lor şi iertarea şi credincioşia lui Dumnezeu. El a făcut o declaraţie care de mii de ani atârnă pe pereţii caselor din întreaga lume: „Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului" (Iosua 24: 15). Iosua nu s-a retras datorită vârstei şi nici nu a renunţat la responsabilitate. El le-a amintit clar oamenilor cărămizile care le vor fundamenta temelia: „temeţi-vă de Domnul şi slujiţi-l cu scumpătate şi credincioşie" (Iosua 24: 15).

În loc ca cei bătrâni să ia un loc în spate în timpul ultimilor ani de viaţă, ar trebui să proclamăm ca Iosua „întoarceţi-vă inima spre Domnul, Dumnezeul lui Israel" (Iosua 24: 23). Probabil că cei care privesc şi ascultă ar trebui să răspundă ca cei care au ascultat sfatul înţelept al lui Iosua când au spus „Noi vom sluji Domnului Dumnezeului nostru şi vom asculta glasul Lui" (Iosua 24: 24). Biblia ne spune despre Iosua că el a cunoscut tot ce făcuse Domnul pentru Israel (Iosua 24: 31). Vocile noastre s-ar putea să fie firave, dar haideţi să lăsăm duhurile să fie tari şi să le reamintească altora că rădăcinile dragostei lui Dumnezeu vor pătrunde adânc în inimile celor care vor dori Apa Vieţii.

9. RĂDĂCINI ÎNTĂRITE ÎN TIMP

Astfel, dar, după cum aţi primit pe Hristos Iisus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Coloseni 2: 6 – 7

Oricine se opreşte din învăţat este bătrân, indiferent dacă o face la douăzeci sau optzeci de ani.

Henry Ford

Cultura noastră nu este definită de nou sau vechi – ci de cel mai recent. Lumea tehnologiei se mişcă cu o viteză mare. Societatea se

mişcă pe o muchie care, cu timpul poate fi înşelătoare. O companie de televiziune prin cablu a transmis recent o conferinţă de presă de la lansarea noului iPad. Înainte ca prezentarea să se termine, creatorii produsului făceau deja planuri cu privire la înlocuirea sa. Să fii la curent cu cel mai recent şi cel mai tare produs este dificil.

Creşterea ritmului inovaţiilor este provocator, în special pentru aceia dintre noi care am rămas singuri de-a lungul anilor. Generaţia mea a văzut viaţa începând cu Modelul T şi continuând cu iOrice – iPhone, iPod, iPad, ilard, iStore, iSource şi aşa mai departe. Noi am fost învăţaţi să avem grijă de ceea ce avem, pentru ca apoi să le dăm celor mai tineri cu speranţa că ei vor păstra ce au primit. Tinerii sunt obişnuiţi să se debaraseze de un bun în schimbul altuia care poate părea la fel dar care are ceva nevăzut: mai multă memorie. Într-o lume deja înecată în potopul de informaţii, companiile cresc în mod constant capacitatea de stocare, iar utilizatorii sunt încântaţi abandonând lucrurile vechi pentru a face loc celor noi. În schimb, generaţia mai în vârstă continuă să se agaţe de amintirile pe care le-am acumulat de-a lungul vieţii, temându-ne că am putea pierde ancorele care ne-au ţinut legaţi, farurile care ne-au ghidat şi Cuvântul lui Dumnezeu care a potolit apele învolburate.

O companie cunoscută care produce accesorii tehnologice a scris pe pagina sa web „Suntem înconjuraţi de atât de multă tehnologie încât începem să ne uităm rădăcinile". 5 Acesta este aproape o recunoaştere. Este adevărat. Oamenii pot

5 „Introducing Root Cases", Root Cases LLC, accesat 23 iunie 2011, www.rootcases.com.

ajunge atât de împovăraţi de „a fi conectaţi" la informaţie încât „se deconectează" de semeni. Tehnologia poate slăbi relaţiile şi poate da la o parte realitatea vieţii. În general, cu cât este mai bătrân cineva, cu atât mai intensă este resimţită această deconectare, în special faţă de cei tineri. îi încurajez pe cei care sunt bunici să nu renunţe niciodată la a căuta modalităţi creative de a ţine legătura cu nepoţii. Ţineţi minte, generaţia în vârstă poate că se confruntă cu pierdere memoriei pe termen scurt, dar atenţia distributivă este probabil mai mare decât cea a generaţiilor tinere. Să ne amintim să îi învăţăm prin exemplu că rădăcinile sunt importante. Este responsabilitatea noastră să-i întărim: „De aceea mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în

adevăr" (1 Tesaloniceni 5: 11).

Generaţiile care sunt mai tinere fac faţă mai bine plictiselii decât generaţia mea. Ceva nou pentru noi a rămas nou şi preţuit multă vreme. Dar, în cele din urmă noutatea se învecheşte. După câteva zile de la naşterea unui copilaş, scâncetul duios devine pentru noii părinţi smiorcăială cicălitoare. Primii paşi ai bebeluşului aplaudaţi cândva indiferent unde duceau sunt curând dojeniţi când duc spre un loc nesigur. Regele Solomon a anticipat în înţelepciunea sa această plictiseală de cel mai nou şi cel mai tare lucru când a scris

Ochiul nu se mai satură privind, şi urechea nu oboseşte auzind.

20 I

Ce a fost va mai fi, şi ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.

Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune:

„Iată ceva nou!", demult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră.

(Eclesiast 1: 8 – 10).

Deşi toţi beneficiem într-un fel de tehnologia modernă, mă întreb ce s-ar întâmpla cu lumea noastră dacă n-am mai avea dintr-odată energia electrică necesară menţinerii funcţionale a comunicării. Ar şti generaţiile tinere cum să cultive plantele pentru a-şi hrăni familiile? Ar şti cum să arunce undiţa şi să aştepte captura? Ar şti cum să supravieţuiască prin sudoarea frunţii? Lucrurile noi sunt bune. Lucrurile vechi sunt necesare.

Biblia are foarte multe de spus cu privire la lucrurile noi şi vechi. „Preaiubiţilor, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care aţi avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-aţi auzit" (I Ioan 2: 7). În acest text Ioan le reaminteşte cititorilor că dovada cunoaşterii lui Dumnezeu este împlinirea poruncilor pe care El le-a dat cu mult timp în urmă, adică „de la început". Dragostea lui Dumnezeu este apoi şlefuită în cel care ascultă (I Ioan 2: 5). Tot ce „era la început" este străvechi, inclusiv dragostea lui

202

Dumnezeu, care a fost prezentă de la începutul timpului. Când omul nu a înţeles dragostea inexprimabilă a lui Dumnezeu, Creatorul, El şi-a trimis dragostea Sa jos, pe pământ sub forma Fiului Său, Domnul Iisus Hristos. Răscumpărarea noastră este înrădăcinată în sacrificiul de Sine al Domnului Iisus Hristos care ne ţine bine

înrădăcinaţi.

Dezvoltarea de la sămânţă la răsad

Pentru a creşte este nevoie de timp. Plantare. Dedicare. Există ceva plăcut în solul arat, în plantarea seminţei, în udarea rădăcinilor şi în a privi cum soarele ridică planta din pământ. Este un lucru plăcut să sapi pământul, să ridici o infrastructură sau să pui un acoperiş. Un cronometru nu poate număra lunile care durează pentru a vedea rezultatele. Răbdarea a devenit o virtute pierdută. Acum o sută de ani, clepsidra marca trecerea timpului. Astăzi, dacă iconiţa cu clepsidra de pe ecranul calculatorului rămâne pe ecran mai mult de câteva secunde, ea produce un stres nedorit pentru studentul sau directorul executiv care nu are timp de contemplaţie.

Totdeauna i-am admirat pe cei care lucrează cu mâinile lor. Când un prieten de-al meu s-a pensionat în urmă cu câţiva ani, el şi soţia sa au început să caute unde să se retragă. O

condiţie era găsirea unui loc în care el putea avea un magazin de desfacere cu articole de tâmplărie. Până în ziua de azi el face castroane şi sfeşnice foarte frumoase din lemnul uscat pe care îl găseşte în timpul călătoriilor din pădurile aflate în apropiere.

„Care este lemnul favorit cu care îţi place să lucrezi?” L-am întrebat într-o bună zi.

„Cred că cel care provine din arborii care cresc pe vârfurile Munţilor Apalaşi”, mi-a răspuns.

„De ce?”

„Datorită climatului foarte dur, aceşti arbori cresc foarte greu”, mi-a răspuns el. „Drept urmare, lemnul este tare şi are o granulaţi e mică, fapt care îl face greu de sculptat; dar orice este făcut din el este durabil şi foarte frumos”.

Acest lucru m-a surprins deoarece am călătorit adesea pe lângă copaci similari care fuseseră încovoiaţi şi răsuciţi în forme groteşti de vânturile aspre şi reci care suflau frecvent prin văile Muntelui Mitchell, cel mai înalt punct al Statelor Unite aflat în partea estică a Râului Mississippi, situat la douăzeci şi ceva de kilometri de casa mea. Când mi-a arătat o cutie pe care a sculptat-o din acest gen de lemn, am înţeles că ceea ce fusese cândva urât şi stricat putea fi transformat în ceva extraordinar de mâna unui maestru. I-am cerut să-mi arate o bucată de lemn nefinisat.

„N-am nicio bucată în acest moment. Vezi tu, eu nu tai aceşti

arbori. Eu aştept până cad şi apoi îi iau şi transform lemnul lor în ceva frumos".

La fel ca aceşti arbori de pe culmile muntoase bătute de vânturi, suntem uneori loviţi de furtuni – de furtunile vieţii. La fel ca aceşti arbori, avem nevoie de rădăcini adânci care ne vor oferi nutrienţii spirituali de care avem nevoie să creştem tari în credinţă şi care să ne ţină ancoraţi când suntem zgâlţâiţi de încercările vieţii.

Ţara şi poporul nostru au experimentat furtuni catastrofale, una după alta în ultimii ani. Am revizuit şi am adus la zi cartea *Storm Warning* în 2010 pentru a atrage atenţia la ceea ce Biblia are de spus cu privire la furtunile din lumea noastră, la cele din viaţa noastră şi la cele care vor veni. Pe măsură ce îmbătrânim, întâlnim furtuni pe care nu credeam că le vom înfrunta. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu şi prin harul Său, putem fi tari când vânturile încep să sufle.

Nu este o întâmplare faptul că Biblia ne compară cu pomii, îndemnându-ne să fim siguri că rădăcinile noastre spirituale sunt adânci şi puternice. Psalmistul scrie că persoana plăcută este „ca un pom sădit lângă un izvor de apă care îşi dă rodul la vremea potrivită" (Psalmul 1: 3). Dar un pom n-a fost dintotdeauna pom. A început ca o sămânţă micuţă, care în timp a răsărit şi a devenit răsad. Dacă şi condiţiile au fost prielnice, atunci acea sămânţă fragilă a devenit puiet şi în cele din urmă un pom matur.

Acelaşi lucru este adevărat şi cu privire la viaţa spirituală. Ea începe ca o sămânţă – sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu plantat în solul sufletelor noastre care în cele din urmă răsare şi apoi devine la rândul ei un răsad. Dar – la fel ca un pom – acel răsad spiritual nu este menit să rămână pentru totdeauna aşa! El trebuie să crească, să devină puternic şi matur, să aducă roadă plăcută lui Dumnezeu. Biblia ilustrează lucrul acesta în alt mod. Când venim la Hristos, spune Biblia, suntem ca nou născuţii – intrăm în viaţă neajutoraţi, slabi şi vulnerabili la tot felul de pericole. Dar un bebeluş nu rămâne aşa pentru totdeauna. Copiii trebuie să crească şi în cele din urmă să devină adulţi – care nu mai sunt lipsiţi de ajutor, slabi şi vulnerabili, ci sunt gata să aibă grijă de ei înşişi şi să aibă vieţi împlinite şi productive.

Acelaşi lucru este valabil pentru noi şi din punct de vedere spiritual. Când venim la Hristos, suntem născuţi din nou – adică Dumnezeu, Tatăl nostru lucrează în inimile noastre prin Duhul Sfânt pentru a ne da o viaţă nouă în calitate de copii ai Săi (Ioan 3: 1 – 17).

Noi nu suntem meniţi să rămânem copii din punct de vedere spiritual, slabi şi vulnerabili la orice ispită, îndoială, lucru fals sau teamă. Voia lui Dumnezeu pentru noi este să creştem tari în credinţă şi să devenim maturi din punct de vedere spiritual, înrădăcinaţi în adevărul Cuvântului Său şi dedicaţi întru totul împlinirii voii Sale. Biblia spune „ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire" (1 Petru 2: 2).

Faptul că îţi predai viaţa lui Hristos este un prim pas esenţial – dar este doar primul pas. Voia lui Dumnezeu pentru tine este să devii matur spiritual, să creşti mai mult în relaţia cu Hristos şi în slujirea Lui. Dar acest lucru cere atât timp, cât şi efort. Convertirea este o lucrare instanţă; maturitatea spirituală este o lucrare care durează o viaţă. Ea este o călătorie de mulţi paşi şi ar trebui să fie principalul scop în viaţa al tuturor. Este şi al tău?

Devenind asemenea Lui

Ce este maturitatea spirituală? Altfel spus, ce vrea Dumnezeu să facem în viaţă? Ce vrea El să faci în viaţa ta?

Răspunsul Bibliei poate fi rezumat într-o singură propoziţie: Voia lui Dumnezeu pentru noi este să devenim tot mai asemănători cu Domnul Iisus Hristos. El vrea să ne schimbe din interior, să dea la o parte tot ceea ce îl dezonorează şi să pună în loc dragostea şi puritatea lui Hristos. Din veşnicie, planul lui Dumnezeu a fost ca noi să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi" (Romani 8: 29). Aceasta este maturitatea spirituală: să devenim tot mai asemănători cu Hristos în „dragoste, bucurie, pace, îndelunga răbdare, bunătate, facerea de bine, credincioşie, blândeţe şi înfrânarea poftelor" (Galateni 5: 22 – 23).

Vom atinge vreodată acest ţel? Nu, nu pe deplin în această viaţă – dar într-o zi vom ajunge pentru totdeauna în prezenţa lui Dumnezeu şi atunci vom fi pe deplin eliberaţi din robia păcatului. Atunci „vom fi ca El; pentru că II vom vedea aşa cum este" (I Ioan 3: 2).

Cum rămâne cu prezentul? înseamnă că nu este nicio speranţă pentru a ne lupta pentru maturitate spirituală? Nu! Dumnezeu doreşte să înceapă să ne schimbe din interior şi să ne facă tot mai asemănători cu Hristos chiar acum. În cer, procesul acesta va fi complet; puterea păcatului asupra noastră va fi nimicită şi noi vom moşteni casa cerească pe care Hristos a pregătit-o pentru noi. Vrei se ştii care este voia lui Dumnezeu pentru tine? Asta este: să devii asemenea lui

Hristos. îl văd ceilalţi pe Hristos în tine?

Dezvoltarea unui sistem de rădăcini

Cum putem să dezvoltăm o credinţă care va fi suficient de puternică pentru a ne ajuta să trecem prin viaţă, inclusiv în vremuri de nesiguranţă sau în timpul provocărilor bătrâneţii?

Cheia este aceasta: Dumnezeu vrea să fim tari din punct de vedere spiritualşi ne-a oferit toate resursele de care avem nevoie. Prin noi înşine suntem slabi, aşa că dacă vrem să abordăm luptele şi ispitele vieţii de capul nostru, eşuăm. Avem nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a înfrunta provocările vieţii – şi el doreşte să ne-o dea. El ne va întări în credinţă pe măsură ce folosim resursele pe care ni le-a dat; el va dezvolta o rădăcină în noi care ne va ţine cu siguranţă tari. Aşa cum ne reaminteşte Petru, „Dumnezeiască Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui" (2 Petru 1: 3).

În mod tragic, mulţi creştini nu descoperă acest lucru niciodată. Ei şi-au predat vieţile lui Hristos… pot fi persoane active în bisericile lor… se roagă şi citesc Biblia ocazional – dar rămân imaturi şi slabi din punct de vedere spiritual în faţa ispitelor şi obstacolelor vieţii. Biblia ne avertizează cu privire la pericolul de rămâne copii din punct de vedere spiritual, „plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire" (Efeseni 4: 14).

Poate că suntem bătrâni din punct de vedere ceronologic, dar dacă şi credinţa este imatură, vom intra în acei ani temători şi nepregătiţi. Dar nu aşa trebuie să stea lucrurile. La fel cum un copil are nevoie de hrană şi de exerciţii pentru a creşte, tot aşa şi noi avem nevoie de hrană şi de exerciţiile spirituale pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi. Fără ele credinţa noastră este slabă, dar cu ele tăria spirituală creşte şi suntem pregătiţi mai bine pentru tot ceea ce viaţa ne-a pregătit. Cum ne întărim credinţa? Ce resurse spirtituale ne-a dat Dumnezeu pentru ca acest lucru să aibă loc? în următoarele pagini aş vrea să examinez cinci dintre aceste daruri.

Darul Cuvântului lui Dumnezeu

Acum câţiva ani, Ruth o vizita pe una dintre fiicele noastre şi ea a decis să construiască o tiroliană mai rudimentară pentru nepoţi. Gata de aventură tot timpul, ea a legat un fir zdravăn între doi copaci. Pentru a testa angrenajul s-a căţărat în pom în partea mai înaltă a

legăturii a prins mânerul (făcut dintr-o ţeavă) şi şi-a dat drumul pe firul înclinat.

Dar firul s-a rupt, trântind-o la pământ de la 6 înălţime de peste 4, 5 metri. Şi-a rupt câteva oase, şi-a zdrobit o vertebră şi a suferit un şoc cerebral care a ţinut-o în comă timp de o săptămână. Pe măsură ce se recupera încet, şi-a dat seama că părţi importante din amintirile ei lipseau – inclusiv versetele din Biblie pe care le memorase încă din copilărie. „Aceasta a fost cea mai rea parte", a spus ea mai târziu. „Biblia a însemnat aşa de mult pentru mine şi ea m-a călăuzit toată viaţa, iar acum nu-mi pot aminti niciun verset. A fost un lucru devastator". I-am înţeles durerea inimii; m-aş fi simţit la fel dacă eram în locul ei. Slavă Domnului, cu timpul memoria ei în mare a revenit, inclusiv – puţin câte puţin – versetele biblice pe care le-a învăţat de-a lungul anilor.

De ce era Biblia atât de importantă pentru ea? Motivul este simplu: Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dat de Dumnezeu să ne înveţe adevărurile Sale şi să ne călăuzească în viaţă. Biblia spune.

Eu, Domnul Dumnezeul tău, te învăţ ce este de folos şi te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!

(Isaia 48: 17)

Biblia nu este o opţiune; ea este o necesitate dacă dorim să fim înrădăcinaţi în El.

Cum ne ajută Biblia să ne dezvoltăm din punct de vedere spiritual? Mai întâi ea ne îndrumă spre adevăr – spre Dumnezeu, spre noi înşine, spre lumea din jurul nostru, spre viitor şi cel mai important spre Iisus Hristos şi spre dragostea Lui pentru noi. Doar Iisus – Fiul întrupat al lui Dumnezeu – poate spune „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine… Oricine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl" (Ioan 14: 6, 9). Credinţa creştină nu este doar o chestiune ce ţine de opinii personale sau de un optimism neîntemeiat. Ea este înrădăcinată în adevărul neschimbat al lui Dumnezeu, revelat nouă în paginile Cuvântului Său scris. Biblia este ploaia constantă care ne udă rădăcinile credinţei noastre. Este inspiraţia din care bem zilnic.

Apoi Biblia ne hrăneşte rădăcinile cu principii după care să trăim. În fiecare zi ne confruntăm cu decizii – unele nesemnificative, dar altele de o mare importanţă (deşi s-ar putea să nu realizăm la momentul respectiv). Cum putem fi siguri că luăm deciziile corecte? Aplicând principii biblice. Psalmistul ne reaminteşte „Cum îşi va ţine

tânărul curată cărarea? îndreptându-se după Cuvântul Tău" (Psalmul 119: 9). Lumea are propriile ei valori şi ţeluri: laudă de sine, succes, plăcere, siguranţă, mândrie şi aşa mai departe. Dar acestea sunt false şi ele nu ne vor oferi siguranţa şi pacea durabilă pe care o căutăm.

În ghidul Său, Dumnezeu ne oferă un set diferit de valori şi de scopuri – unele care îl pun pe Hristos în centrul vieţilor noastre în loc de noi înşine. Biblia ne spune să fugim de păcat şi de mulţumirea de sine şi să căutăm în schimb să ne bazăm vieţile pe „neprihănire, evlavie, credinţă, dragoste, răbdare, blândeţe" (I Timotei 6: 11). Biblia ne dă, de asemenea, înţelepciune practică pentru viaţa de zi cu zi. Ea este instructorul nostru care ne arată cum să trăim. Timp de mulţi ani mi-am făcut un obicei de a citi un capitol pe zi din cartea Proverbe şi de a acoperi astfel întreaga carte într-o lună. Cartea Proverbe este plină de înţelepciune practică cu privire la o mulţime de subiecte: relaţii, posesiuni, familie, felul de a vorbi, muncă, obiceiuri şi aşa mai departe, „căile Domnului sunt drepte; şi cei drepţi umblă pe ele" (Osea 14: 9). Biblia este autoritatea noastră în toate domeniile.

De la un capăt la celălalt, Cuvântul lui Dumnezeu este plin de promisiuni, cu privire la dragostea Sa neschimbată, la prezenţa Sa, la ajutorul Său şi cu privire la pacea Sa în vremuri de încercare. Cel mai important lucru este că Biblia ne promite că într-o zi vom merge să fim împreună cu Dumnezeu în cer pentru totdeauna în baza a ceea ce a făcut Iisus Hristos pentru noi. Învaţă promisiunile lui Dumnezeu, crede-le şi trăieşte în baza lor în fiecare zi pentru că Dumnezeu „ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte" (2 Petru 1: 4).

Cauţi să îţi fundamentezi viaţa pe principiile şi valorile pe care Dumnezeu ni le-a dat în Biblie? Nu fi intimidat de ea şi nu te gândi că este imposibil de înţeles. Chiar şi dacă citeşti doar câteva versete pe zi, Dumnezeu le poate folosi pentru a-ţi modela viaţa. Foloseşte avantajul pe care îl oferă oportunitatea de a învăţa din Biblie de la alţii – pastorul tău, învăţători respectabili de la radiourile creştine, studii biblice şi conferinţe, cărţi creştine; dar nu lăsa niciodată ca aceste lucruri să înlocuiască lectura personală a Scripturii.

Darul Duhului Sfânt

Când venim la Iisus Hristos şi ne punem credinţa şi încrederea în El, Dumnezeu însuşi vine să locuiască cu noi. S-ar putea să nu

simţim nicio diferenţă; am putea să nu realizăm prezenţa Sa; s-ar putea chiar să ne îndoim că s-a întâmplat ceva cu adevărat în noi. Dar s-a întâmplat. Dumnezeu locuieşte acum în noi! Şi face acest lucru prin Duhul Său cel Sfânt!

La fel cum Iisus este pe deplin Dumnezeu, tot aşa şi Duhul Sfânt este pe deplin Dumnezeu. Cu toate că nu-L putem vedea, El este parte a lui Dumnezeu care lucrează şi este activ în lumea noastră. El nu este o forţă impersonală (cum este forţa gravitaţională); El este o persoană, la fel cum Dumnezeu Tatăl şi Hristos Fiul sunt persoane – adică ei sunt persoane în natura lor. (De aceea nu trebuie să folosim atunci când ne referim la Duhul Sfânt „el", ci „El").

De ce vine Duhul Sfânt să locuiască în noi când ne predăm viaţa lui Hristos? Unul dintre motive este pentru a ne asigura de mântuire. Cum ştim că Hristos ne-a iertat toate păcatele şi ne-a dat darul vieţii veşnice? Ştim acest lucru pentru că Biblia ne spune aşa – şi Duhul Sfânt confirmă în inimile noastre că acest lucru este adevărat. Biblia spune „însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8: 16).

Dumnezeu ne-a dat, de asemenea, Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să descoperim voia lui Dumnezeu. Cu siguranţă, Biblia ne oferă principii după care să trăim, ajutându-ne să ne ferim de ce este rău şi să facem ce este drept. Dar adesea ne confruntăm cu alegeri care par la fel de bune şi dorim să aflăm care este cea corectă. Să ne schimbăm slujba? Să vindem casa? Să mă căsătoresc cu această persoană? Să mă pensionez? Lista este aproape nesfârşită datorită faptului că viaţa este plină de decizii. Dumnezeu dpreşte să ne călăuzească pe măsură ce luăm aceste decizii deoarece El ne iubeşte şi doreşte să avem tot ce este mai bun. Promisiunea lui Dumnezeu este sigură: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeţi pe el!", când veţi voi să vă mai abateţi la dreapta sau la stânga" (Isaia 30: 21). Duhul Sfânt ne luminează minţile şi ne face să tânjim după Dumnezeu. El ia adevărurile spirituale şi le face de înţeles pentru noi.

Duhul Sfânt ne-a fost dat, de asemenea, pentru a ne încuraja şi pentru a ne întări în vreme de necaz. „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră" (Romani 8: 26) şi aceasta include mai mult decât simplul ajutor pe măsură ce ne rugăm. Când vin vremurile grele, El ne poate aminti pasajele din Scriptură care ne asigură de dragostea şi ocrotirea lui Dumnezeu. Când ne asaltează ispitele, Duhul ne întăreşte şi ne dă

curaj să luptăm cu adversarul nostru, Diavolul. Pavel s-a rugat ca Dumnezeu.

„Potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru" (Efeseni 3: 16).

În cele din urmă, Duhul Sfânt a venit să ne schimbe pe dinlăuntru. Dumnezeu doreşte să ne schimbe vieţile, să ne facă tot mai asemenea lui Hristos. Întrebarea nu se pune cât de mult avem noi din Duhul Sfânt, ci cât de mult are El din noi. Biblia spune „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre" (Romani 12: 2). Se întâmplă acest lucru în viaţa voastră?

Nu încerca să câştigi lupta vieţii creştine cu propriile puteri. Îndreaptă-te spre Dumnezeu cu dedicare şi credinţă şi încrede-te că Duhul Său cel Sfânt te va ajuta.

Darul rugăciunii

Unii oameni privesc rugăciunea ca pe o povară sau ca pe o obligaţie, dar în realitate rugăciunea este unul dintre cele mai mari privilegii pe care le avem în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Gândeşte-te: Dumnezeul universului doreşte să aducem orice îngrijorare la El prin rugăciune! N-am întâlnit niciun om care petrece timp zilnic în rugăciune, care studiază Cuvântul lui Dumnezeu în mod regulat, care să fie tare în credinţă şi care să fie descurajat prea mult timp. Biblia spune „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Iisus" (Filipeni 4: 6 – 7).

Răspunde totdeauna Dumnezeu la rugăciunile noastre aşa cum am vrea? Nu, nu neapărat – nici nu a promis că va face asta. El vede imaginea de ansamblu, noi nu; El ştie ce este mai bun pentru noi, noi adesea nu ştim. Uneori, El spune nu sau „nu acum". Dar Dumnezeu a promis să ne asculte când ne rugăm şi să ne răspundă la rugăciuni la vremea hotărâta de El şi în modul Său: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă" (I Ioan 5: 14).

Ţine minte, rugăciunea nu înseamnă doar să cerem lucrurile pe care le dorim. Rugăciunea este pentru orice moment din viaţa noastră, nu doar pentru vremurile de suferinţă sau bucurie. Rugăciunea este pe drept un loc, un loc unde tu îl întâlneşti pe Dumnezeu într-o conversaţie autentică. Adevărata rugăciune include mulţumire şi laudă

pentru ceea ce este şi ce face El. Biblia ne spune în I Tesaloniceni 5: 17 „rugaţi-vă neîncetat" – şi nu doar când ne confruntăm cu o criză sau când dorim ca Dumnezeu să facă ceva pentru noi. Indiferent cât de întunecată sau cât de lipsită de speranţă poate părea o situaţie, să nu încetezi să te rogi. Rugăciunea trebuie să fie o atitudine de viaţă. Nu ne putem permite să fim prea ocupaţi pentru a ne ruga.

Primesc adesea scrisori de la persoane invalide sau de la oameni bătrâni care spun „Tot ceea ce mai pot face este să mă rog". Le răspund adesea „Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că faci cel mai important lucru". Îmi amintesc de liniştea pe care am simţit-o în primii ani de lucrare doar pentru că ştiam că mama mea era acasă şi se ruga pentru mine. Aceasta mă întărea şi Dumnezeu a folosit acea informaţie pentru a mă ajuta să stau concentrat şi dedicat faţă de sarcina pe care El mi-a dat-o. Avem nevoie de armate de oameni care se roagă.

Darul părtăşiei

Nu suntem făcuţi să stăm izolaţi şi independenţi unii de alţii nici ca fiinţe umane şi nici în calitate de creştini. Avem nevoie de alţi oameni în viaţa noastră şi ei au nevoie de noi. Acest lucru este adevărat mai ales dacă vrem să creştem în credinţă. Biblia spune „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie" (Evrei 10: 25). Un creştin singur este în mod inevitabil un creştin slab pentru că el sau ea nu îşi poate extrage puterea din ceea ce face Dumnezeu în vieţile fraţilor şi surorilor în Hristos.

Dacă nu eşti în prezent parte a unei biserici, cere-i lui Dumnezeu să te călăuzească spre o biserică în care să creşti din punct de vedere spiritual prin predicare biblică, învăţătură şi închinare. O biserică este un depozit de hrană spirituală. Aici sunt sufletele noastre hrănite, înviorate şi ajutate să se maturizeze. Aici este locul unde ne putem „mângâia şi întări unii pe alţii" (I Tesaloniceni 5: 11).

Darul slujirii

La fel cum trupurile noastre au nevoie de exerciţii pentru a fi tari din punct de vedere fizic, tot aşa şi credinţa noastră are nevoie de exerciţii dacă vrem să fim tari din punct de vedere spiritual.

S-a spus adesea că multe râuri curg spre Marea Moartă dar niciun râu nu izvorăşte din ea. Acesta este motivul pentru care apa a devenit atât de saturată cu minerale de-a lungul secolelor încât nicio fiinţă nu poate trăi în ea. Neavând nicio modalitate de a permite apei

să curgă, ea a devenit o mare „moartă". Acelaşi lucru este adevărat şi în cazul nostru. Dacă păstrăm credinţa doar pentru noi, dacă nu îi permitem niciodată să curgă din noi pentru a-i îmbogăţi pe alţii şi dacă nu are nicio modalitate de a ieşi, vom fi puşi în situaţia Mării Moarte – lipsiţi de viaţă şi morţi din punct de vedere spiritual.

Dumnezeu doreşte să te folosească acolo unde eşti. În fiecare zi vii probabil în contact cu oameni care nu intră niciodată în biserică, nu vorbesc cu un pastor sau nu deschid Biblia. Tu poţi fi podul pe care Dumnezeu îl foloseşte pentru a ajunge la ei cu Fiul Său, Iisus Hristos. Oricine poate fi slujitor, indiferent cât de nepotrivit se poate simţi. Moise însuşi a protestat că el nu poate vorbi în numele lui Dumnezeu pentru că era neclar, probabil suferea de un impediment în ceea ce priveşte vorbirea (Exod 4: 10). O foarte bună prietenă, Dr. Irmhild Barend, care slujeşte ca editor al *Revistei Decizii* din Germania, a paralizat acum câţiva ani. În ciuda greutăţilor, ea are o faţă care străluceşte dragostea ei pentru Hristos. Ea este foarte recunoscătoare pentru fiecare călătorie pe care o face pentru a fi consultată de medici, terapeuţi, asistenţi pentru că, aşa cum le povesteşte prietenilor comuni, „Dacă n-aş fi fost în acest scaun cu rotile, n-aş fi avut privilegiul de a le spune despre Iisus".

FII tare

Un prun tânăr cu frunze purpurii părea alegerea perfectă: culoarea lui se potrivea în peisaj, iar o vecină credea că va creşte atât de mare încât îi va umbri partea sudică însorită a casei sale. Greşea. La cinci ani după plantare, pomul era pipernicit. S-a îmbolnăvit foarte des – a fost atacat de insecte, a fost plin de boli specifice plantelor – şi cel mai rău a fost că la fiecare vânt mai puternic se îndoia atât de rău încât ramurile lui atingeau solul. Indiferent câţi ţăruşi i-a pus, nu stătea în picioare în faţa naturii. Ea s-a plâns de acest lucru unui prieten, aşa că el a examinat copacul şi a identificat problema – nu avea rădăcini adânci. Fiind plantat lângă un burlan, pomul nu a avut nevoie să-şi întindă rădăcinile dincolo de cele iniţiale pentru a găsi apă. Iar în cele din urmă urma să se usuce.

Compară acest pom cu puietul de arţar plantat în aceeaşi primăvară la marginea proprietăţii sale. Fiind arbore care avea doar rădăcina primară, puietul a fost forţat să se înalţe spre soare şi să îşi întindă rădăcinile după apă. Cinci ani mai târziu, el era mai înalt şi mai sănătos decât prunul pipernicit. Viaţa creştină ar trebui să arate ca

viaţa puietului de arţar. După ce rădăcinile credinţei sunt plantate în solul fertil al adevărului, ar trebui să ne întărim pe măsură ce înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu, să ne apropiem de Duhul Sfânt, să vorbim zilnic cu Dumnezeu în rugăciune şi să avem părtăşie cu fraţii şi cu surorile noastre în Hristos. Pe măsură ce ne adăpăm din izvoarele vieţii, rădăcinile noastre vor creşte mai adânc dacă îl slujim pe Hristos. Doar cu o rădăcină adâncă putem rezista furtunilor vieţii şi putem pregăti generaţiile următoare să calce pe urmele noastre.

Aproape de casă cu o credinţă MATURĂ

Întărirea rădăcinilor noastre începe cu Cuvântul lui Dumnezeu. Mulţi spun că pe când erau ei tineri erau prea ocupaţi să citească Biblia şi să memoreze Scripturile. Înainte să îşi dea seama, au îmbătrânit şi nu mai pot să memoreze versete biblice pentru că i-a lăsat memoria. Acest lucru poate fi adevărat pentru unii, dar nu pentru toţi. Mulţi dintre noi ne reamintim ceea ce vrem să ne amintim.

Un extraordinar prieten de-al nostru, Robert Morgan, a scris recent o carte despre memorarea Bibliei în care afirmă „Minţile noastre sunt ca nişte seifuri special destinate să depoziteze seminţele Cuvântului lui Dumnezeu". În cartea sa, el spune povestea unei femei de optzeci şi nouă de ani din biserica sa care a spus „O, pastore Morgan, sunt atât de fericită că ne-au pus să memorăm versete biblice. Am început deja. Asta mă ajută să-mi ţin mintea proaspătă şi tânără!" 6 M-a făcut să zâmbesc când am realizat că ea voia să îşi păstreze mintea proaspătă şi tânără… şi nu i-a permis să îmbătrânească. Nu există un depozit mai bun pentru mintea şi inima omenească decât să o umpli cu comorile găsite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Vedem rezultatul memorării Cuvântului lui Dumnezeu în vieţile lui Simeon şi Ana, cei care au vorbit după întâlnirea cu Iisus la Templu (Luca 2: 27). Datorită faptului că ştiau profeţiile Vechiului Testament şi credeau că un Mântuitor se va naşte în Israel, Duhul Sfânt li l-a revelat pe Pruncul Iisus pe când erau la o vârstă înaintată. Simeon, un om bătrân care nu a dorit să moară înainte să ştie că Mântuitorul a venit în lume l-a

— Robert J. Morgan, *100 Bible Verses Everyone Should Know by Heart* (Nashville: Broadman & Holman, 2010), 42.

luat pe Iisus în braţe şi l-a binecuvântat spunând „Acum, sloboade în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au

văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor" (Luca 2: 29 – 31). Ana, o „văduvă… în vârstă de optzeci şi patru de ani… zi şi noapte slujea lui Dumnezeu cu post şi cu rugăciuni… vorbească despre Iisus tuturor celor ce aşteptau mântuirea Ierusalimului" (Luca 2: 37 – 38). În povestea lui Simeon şi a Anei, vedem aceste daruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, rugăciunea, părtăşia şi slujirea lucrând împreună pentru a revărsa binecuvântări remarcabile, iar totul a început cu faptul că aveau inimile şi minţile saturate de Cuvântul lui Dumnezeu. Inima mea îmi este totdeauna mişcată când citesc în Scriptură despre credinţa celor vârstnici. Îţi hrănesc adevărurile lui Dumnezeu rădăcinile? Ne putem pensiona din carierele noastre, dar niciodată nu trebuie să ne pensionăm din a fi umpluţi cu darurile abundente care vin de la Dumnezeu şi care aduc speranţă şi satisfacţie.

10. Atunci şi acum

Ca unii care cunoaştem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredinţăm; dar Dumnezeu ne cunoaşte bine, şi nădăjduiesc că şi voi ne cunoaşteţi bine în cugetele voastre. 2 Corinteni 5: 1

Ultimul capitol din viaţă poate fi cel mai bun. Vonce Havner

Nu ştim niciodată la ce stadiu sau la ce vârstă ne trăim ultimul capitol din viaţă. Unii nu supravieţuiesc la naştere. Alţii pleacă dintre noi în tinereţe. Mulţi sunt luaţi de pe acest pământ în prima parte a vieţii.

Niciodată nu m-am gândit că voi supravieţui celei care a fost soţia mea timp de şaizeci şi trei de ani, scumpa mea Ruth, care a plecat din această lume de incertitudini spre locul de care a fost asigurată că îl va vedea – spre frumoasele tărâmuri ale cerurilor pentru a vedea faţa binecuvântată a Mântuitorului pentru care a trăit şi pe care L-a slujit. Unul dintre cele mai triste momente ale mele a fost când Ruth a murit înaintea mea. Am observat-o suferind cu demnitate, cu un umor contagios şi cu un duh blând, gata să-L întâlnească pe Domnul. M-a învăţat atâtea lucruri cu privire la ultimul capitol din viaţă. Faptul că ştiu unde este, cu Cine este şi faptul că voi fi acolo cu ea în curând reprezintă un confort extraordinar pentru mine.

Când am predicat la ultima campanie de evanghelizare în 2005 la New York Flushing Meadows, nu-mi închipuiam că voi trăi fără Ruth în mai puţin de doi ani. Am crezut cu adevărat că sănătatea mea din ce în ce mai şubredă nu mă va mai ajuta prea mulţi ani. În ciuda faptului

că am fost separaţi pentru perioade lungi de timp de-a lungul celor şaizeci de ani datorită programului meu intens de predicare, nu mi-am imaginat niciodată cum e să trăiesc fără Ruth. De-a lungul căsătoriei noastre telefonul a fost aproape întotdeauna puntea de legătură şi totdeauna eram bucuros să îi aud vocea. Acum, fără ea, la casa noastră din Little Piney Cove, este mai mult decât pot duce dacă nu aş avea faptele pe care le-a lăsat în urmă. Ea a supravegheat construcţia casei noastre din bârne cu peste cincizeci de ani în urmă, şi până în ziua de azi, amprenta ei este în fiecare cameră. Dorul după ea în ultimii patru ani m-a învăţat lucruri pe care nu le-aş fi învăţat niciodată, multe chiar de la Ruth, în ciuda absenţei ei. Pentru că a scris din adâncul sufletului cu trăsături ale personalităţii ei graţioase, încă mai mă face să zâmbesc.

Această casă veche-i goală-acum, cu mult prea mult din mine, copacii se îngrămădesc pe deal să-mi ţină companie 7

Aceste rânduri reflectă gândurile ei după ce copiii au plecat, lucru pe care noi îl numim acum *sindromul cuibului gol.* Ruth l-a numit pur şi simplu aşa cum era: *atunci şi acum.* Am privit-o cum a trecut de la un stadiu al vieţii la altul cu graţie.

Dumnezeu plănuieşte tranziţiile şi oferă har pentru ceea ce urmează. Când Iisus se pregătea să părăsească locaşul pământesc şi să se întoarcă în glorie, El le-a spus preaiubiţilor Săi ucenici „Aţi auzit că v-am spus: „Mă duc, şi Mă voi întoarce la voi". Dacă M-aţi iubi, v-aţi fi bucurat că v-am zis: „Mă duc la Tatăl"; căci Tatăl este mai mare decât Mine" (Ioan 14: 28). „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (Ioan 14: 6). Iisus i-a instruit şi le-a dat de lucru „Paşte oile mele" (Ioan 21: 17), „Urmează-mă" (Ioan 21: 19) şi „Veţi fi martorii mei" (Fapte 1: 8). El nu şi-a abandonat ucenicii; Iisus i-a călăuzit în lucrarea pe care trebuiau să o facă pentru împărăţie, astfel încât Biserica să nu sufere şi ucenicii să rămână preocupaţi de lucrarea lui Iisus chiar şi după ce El se va reîntoarce la Tatăl. Ce minunat lucru că Domnul nu

7 Ruth Bell Graham, *Clouds Are the Dust of His Feet* (Wheaton, II Crossway Books, 1992), 132.

a lăsat lumea lipsită de prezenţa Sa, ci a trimis Duhul Său cel Sfânt pentru a fi lângă noi în mod constant.

Deşi nu mă voi obişnui niciodată cu viaţa fără Ruth, ea ar fi prima care m-ar dojeni dacă nu aş căuta planul lui Dumnezeu pentru

aici şi acum. Acesta era obiectivul ei. Ar fi uşor să stau şi să rememorez lucrurile care s-au întâmplat de-a lungul anilor de lucrare publică. Sunt recunoscător pentru că ştiu că „se fac astfel de minuni prin mâinile Lui" (Marcu 6: 2). Dar mai ştiu că Dumnezeu are un scop în toate lucrurile şi El ne va călăuzi indiferent de se întâmplă dacă inimile, minţile şi ochii noştri privesc şi observă cu atenţie.

În toţi anii în care am călătorit din loc în loc, dintr-o ţară în alta, aveam adesea timp să mă uit la televizor. Asta se întâmpla *atunci. Acum* vederea mi-a scăzut, iar privitul la televizor este dificil. Nici mersul la biserică nu mai este un lucru uşor. Aşa că sunt recunoscător pentru cei care predică cu credincioşie Cuvântul lui Dumnezeu la televizor unde cel puţin pot asculta o predică bună din Scriptură. Am fost binecuvântat în mod personal de cei pe care Domnul îi foloseşte să îi slujească pe cei bătrâni care nu mai pot merge la biserică.

Am început să ascult la un program din Spartanburg, Carolina de Sud. Dr. Don Wilton, pastorul senior al First Baptist Church a început să lucreze la inima mea prin mesajele sale şi am descoperit că abia aştept programul din următoarea duminică. Câteva luni mai târziu, l-am sunat să îi mulţumesc pentru lucrarea sa şi l-am invitat la mine acasă. Ne-am bucurat de o părtăşie frumoasă împreună. Începând de atunci, el conduce circa 150 de kilometri din Spartanburg pentru vizite săptămânale. Am luat masa împreună şi am discutat multe lucruri, de la familie şi până la evenimentele mondiale. Dar cea mai importantă parte a vizitei este când ne uităm împreună în Scripturi şi petrecem timp în rugăciune. Adesea, el împărtăşeşte cu mine o schiţă de predică la care lucrează şi îmi cere plin de entuziasm părerea. Au fost situaţii când i-am cerut ajutor cu privire la gândurile referitoare la diferite pasaje pe măsură ce pregăteam o serie de afirmaţii şi mici discuţii. Este un mare privilegiu pentru mine să am părtăşie cu un mare învăţător al Scripturii şi să am sentimentul unităţii şi dorinţa de a-i vedea pe alţii venind la Hristos. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o are pentru toţi oamenii Săi – *acum.*

NU TRĂI FĂRĂ NICIO SPERANŢĂ

Nu am fost meniţi să trăim în lumea aceasta singuri. Am fost creaţi pentru cer, casa noastră eternă. Cerul este destinul nostru şi cerul este speranţa noastră. În realitate nu toţi sunt de acord cu acest lucru. „Eşti liber să ai propria ta opinie", mi-a scris un tânăr recent, „dar pe măsură ce timpul trece realizez că odată ce ai murit, asta este.

Când murim nu suntem diferiţi de un animal care zace pe marginea drumului. Singura viaţă pe care o vom experimenta vreodată este cea pe care o trăim chiar acum. Viaţa după moarte este doar un mit".

Răspunsul meu a venit din străfundul inimii. „Scrisoarea ta m-a întristat profund", „i-am scris „pentru că înseamnă că trăieşti fără nicio speranţă – speranţă pentru lumea aceasta şi speranţă pentru lumea care va să vie. Ai evaluat în mod onest cât de goală şi lipsită de semnificaţie devine astfel viaţa ta?" Apoi l-am îndemnat să se îndrepte spre Iisus Hristos şi să îşi pună viaţa în mâinile Sale pentru că doar El ne poate da speranţă pentru viitor. Cum ar fi vieţile noastre fără nicio nădejde în viaţa de dincolo de mormânt?

Moartea este o realitate, dar moartea nu a fost parte a planului original al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a creat pe Adam şi pe Eva, El le-a dat trupuri fizice, la fel ca oricărei creaturi de pe pământ. Dar un lucru a fost diferit: Dumnezeu nu doar că le-a dat un trup, ci a pus în ei şi un suflet, un duh, după Chipul Său. El a făcut acest lucru pentru ca oamenii să îl cunoască pe El, să devină prietenii Lui şi din acest motiv să trăiască veşnic. Dumnezeu nu poate muri şi acelaşi lucru este valabil şi pentru purtătorii Chipului Său, nici ei nu au fost creaţi să moară.

Dar a intervenit ceva teribil, şi acel *ceva* a fost păcatul. Păcatul, la fel ca un cancer spiritual, a infectat întreaga rasă umană şi într-o zi, tu şi cu mine vom muri. Poate fi curând sau poate fi mai târziu, dar într-o zi viaţa ta va ajunge la un sfârşit. La un moment temporal specific, trupul pe care l-ai locuit întreaga viaţă va înceta să mai funcţioneze şi va începe să se dezintegreze, iar cuvintele spuse lui Adam vor fi valabile şi pentru tine: „Căci dinţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" (Geneza 3: 19). Nu-i de mirare faptul că Biblia numeşte moartea „duşmanul cel din urmă" (1 Corinteni 15: 26). Dar chiar este moartea capătul de drum? Avea dreptate tânărul care spunea că viaţa după moarte este doar un mit? Nu – sigur că nu. Biblia ne spune că deşi trupurile noastre vor muri, sufletele sau duhurile vor continua să trăiască – fie în ceruri cu Dumnezeu, fie în locul singurătăţii şi al disperării nesfârşite pe care Biblia îl numeşte iad, separat total de Dumnezeu şi de binecuvântările Sale pentru veşnicie. Iisus a avertizat „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă" (Matei 10: 28).

Viaţa prezentă nu este finalul

Dar cum ştim că viaţa aceasta nu este capătul? Cum ştim că cerul nu este doar o idee frumoasă a noastră? Dumnezeu ne-a revelat realitatea cerului în diferite moduri. De exemplu, în fiecare dintre noi este un gând sau un sentiment interior că moartea nu este capătul, că trebuie să mai fie ceva dincolo de mormânt. Chiar dacă negăm sau ignorăm lucrul acesta, dorul interior este acolo – şi este universal. De unde vine el? Biblia spune că Dumnezeu l-a pus în noi. El a pus în noi „chiar şi gândul veşniciei" (Eclesiast 3: 11). Unii ne arată rapoartele unor oameni care afirmă că li s-a arătat o frântură de cer, adesea acest lucrur întâmplându-se pe patul de moarte. Deşi astfel de relatări trebuie tratate cu precauţie, nu am nicio îndoială că acest lucru se poate întâmpla; bunica mea a avut o viziune cu Iisus care o primea în ceruri pe când ea se afla pe patul de moarte.

Dovada finală a realităţii cerului vine de la Iisus Hristos. El le-a spus ucenicilor nu doar că cerul există, ci şi că într-o zi vor merge acolo. Surorilor lui Lazăr El le-a spus „Eu sunt învierea şi Viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată (Ioan 11: 25 – 26). El le-a promis ucenicilor Săi că „în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi" (Ioan 14: 2 – 3). Cel mai cunoscut verset din întreaga Biblie subliniază acest adevăr: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3: 16).

Cum putem şti – dincolo de orice umbră de îndoială – că există viaţă după moarte? Singura modalitate este ca să moară cineva – şi apoi să revină la viaţă şi să ne spună ce se află dincolo de mormânt. Şi exact lucrul acesta s-a întâmplat când Iisus Hristos a înviat dintre morţi. A fost evenimentul unic şi surprinzător din întreaga istorie şi datorită lui ştim că moartea nu este capătul, iar noi putem fi siguri de viaţa veşnică. Biblia spune „plata păcatului este moartea dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Iisus, Domnul nostru" (Romani 6: 23).

Mai mult, moartea şi învierea lui Iisus ne spre că păcatul şi moartea u fost înfrânte pentru totdeauna. Nu mai trebuie să ne temem de mormânt pentru că prin moartea şi învierea Sa, Iisus Hristos a deschis porţile cerului pentru noi. Biblia ne spune „Binecuvântat să fie

Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din morţi, la o nădejde vie şi la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată, şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi" (I Petru 1: 3 – 4). Aceste cuvinte, scrise de apostolul Petru spre sfârşitul vieţii, reprezintă promisiunile lui Dumnezeu pentru tine şi pentru toţi cei care îşi pun credinţa şi încrederea în Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor. Da, cerul este adevărat!

Cum este cerul?

Nu cred că am cunoscut vreodată o persoană (sau cel puţin un creştin) care să nu dorească să ştie cum arată cerul – şi mă includ şi pe mine aici! Aceasta nu este doar curiozitate, ceva similar cu a ne întreba cu privire la anumite locuri pe care nu le-am vizitat niciodată. Ştim că cerul este casa noastră finală – locul unde ne vom petrece veşnicia. De ce n-am vrea să ştim cum va fi cerul?

Trebuie să admitem că Biblia nu ne răspunde la toate întrebările noastre cu privire la cer. Unul dintre motive, am realizat, este acela că cerul este cu mult mai mare decât orice îşi pot imagina vreodată minţile noastre limitate. Chiar şi dacă Dumnezeu ar fi răspuns la toate întrebările noastre despre cer, n-am fi în stare să înţelegem! Biblia spune

Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.

(1 Corinteni 2: 9)

Doar în cer vom fi capabili să înţelegem pe deplin gloria-i nesfârşită, minunăţiile şi bucuria. Apoi, Biblia spune că voi fi „părtaş al slavei care va fi descoperită" (I Petru 5: 1).

Cu toate că Biblia nu ne spune tot ce vrem noi să ştim cu privire la cer, ea ne spune tot ceea ce *trebuie* să cunoaştem. Şi tot ceea ce ne spune despre cer – fără excepţie – trebuie să ne facă să ne dorim să mergem acolo! (Pe de altă parte, tot ceea ce Biblia ne spune despre iad – rară excepţie – trebuie să ne facă să *nu* dorim să mergem acolo.) Cum este, atunci, cerul? Biblia ne spune cel puţin cinci adevăruri importante despre cer.

Cerul este glorios

Vorbim adesea despre un apus de soare frumos sau despre o zi caldă de primăvară ca fiind „glorioase", dar chiar şi cea mai inspirativă

parte din natură este doar o umbră a gloriei cerului. Când apostolului Ioan i-a fost arătată o licărire a grandorii cerului, el abia şi-a putut găsi cuvintele pentru a-l descrie, comparându-l pe departe cu lucrul cel mai spectaculos de pe pământ: „Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul… Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie… Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, şi făclia ei este Mielul" (Apocalipsa 21: 11, 21, 23).

De ce este cerul glorios? Nu doar pentru frumuseţea sa incredibilă, copleşitoare. Cerul este glorios datorită unui motiv suprem: Cerul este locuinţa lui Dumnezeu. „Şi am auzit un glas tare care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul

Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor… Ei vor vedea faţa Lui, şi Numele Lui va fi pe frunţile lor" (Apocalipsa 21: 3; 22: 4). Gândeşte-te: Dacă îl cunoşti pe Iisus Hristos, vei fi în siguranţă într-o zi în prezenţa lui Dumnezeu pentru totdeauna! Cu greu îmi pot imagina cum va fi – dar va fi un lucru atât de glorios încât este dincolo de orice descriere.

Cerul este perfect

Cerul nu este doar glorios, ci este şi perfect. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă: din moment ce Dumnezeu este perfect, tot astfel este şi cerul, locul în care El sălăşluieşte.

De ce este acest lucru important? Pentru că ne aduce aminte că în cer tot ceea ce este imperfect nu va fi acceptat. După cum spune Biblia „când va veni ce este desăvârşit, acest „în parte" se va sfârşi" (I Corinteni 13: 10). Gândeşte-te la toate păcatele şi la lucrurile rele care ne afectează acum: boala, moartea, singurătatea, teama, întristarea, ispita, dezamăgirea, handicapul, dependenţa, războiul, conflictul, mânia, gelozia, mândria – lista este aproape nesfârşită. Dar în cer toate aceste lucruri vor dispărea! Fiecare faptă rea şi fiecare păcat va fi distrus; fiecare îndoială şi teamă va fi dată la o parte; fiecare dezamăgire şi suferinţă va fi vindecată. Una dintre cele mai mari promisiuni cu privire la cer pe care le face Biblia spune „El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut… Nimic întinat nu va intra în ea" (Apocalipsa 21: 4, 27).

Biblia ne spune un lucru final cu privire la perfecţiunea cerului:

în cer vom fi perfecţi – şi într-o zi aşa va fi întreaga creaţie. Păcatul nu va mai avea nicio putere asupra creaţiei – pentru că păcatul şi Satan vor fi legaţi pentru totdeauna, iar noi vom fi la fel ca Hristos. Mai mult, atunci ne vor fi date trupuri noi – trupuri perfecte, asemănătoare cu cel al lui Iisus Hristos după înviere, eliberat de toate limitele şi lucrurile care îl şubrezesc în prezent. Biblia spune „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când. Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea aşa cum este" (I Ioan 3: 2).

Acest lucru este adevărat nu doar pentru noi, ci pentru întreaga creaţie. Păcatul a afectat tot – nu doar pe noi, ci întreaga lume. Nu lua păcatul aşa uşor; puterea lui distructivă se extinde peste orice creatură şi peste fiecare obiect din univers. Acesta este un lucru cutremurător. Dar povestea nu se termină aici, întrucât promisiunile Bibliei, promisiuni conform cărora într-o zi întreaga creaţie va ajunge la un final şi „ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu" (Romani 8: 21). Mă întreb doar dacă nu cumva unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu va vrea să le facem în cer nu este acela de a explora comorile nelimitate care vor fi parte a Noii Creaţii.

Când se va întâmpla acest lucru? Când va reveni Hristos? Cercetătorii devotaţi Bibliei nu sunt totdeauna de acord asupra detaliilor, dar un lucru este clar: într-o bună zi Hristos va reveni pentru a înfrânge toate puterile păcatului şi ale răului şi pentru a instaura autoritatea Sa supremă asupra întregii creaţii. Iisus însuşi ne-a avertizat împotriva tendinţelor de a stabili un orar exact al revenirii Sale: „Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Marcu 13: 32). În vremea lui Dumnezeu, această ordine mondială actuală va ajunge la capăt şi Hristos se va reîntoarce să domnească cu putere, glorie şi dreptate: „Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea" (2 Petru 3: 13).

Revenirea lui Hristos ar trebui să ne umple cu speranţă, bucurie şi anticipare. Dar, în acelaşi timp, revenirea lui Hristos ar trebui să ne reamintească un alt adevăr: când Hristos va reveni, El va judeca lumea cu o dreptate perfectă. În acea zi, spune Biblia, cei care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi au respins oferta Sa cu privire la mântuirea prin Hristos „vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor

merge în viaţa veşnică" (Matei 25: 46). Acestea sunt cuvinte cât se poate de serioase şi dacă nu ai părăsit niciodată păcatele tale şi nu ţi-ai deschis inima şi viaţa lui Iisus Hristos, mă rog să o faci chiar acum, înainte să fie prea târziu. Nu te juca cu sufletul tău care este veşnic!

Cerul este plin de bucurie

Cerul nu va fi doar glorios şi perfect, el va fi de asemenea şi plin de bucurie. Cum ar putea fi altfel? Gloria şi perfecţiunea lui – doar acestea ar putea fi suficiente pentru a ne aduce o bucurie inimaginabilă. Dar cerul va fi un loc plin de bucurie şi din alte motive. Regele David declara „îmi vei arăta cărarea vieţii; înaintea feţei Tale sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice în dreapta Ta" (Psalmul 16: 11).

Cerul va fi un loc al întâlnirii pline de bucurie cu toţi cei care au mers acolo înaintea noastră. Sunt adesea întrebat dacă ne vom recunoaşte unii pe alţii în cer – şi răspunsul meu este totdeauna un da răspicat! Ştiu că în curând voi fi împreună cu toţi cei din familia mea care sunt deja în cer – şi în special cu scumpa mea soţie, Ruth. Regele David şi-a exprimat această credinţă cu încredere; după moartea copilului său el a declarat „Pot să-l întorc în viaţă? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine" (2 Samuel 12: 23). Când Hristos a fost schimbat la faţă şi gloria cerească s-a coborât peste înfăţişarea pământească, Moi se şi II le au apărut din cer lângă El într-o formă recognoscibilă (Matei 17: 1 – 3). Biblia ne spune că în cer nu vom fi duhuri izolate, separate unii de alţii şi plutind fără niciun scop printre nori (aşa cum sugerează uneori caricaturile).

Vom fi reuniţi în cer: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi *împreună cu ei* în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (I Tesaloniceni 4: 17, sublinierea îmi aparţine).

Probabil că ai reţineri la acest punct; nu vrei să te întâlneşti cu cineva care te-a rănit sau cu cineva pe care tu l-ai rănit. Nu-ţi face griji în această privinţă. În cer ei vor fi perfecţi – şi la fel şi tu!

Cerul este plin de bucurie şi pentru că acolo toate întrebările tale vor primi răspuns. Viaţa poate fi confuză şi fiecare dintre noi a stat la mormântul cuiva drag sau a văzut cum răul părea să câştige şi poate că ne-am întrebat „De ce, Doamne? De ce ai îngăduit să se întâmple acest lucru? Unde eşti? Nu înţeleg nimic". Dar într-o zi toate îndoielile şi întrebările noastre vor fi rezolvate şi vor fi înţelese. Pavel a spus în

felul următor: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin” (I Corinteni 13: 12). Atunci vom fi capabili să ne uităm în urmă în vieţile noastre şi să ne bucurăm de bunătatea lui Dumnezeu şi de harul Său.

În plus, cerul va fi plin de bucurie pentru că toate poverile noastre vor fi îndepărtate – nu vor mai reveni niciodată. Una dintre cele mai liniştitoare imagini ale cerului este că el va fi un loc de odihnă: „Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul!”... „ei se vor odihni de ostenelilelor...” (Apocalipsa 14: 13).

Biblia ne spune un adevăr final despre bucuria cerului: experienţa noastră din cer se va manifesta printr-o închinare plină de bucurie. Autorul cărţii Evrei s-a exprimat în felul următor: „Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui Viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi” (Evrei 12: 22 – 23). Pe acest pământ, închinarea noastră este imperfectă, incompletă, superficială – anostă şi plictisitoare chiar. N-ar trebui să fie aşa, asta e evident; închinarea plină de bucurie ar trebui să fie parte a experienţelor zilnice ale credinciosului pe măsură ce se concentrează pe măreţia, bunătatea şi gloria lui Dumnezeu. Dar în cer, închinarea noastră va fi perfectă pentru că îl vom vedea pe Mântuitorul nostru faţă în faţă. Deşi este adesea trecută cu vederea, una dintre temele centrale ale cărţii Apocalipsa este închinarea cerească:

Şi pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5: 13)

Cerul este activ

„Ca să fiu sincer, nici măcar nu sunt sigur că vreau să merg în cer, mi-a scris cineva într-un email cu ceva vreme în urmă. „Suna aşa de plictisitor doar să stai pe un nor şi să nu faci nimic”. Aceasta este o neînţelegere cât se poate de serioasă a cerului. În ciuda imaginii populare, nu vom sta pe nori zdrăngănind din harfe. În schimb, Biblia spune că vom fi ocupaţi. Dumnezeu va avea de lucru pentru noi! „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui

îi vor sluji" (Apocalipsa 22: 3). Diferenţa este că în această viaţă obosim şi suntem împovăraţi, dar în cer nu vom obosi niciodată deoarece vom avea o energie nelimitată pentru a-L sluji pe Hristos.

Ce vom face? Biblia nu ne spune exact; dacă ar fi făcut-o, oricum n-am fi înţeles! Ea ne spune că Dumnezeu ne va oferi privilegiul de a participa la domnia lui Hristos asupra întregii creaţii: „Şi vor împăraţi în vecii vecilor" (Apocalipsa 22: 5). Cu siguranţă nu ne vom plictisi în cer!

Asociatul meu de o viaţă şi liderul de închinare din cadrul campaniilor de evanghelizare, Cliff Barrows mi-a spus odată în glumă că în cer eu voi fu şomer în timp ce el va avea în continuare o slujbă. Motivul, l-a explicat el (cu o sclipire în ochi), este că în cer nu va mai fi nevoie de evanghelişti, pe când corurile vor avea nevoie de cineva care să le dirijeze. L-am asigurat că nu îmi făceam griji din această cauză întrucât

Dumnezeu va găsi şi pentru mine ceva de tăcut. S-ar putea, am adăugat eu, să mă facă dirijor de cor!

Cerul este sigur

Cerul este glorios, cerul este eprfect, cerul este plin de bucurie şi cerul este activ; dar putem şti – cu adevărat – că el există cu adevărat? Putem şti *cu siguranţă* că vom merge acolo când murim şi că acolo va fi casa noastră eternă? Biblia spune cada!

Un singur lucru te va ţine departe de cer şi acel singur lucru este păcatul. Dumnezeu este pur dar şi sfânt şi chiar un singur păcat – doar unul – este suficient să îţi blocheze accesul în prezenţa Sa pentru totdeauna. Dar Iisus Hristos a venit să îţi ia păcatul prin moartea Sa pe cruce şi prin învierea din morţi. Biblia spune „sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat" (I Ioan 1: 7).

Atâta timp cât te încrezi în tine însuţi – în bunătatea ta, în faptele tale de natură religioasă, în aşteptările tale interioare – pentru mântuirea ta, nu vei avea niciodată asigurată mântuirea. La urma urmelor cum vei şti că ai fost suficient de bun sau de religios? Răspunsul este că nu vei şti.

Mântuirea nu depinde de bunătatea ta; dacă depinde, n-am putea fi niciodată mântuiţi, întrucât standardul lui Dumnezeu este nici mai mult nici mai puţin decât perfecţiunea. Noi nu putem fi niciodată suficient de buni pentru că „Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate (Iacov 2: 10). În

schimb, mântuirea noastră depinde doar de Iisus Hristos şi de ceea ce El a făcut deja pentru noi. Credinţa şi încrederea noastră trebuie să fie în El şi nu în noi înşine.

Te încrezi doar în El pentru mântuirea ta? Dacă nu, sau dacă eşti nesigur, te îndemn să te întorci la Iisus Hristos cu pocăinţă şi credinţă chiar astăzi şi printr-o rugăciune simplă să îi ceri să vină în viaţa ta ca Domn şi Mântuitor. Biblia spune „Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa" (I Ioan 5: 11 – 12). Nu lăsa să treacă ziua fără Hristos. Nu pune la îndoială promisiunile lui Dumnezeu cu privire la existenţa cerului şi nu pune la îndoială ceea ce a făcut deja Iisus Hristos prin moartea şi învierea Sa pentru a te mântui. Când te asaltează îndoielile (şi cel rău se va asigura că te vor asalta), ţine minte acest lucru: Dacă ţi-ai pus credinţa şi nădejdea în Iisus Hristos, acum îi aparţii. Ai fost adoptat în familia Lui şi acum eşti preaiubitul Său fiu sau fiică. Din această cauză, Biblia spune că „nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Hristos, Domnul nostru (Romani 8: 38 – 39). Acum eşti parte a familiei Sale pentru totdeauna!

Casa noastră eternă

A fost un mare privilegiu pentru mine să fiu evanghelist; cea mai mare bucurie a mea a fost să văd oamenii din întreaga lume cum răspund la mesajul transformator al lui Iisus Hristos. Dar, la nivel personal, acest lucru a avut şi dezavantajele lui întrucât am fost atât de mult timp departe de casă, uneori chiar luni de zile. Dar indiferent cât de scurtă sau cât de lungă a fost călătoria, când aterizam la Charlotte sau la Asheville, ştiam că eram aproape de casă. Casa era un loc de odihnă şi de pace; era de asemenea un loc al dragostei, al bucuriei şi al siguranţei.

Într-un mod mult mai măreţ, cerul este căminul nostru – casa noastră eternă – locul nostru etern de pace deplină, de siguranţă şi de bucurie veşnică. Aici, casele noastre sunt imperfecte, chiar dacă ne străduim foarte mult; din păcate casa multor oameni poate fi un loc de conflict sau de nefericire. Dar acest lucru nu este adevărat în privinţa cerului. Când aparţinem lui Hristos ştim că atunci când murim vom ajunge în cele din urmă la locul de pace – acolo unde va fi căminul

nostru. Cuvintele lui Pavel pentru credincioşii din Corint ni se aplică şi nouă la fel de bine: „Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul… Da, suntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul" (2 Corinteni 5: 6, 8). Cerul este nădejdea noastră, cerul este viitorul nostru şi cerul este căminul nostru! Abia aştept să ajung în cele din urmă acasă şi mă rog că aşa să fie şi în cazul tău.

Când poverile vieţii te apasă sau când poverile par că sunt mai grele decât poţi duce, îndreaptă-ţi inima spre căminul ceresc: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie… Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele" (Psalmul 23: 4, 6). Când speranţele şi visurile tale se năruie sau când oamenii te dezamăgesc sau se întorc împotriva ta, îndreaptă-ţi inima spre căminul tău ceresc. Şi când infirmităţile şi zbaterile vârstei a treia ameninţă să te copleşească, îndreaptă-ţi inima spre căminul ceresc.

Aproape de casă plini de încredere

Este sigur ceea ce a făcut Hristos – după ce a părăsit viaţa pământească, mintea lui era îndreptată spre casă şi la faptul că ne va lua cu El: „Am ieşit de la Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl" (Ioan 16: 28). Iisus le-a spus ucenicilor „Tu nu poţi veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni" (Ioan 13: 36) şi „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo" (Ioan 14: 2 – 4).

Prietene, tu ştii calea? Iisus ne-a spus „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine" (Ioan 14: 6). Nimeni nu este prea bătrân pentru a accepta iertarea lui Hristos şi pentru a intra în glorioasa Sa prezenţă. Când privim în urmă la experienţele avute de-a lungul călătoriei vieţii, poate că regretăm alegerile pe care le-am făcut, dar ţine minte, asta a fost *atunci… iar* tu trăieşti acum*. Poat*e ne aducem aminte de vremea când am eşuat în familie, dar acest lucru era atun*ci… noi trăi*m acum. Un*ii car*e citesc această carte poate că zic „Dar l-am respins pe Hristos toată viaţa. E prea târziu pentru mine". Îţi spun şi ţie, prietene, asta se întâmpla atunci… tu *trăieşti* acum. Promis*iunile*

Bibliei care erau adevărate atunci sunt adevărate şi acum şi vor fi adevărate în vecii vecilor. „Iată că acum este vr*emea* potrivită; iată că acum este zi*ua mân*tuirii" (2 Corinteni 6: 2, sublinierea autorului).

Cei care aţi primit cel mai preţios dar, sângele răscumpărător al lui Hristos… aveţi motive să priviţi spre gloria cerurilor, pentru că acolo veţi fi perfecţi, veţi fi plini de bucurie, veţi fi din nou activi şi chiar acum *putet*i fi siguri că sunteţi apro*ape de casă.*